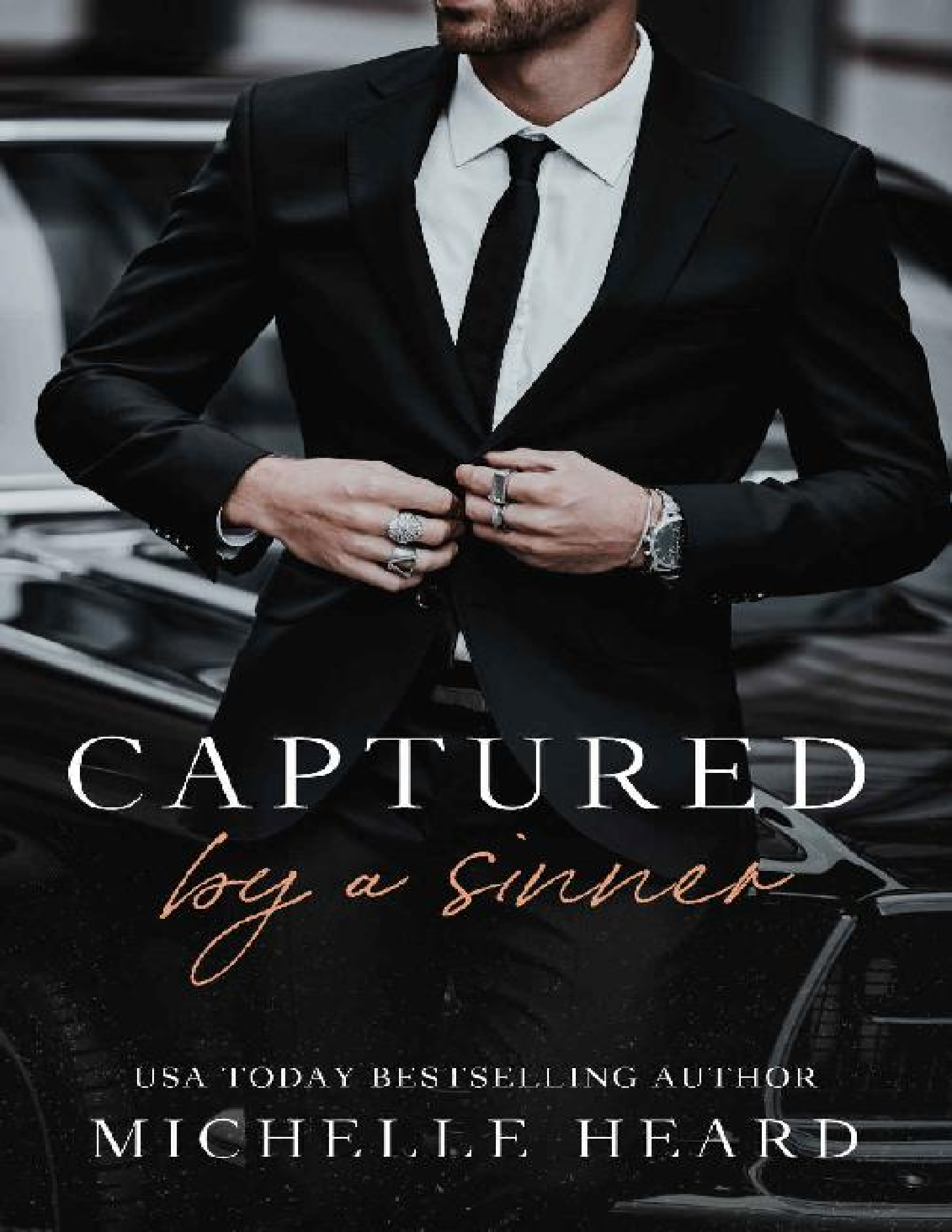

CAPTURED
by a Sinner
USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
MICHELLE HEARD

CAPTURED

by a Sinner

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

MICHELLE HEARD

Telif hakkı © 2022 MA Heard'e *ait CAPTURED BY A SINNER* .

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı yasasının izin verdiği eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve diğer çeşitli ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.
Gerçek kişilerle, nesnelerle (yaşayan veya ölü), yerlerle veya olaylarla olan benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımcısı: Cormar Covers

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Adanmışlık
Şarkı listesi
Özet
Bir Günahkar Tarafından Yakalandı
Ruhbanlık:
Aile Ağacı
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27

Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Epilog
Yayınlanmış Kitaplar
Benimle bağlantı kurun
Teşekkürler

OceanofPDF.com

Adanmışlık

Bu, tüm okurlarım için.
Hayatımı pek çok yönden değiştirdin.

Viktor tam sana göre.

OceanofPDF.com

Şarkı listesi

Buraya tıklayın - ***Spotify***

Günahkâr ve Aziz – Tommee Profitt, Beacon Light, Moiba Mustapha
Trajik - Tommee Profitt, Fleurie
Aklımı Karıştırmayın – EMO
Canavarlar – Tommee Profitt, XEAH
Benim İçin Zor – Michele Morrone
Dikkatli Olun – Tommee Profitt, Laney Jones
Geri Dönüş – Robin Loxley, Smudge Mason
Çok güzel – Daisy Gray
Sonuna Kadar Seninle - Tommee Profitt, Sam Tinnesz
Aşık Olmaktan Kendimi Alamıyorum (Karanlık) – Tommee Profitt, Brooke
Bulunduğunuz Yer – Tommee Profitt, Mike Mains
Kollarında – Ryan Louder, Ashley Serena

OceanofPDF.com

Özet

Rahip sınıfı ailemi yok ettikten sonra, Bratva'nın başı tarafından kaçırılıp esir tutuluyorum; bu adam hem büyüleyici hem de korkutucu.
Günlerim kaotik duygular ve korkuyla dolu ve zamanla Viktor Vetrov'un benden sadece itaat değil, daha fazlasını istediğini anlıyorum.
O benden her şeyimi istiyor, ama ben onun iğrenç zevk vaatlerine kanmayı reddediyorum.

Özgürlüğüme kavuştuğum an, doğruca Cosa Nostra'ya geri koşarım.
Ama kısa sürede dünyada beni esir alan canavardan daha kötü canavarların olduğunu öğrendim.
Geride hiçbir ailem kalmadığı için, seçimler benim yerime yapılıyor. Hiçbiri benim çıkarıma değil.
Yaşı benden iki kat büyük ve hiç de nazik bir yanı olmayan bir adamla evlenmeye zorlanıyorum.

Tek umudum Viktor Vetrov.
Ama Bratva'nın liderinden beni kurtarmasını istemek beni ona borçlu bırakacak.
Beni kullanıp istismar edecek olan o yaşlı canavara mı teslim olayım, yoksa ailemi yok eden o çekici şeytana mı?

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Bir Günahkar Tarafından Yakalandı

Mafya / Organize Suç / Gerilim Romantizmi
Günahkarlar Serisi'nde Bağımsız Bir Kitap
Kitap 5

Yazarın Notu:

Viktor ve Rosalie'nin hikayesini hakkıyla anlatmak için, olaylar birkaç yıla yayılan iki bölüm halinde yazılmıştır; böylece hem geçmişlerini hem de şimdiki zamanlarını görebilirsiniz.

Bu kitap, bazı okuyucular için hassas olabilecek konular içermektedir. Karanlık bir aşk hikayesi olmasa da, bazı tetikleyici unsurlar içeriyor.

Aşağıdakilerle ilgili tetikleyici içerik bulunmaktadır:
Aile kaybı.
Kaçırma.
Şiddet içeren ve açıkça görülen istismar – Sözel, duygusal ve fiziksel.
Tecavüz tehdidi.
Cinsel saldırı.
Cinsel şiddetin rol canlandırmasıyla gösterimi.
Aşırı şiddet ve ölüm sahneleri.
18 yaş ve üzeri için.
Lütfen sorumluluk bilinciyle okuyun.

OceanofPDF.com

Ruhbanlık:

Mafya babalarının bir araya geldiği bu toplantı, aslında ülkenin organize suç dünyasının önde gelen isimlerinin bir araya geldiği bir buluşmaydı.

"Sizi kurtarmak için gerekeni ancak bir kötü adam yapar. Gerekirse dünyayı yakıp yıkar."

~ Rosalie

OceanofPDF.com

Aile Ağacı

Viktor Vetrov

↓

Aile Şirketi: Bratva
Baba: Demitri Vetrov
Anne: Ariana Vetrov
Vaftiz Babası: Alexei Koslov
Amca: Damien Vetrov
En İyi Arkadaşlar: Luca Cotroni ve Mariya Koslov

Rosalie Manno

↓

Aile: *(Vefat Etmiş)*

OceanofPDF.com

Bölüm 1

Rosalie

Viktor; 25. Rosalie; 17.

Bütün bu ders çalışmaktan çok yoruldum. Çok şükür bitti, geriye sadece mezuniyet günü kaldı.

Her zaman şekerleme yapmayı planladığımda giydiğim dar şortum ve askılı tişörtümle yatağıma uzanıp kulaklıklarımı takıyorum. Karnımın üstüne uzanmış, en sevdiğim çalma listesini tekrar tekrar dinlerken hazırladığım listeye bakıyorum.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Bali. Portekiz. Yunanistan. İtalya. Ya da belki Finlandiya, Norveç ve İzlanda'yı ziyaret etmeliyim. Bir de Japonya, İskoçya ve İrlanda var.

Lanet olsun, seçim yapmak çok zor.

Hayatımın geri kalanında ne yapacağıma karar vermeden önce bir yıl ara veriyorum ve hayalini kurduğum bazı yerlere seyahat etmeyi planlıyorum. Bu düşünce hem heyecan verici hem de korkutucu. Sonunda okuldan kurtuldum ve istediğim her şeyi yapabilirim, ama bu 'her şey'in ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikrim yok.

Ailem varlıklı, bu yüzden çalışmama gerek yok. Sosyetik bir hayat yaşayabilirim, hayır işlerinde çalışabilirim veya daha fazla eğitim alabilirim. *Of.* Sonuncusunu eleyelim. Uzun bir süre okulla ilgili hiçbir şey düşünmek istemiyorum.

Kulaklarımda son ses müzik çalarken, aklım kumlu plajlara, sabaha kadar süren partilere ve geç saatlere kadar uyumaya gidiyor.

Akdeniz. Kaleler. Şelaleler.

Muhteşem olacak!

Kulaklığım kulağımdan çekilip alındı, bu da anında kaşlarımı çatmamı sağladı. "Bu da ne?" diye düşündüm. Arkama baktım ve sanki her şeyi kavrayabilme yeteneğim bir anda yok oldu.

Adama dik dik bakıyorum.

Silah sesleri duyuluyor.

Aman Tanrım. Yatak odamda garip bir adam var.

Bir saniye içinde onunla ilgili her şeyi kavradım.

Koyu kahverengi saçları. Gece kadar siyah gözleri. Taştan oyulmuş gibi duran güçlü çenesi.

Uzun boylu. *Hem de çok uzun.* Vücudu kaslı. Kaba saba değil, ama sıkı ve göğsüne ikinci bir deri gibi yapışan siyah uzun kollu tişörtün altında karın kaslarının belirginleşme ihtimali var.

O, inanılmaz derecede yakışıklı, okulun kızlarının çoğunun iç çamaşırlarını anında çıkarmasına yetecek bir "kötü çocuk" havası yayıyor.

Ama bu durumun heyecan verici ya da rüya gibi bir yanı yok.

İçimde bir ürperti belirdi ve panik duygularım yeniden canlanmadan hemen önce, gerçekle yüzleştim: Gözleri vahşetle doluydu. Duruşu harekete geçmeye hazırdı. Sağ elinde bir silah tutuyordu.

Aman Tanrım.

Çok yavaş ilerliyorum, korku damarlarıma sızıyor, sonra da müthiş bir hızla panik beni öylesine sarıyor ki yataktan düşüyorum.

Ayağa kalkarken nefesim anında dudaklarımdan patladı. Kalbim, daha hızlı hareket etmem için beni teşvik edercesine göğüs kafesime şiddetle çarpıyordu.

Kapıya doğru atıldım ama güçlü bir kol belime dolanıp beni havaya savurunca yetişemedim. Sırtım onun sert göğsüne çarptı ve vücudundaki

gücü, benimkini kolayca hapseden bu gücü hissedince, dehşet içinde bir çığlık kopardım.

Sıcak hava kulağıma çarpıyor, açıkta kalan tüm vücudumda ürpertiler oluşuyor. "Dediğimi yaparsan buradan sağ çıkarsın."

Ne?

Dudaklarım aralandı, ciğerlerim acımasızca sert bir nefes çekti ve gözlerim irileşti.

Damarlarımda hayatta kalma içgüdüsü dolaşıyor, rastgele patlayan silah sesleri uzaktan geliyor, vücudundan yayılan sıcaklık dayanılmaz. Sanki beni ateşe verecekmiş gibi hissediyorum.

Onun tutuşundan kurtulmak için çırpınıyorum ama bu sadece kolunun belimi acıtacak kadar sıkılaştırmasına neden oluyor. Sanki bir iblis tarafından ele geçirilmiş gibi, kendimi kurtarmak için mücadele ediyorum. Vücudum kıvranıyor ve kasılıyor. Tırnaklarım onun kolunu ve elini yırtıyor.

Nefeslerim yakıcı hırıltılardan başka bir şey değil, kalbim göğsümde şiddetle çarpıyor.

Tek ve çok kolay bir hareketle beni kalın, yumuşak halının üzerine fırlattı. Ciğerlerimden hava boşaldı, ardından panik dolu bir çığlık geldi. Güçlü bir kavrayışla parmakları boğazımı sardı ve silahının buz gibi metalini alnıma dayadı. Kaslı bacakları üzerime oturdu, üst bedeni ise saldırıya hazır bir şekilde üzerimde duruyordu.

Yıkıcı rüzgarların şiddetli esintileri gibi, dehşet beni kasıp kavuruyor.

Ellerim bileklerini sıkıca kavradı, ruhumdan kopan çaresiz bir çığlık.

"Sakin ol lan!" diye sertçe çıkıştı, sesinin tonu derin ve tehditkardı, acı ve ölümden başka bir şey vaat etmiyordu.

Nefeslerim dudaklarımdan şiddetle fırladı, kocaman gözlerim onun rahatsız edici, karanlık ve acımasız gözlerine kilitlendi. "B-bırak beni," diye yalvardım, sesim dehşetle doluydu. "L-lütfen."

Derin bir nefes aldıktan sonra, "Sakin ol. Sadece dediğimi yap, buradan sağ salim kurtulacaksın," diye tekrarladı.

Neyden?

Vücudum o kadar gergin ki kaslarım protesto edercesine bağırıyor. Sesim de hissettiğim kadar savunmasız çıkıyor. "Neler oluyor?"

Yavaşça başını sola doğru eğdi, gözleri yüzüme dikilmişti. Bana bakış şekli korkumu on kat artırdı.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Boğazımdaki tutuşu gevşedi, sanki bir okşama gibi oldu, sonra da "Seni bırakacağım. Kaçmaya çalışma." dedi.

Asla yapmam.

Başımı titreyerek sallıyorum, böylece üzerimden kalksın.

Yirmili yaşlarının ortalarında gibi görünen adam, fazla çaba harcamadan ayağa kalktı. Kolumdan tutup beni ayağa kaldırdığında silah artık bana doğrultulmamıştı.

Dilim kurumuş dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırladı, gözlerim ise en sevdiğim kitapları okuyarak birçok gece geçirdiğim cumbalı pencere ile kapı arasında gidip geldi.

Tam o sırada kapı aralığında başka bir adam belirdi. Beni esir alan kişiden biraz daha yaşlı görünüyordu ama en az onun kadar tehlikeli ve ağır silahlıydı.

Kahretsin. Bir tanesiyle bile başa çıkmak zor... ya ikisiyle?

İlk şok dalgası geçmeye başlarken, saldırı altında olduğumuz anlaşılıyor.

Ben bir mağarada yaşamadım. Ailemin ne iş yaptığını biliyorum. Büyükbabam Cosa Nostra'nın bir üyesiydi. Ya da en azından babam bir trafik kazasında ölene kadar öyleydi ve biz önce Chicago'ya, sonra da Kanada'ya taşındık. Altı yıl önce, babamı kaybettiğimde tüm hayatım

değişti ve tek arkadaşım olan Alissa'ya veda etmek zorunda kaldım. Chicago'dan Kanada'ya taşınma sürecinde gerçek anlamda arkadaş edinemedim ve Alissa ile de iletişimim koptu.

Mafyayı her zaman biliyordum ama hiçbir zaman doğrudan onların işlerine karışmamıştım, bu yüzden bu gerçekten korkutucu.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Dinleyip bu saldırıdan sağ kurtulmayı mı ummalıyım, yoksa karşı koyup kaçmaya mı çalışmalıyım?

Büyükbabam ve Ricco amcam nerede?

Elbette karşılık veriyorlardır, değil mi? Belki içlerinden biri gelip beni kurtarır. Ya da ailemiz için çalışan birçok korumadan biri.

Bu düşünce kalbime yeniden umut aşılıyor.

Kapıdaki adam, sanki hayatının en büyük baş belası benmişim gibi, "Ah, kahretsin," diye mırıldandı. "Onunla ne yapacağız şimdi?"

Kolumu sıkıca tutan adam, itiraza yer bırakmayan bir ses tonuyla, "Onunla ben ilgilenirim," dedi.

Neler olup bittiğine dair hiçbir açıklama yapılmadan, yatak odamdan sürüklenerek koridordan ve merdivenlerden aşağıya götürüldüm. Yarı yolda sendeledim, düşmemi engelleyen tek şey kolumdaki acımasız tutuştu.

Hareket etmeyi bıraktığımız anda kolumu kurtarmak için çırpınmaya başladım. Beni esir alan kişi bıraktı, ama ben kaçmaya fırs bulamadan kolu boynuma dolandı ve sırtım göğsüne iyice yapıştı.

“Ona sakın dokunma! Bununla hiçbir ilgisi yok!” diye bağırdığını duydum büyükbabamın. Bu ses dikkatimi esir alan kişiden uzaklaştırdı ve büyükbabamı oturma odasının ortasında diz çökmüş halde gördüm.

Başka bir adam dedenin karnına tekme atarken, "Ama sen benim karımı ve kız kardeşimi öldürmeye mi kalkıştın?" diye kükredi.

Aman Tanrım.

Silahın buz gibi metal gövdesi şakaklarıma dayanıyor, vücudumdaki her kas donuyor.

Hepimiz öleceğiz.

Bok.

Ölmek istemiyorum.

"Adın ne, küçük kız?" diye soruyor beni esir alan kişi, ses tonu tehditlerle dolu ve bu da üzerime daha da büyük bir korku salıyor.

Onun ayaklarına kapanıp yalvararak beni bağışlamasını istemekle, sahip olduğum tüm güçle karşılık vermek arasında kaldım.

Bu adamlar acımasız. Savaşmak zorundasınız.

Dişlerimi sıktım ve ne kadar korktuğumu belli etmek istemeyerek, "Rosalie," diye çıkıştım.

Bana annemin adı verildi; annem beni doğururken vefat etti.

Esir alan kişi yanağını yüzümün ve omuzlarımın etrafına dağılmış dağınık saç tellerine sürttü, sonra derin bir nefes aldı.

Sevgili Tanrım.

Bok.

Kaslarım daha da geriliyor, parmaklarım boynumu saran ön kolun üzerindeki kumaşa daha da saplanıyor.

“Hım. Küçük Rose. Ağız sulandıran bir kokun var.”

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Ölümden daha kötü şeyler de var ve ilk defa tecavüze uğrama korkusu içimde bir yangın gibi alevlenerek, geriye kalan cılız umudumu ve güvenlik duygumu yok ediyor.

Eğer karşı koymazsanız, bugün hayatta kalamazsınız. Sizi öldürmeden önce size korkunç şeyler yapacaklar.

Kaslarım kilitlendi ve çenem sıkıca kenetlenmiş halde hırlayarak, "Siktir git!" dedim. Kurtulmak umuduyla başımın arkasını burnuna

çarpmaya çalıştım ama o kolayca benden sıyrıldı ve eğlenmiş bir şekilde kıkırdadı.

Tırnaklarım onun ön koluna daha da derine saplanıyor ve üzerimde dar bir şort ve göbeğimi açıkta bırakan bir atlet olduğunu iyice fark ediyorum. Sütyen yok. Ayakkabı yok. Bütün bu erkeklerin önünde iç çamaşırımla duruyormuşum gibi hissediyorum.

Bu kıyafeti sadece kendi yatak odamın mahremiyetinde giyiyorum. Mutfakta bir şeyler atıştırmak için gitmem gerektiğinde her zaman üzerimi bol kazağımla örtüyorum.

Acımasız terör dalgaları beni sarıp sarmalasın, her zerrem titriyor.

"Plastik poşetlere ihtiyacım var," diyor dedenin yanında duran korkutucu adam.

"Hemen hallediyorum, patron." Diğer adamlardan biri hızla oturma odasından ayrıldı.

Neden? Bizi boğacaklar mı? Aman Tanrım.

Gözlerim etrafta geziniyor ve on bir adam sayıyorum. Muhafızlarımızdan hiçbiri görünmüyor.

Ricco Amca'ya baktım ve kıyafetlerindeki kan lekelerini fark ettim. Rengi kül rengiydi.

HAYIR.

Konuşmanın büyük kısmını yapan adam yavaşça Ricco Amca'ya doğru yaklaştı. Bacağına bağlı olan kocaman bıçağı çıkardığında çaresizce başımı salladım.

"Ricco'nun sadece yeğeniniz değil, aynı zamanda sağ kolunuz olduğunu da varsayıyorum, değil mi?" diye mırıldanıyor, sanki sıkılmış gibi.

"Bu ikimiz arasında kalsın," diyor büyükbabam, sesi öfkeli bir gürlemeyle.

Adam, Ricco Amca'nın çenesini kavradı ve parlak bıçağı boğazına dayadı.

Aman Tanrım! Hayır!

Daha önce hiç hissetmediğim bir duygu, amcamın boğazının vahşice kesilmesini dehşet içinde izlerken hayatımdaki tüm ışığı söndürdü.

Babamın cenazesinde amcam Ricco'nun beni kucağına alması, beni güldürmek için hediye alması, beni güldürmek için fıkra anlatması... Bu anılar yüzümdeki kanı çekerken, onun da boynundan kan aktığını izliyorum.

Ağzımdan bir çığlık koptu ve vücudumdaki tüm güçle savaşmaya başladım.

"Siktir git!" diye kükredi büyükbaba.

Dehşet içinde bakışlarım, feci şekilde kanlar içinde yatan Ricco Amca ile başka bir adamın tekmelediği Büyükbaba arasında gidip geldi. Büyükbaba yüzüstü yere düştüğünde, adam kalkmasını engellemek için sırtına bastı.

"Siktir git. Seni geberteceğim!" diye kükredi dede, yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

Ricco Amca nefes almaya çalışırken mide bulandırıcı sesler çıkarıyor, kanı önünü ıslatıp halıyı lekeliyor.

HAYIR.

HAYIR.

HAYIR.

Hayat enerjim tükenmiş, bedenim esir alan kişinin kollarında cansızca yığılıyor, gözlerim ölmekte olan amcama kilitlenmiş durumda.

Esir alan kişinin dili yanağıma değip bir damla gözyaşımı yakalayana kadar ağladığımın farkına varmıyorum. "Onunla zevk alacağım" diye alaycı

bir şekilde söylediğinde sesi bana hiç de iyi bir şey olmayacağının sinyallerini veriyor.

Dayanılmaz yıkım ve saf umutsuzluk kemiklerime kadar işlemiş, bedenimi iki kat daha ağır hissettiriyor.

"Lütfen," diye yalvarır dede. "O daha çocuk, on yedi yaşında."

Hayatım boyunca korundum.

Sadece iki erkek arkadaşım oldu. En ileri gittiğim nokta ikinci aşamaydı. Ellerimiz bile kıyafetlerimizin altına girmedi. Matt beni Kaylee ile aldatmasaydı, muhtemelen ona bakireliğimi verirdim. Ricco Amca, kırık kalbimle ağlarken geceler boyu beni kucakladı.

Beni kucaklayacak, teselli edecek kollar her zaman vardı.

Hayatımda hiçbir şey için mücadele etmek zorunda kalmadım.

Ben hiç şiddete maruz kalmadım.

Ben hiç ölüm görmedim.

Bugüne kadar.

Beni tutan adam hareket etmeye başladı ve beni eskiden ön kapının olduğu yere doğru sürükledi. Şimdi orası sadece duvarda bir delik, her yer moloz yığınıyla dolu.

"On sekiz yaşına gelene kadar bekleyebilirim. Onu fahişem yapmadan önce, tıpkı küçük bir gül gibi açmasını izleyebilirim."

Tanrım. Hayır.

Korkum iyice artıyor ve üzerimdeki etkisine karşı koyarak, çaresizce " *Dedem!* " diye çığlık atıyorum. Dedem benim tek umudum.

"Lütfen," diye bağırıyor dede. "O daha küçücük bir çocuk!"

Esir alan kişi beni enkazın üzerinden sürükleyerek, konağın üzerine çökmeye başlayan gecenin içine çıkarıyor. Yürümeye zorlanırken ayak tabanlarım enkazın batmasından acıyor.

" *Dede!* " diye bağırarak, tüm gücümle tekmeleyip vuruyordum.

"Tanrım, kahretsin!" diye bağırdı beni esir alan kişi, ayaklarım yerden kesilmeden hemen önce ve bir çuval patates gibi omzuna atıldım.

Ellerim kaslı sırtına çarpıyor ama tekme atamıyorum çünkü kolu bacaklarımı ona kilitliyor. Gözlerim sürekli bedenlere, kana ve silahlara takılıyor ve tüm bunlar beni daha da çırpınmaya ve debelenmeye itiyor.

Bir araba kapısının açıldığını duyuyorum, ardından vücudum geriye doğru savruluyor ve arka koltuğa fırlatılıyorum. Beni kaçıran adamın eli, başımın arkasını kavrıyor, sanki ona çarpmamı engellemeye çalışıyor gibi; bu garip çünkü tecavüz ettikten sonra beni öldürmeyi planladığı açıkça belli.

Gözlerim fal taşı gibi açılmış ve başa çıkamayacağım kadar korkuyla, o bana doğru hamle yaparken ona bakıyorum.

"Bu en iyisi," diye mırıldanıyor, tam da parmakları boynumu kavrayıp ciğerlerime giden havayı kesmeden önce.

Dayanılmaz korku ve panik yüzünden kollarını tırmalıyorum, vücudum vahşi bir at gibi şaha kalkıyor.

"Şşş..." diye mırıldanıyor, sanki beni sakinleştirmek istercesine.

Korku dolu bakışlarım onun gözlerine kilitlenmiş durumda. Ölümün eşiğinde olduğumu bilerek, dipsiz korku çukurlarına sürüklenirken, o sakin görünüyor.

Sanki beni öldürmüyor da bana iyilik yapıyor gibi.

Sanki ciğerlerimi havasız bırakmıyormuş gibi.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

Kollarım uyuşurken ve vücudum ağırlaşıp hareket edemez hale gelirken boğuk bir ses çıkıyor ağzımdan.

Yine de ona bakmaya devam ediyorum, gözlerimle yalvarıyorum.

Beni öldürme.

Yaşamaya fırsat bulamadım. Yapmak istediğim çok şey vardı. Çok fazla hayalim vardı.

Lütfen. Beni öldürmeyin.

Yaklaştı ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Uyu artık, Küçük Gülüm."

Gözlerimden yaşlar süzülürken, dudakları bir kez daha gözlerimi yakalıyor.

Kirpiklerim titreyerek kapanıyor, ciğerlerim çığlık atıyor.

Vücudum çığlık atıyor.

Ruhum çığlık atıyor.

HAYIR.

OceanofPDF.com

Bölüm 2

Viktor

Blyad'.

Nikolas'a Sicilyalıları alt etmesinde yardım etmeyi kabul ettiğimde, bir kızı kaçıracağımı kesinlikle düşünmemiştim. Saldırıdan önce evi her gözetlediğimde, onun girip çıktığını hiç görmemiştim.

Sadakatim, en iyi arkadaşım ve İtalyan mafyasının başı olan Luca tarafından kurulan bir grup mafya liderinden oluşan Rahipler Birliği'ne aittir ve bugün Sicilyalılar, Liam ve Nikolas'ın topraklarını sürekli işgal ettikleri için bedelini ödediler.

Bu tamamen işten ibaret.

Ama onu kesinlikle beklemiyordum. Küçük Rose.

Özel uçağa bindikten sonra direnmeyi önlemek için onu sakinleştirmek zorunda kaldım.

Onun cansız bedenini evime taşırken, onu götürdüğüm için ailemden çok azar işiteceğimi biliyordum. Ya bu olacaktı ya da birimiz onu öldürecekti ve ben bunun olmasına izin vermeyecektim.

Neden?

O senin için hiçbir şey ifade etmiyor.

Cevap, kafaya bir tokat gibi anında geliyor.

Çünkü o çok korkmuştu. Onun korkusu göğsümde daha önce hiç hissetmediğim bir şeyi uyandırdı. Düşünmek bile istemediğim bir şey.

Evim, tüm ailenin ortak mülkiyetinde bulunan bir arazide yer alıyor, bu yüzden Rosalie'nin burada olduğunu mutlaka öğrenecekler. Arazide üç

konak var – anne babamın evi, Alexei Amca'nın evi ve benim evim. Ayrıca çoğunlukla korumalarımız tarafından kullanılan birkaç misafirhane de bulunuyor.

Babam ve amcam Alexei ayrılmaz bir ikiliydi ve ben yönetimi devralmadan önce birlikte bratvayı yönettiler. Bratva, annemin tarafındaki büyükbabamın ölümünden önce yönetmesi nedeniyle doğuştan bana aittir.

Son iki yıldır kendime bir isim yapmak için canımı dişime takarak çalıştım. Elbette, ailemin yarattığı miras yüzünden korkuluyordum, ama şimdi yetişkin erkekler korkudan altlarına işiyor çünkü herkes biliyor ki, gazabıma maruz kalırsanız saklanabileceğiniz hiçbir yer yok. Vicdan zayıflar içindir, bu yüzden biri benimle ters düşerse, onu avlayacağım ve bana karşı çıkmaya cüret eden herkesi işkence etmekten, sakatlamaktan ve öldürmekten çekinmeyeceğim.

Rosalie'nin yanağı omzuma sürtünüyor, sakinleştiricinin etkisine karşı koymaya çalışırken gözleri uykulu bir şekilde açılıp kapanıyor.

Yine kalbimde benim gibiler için fazla hassas bir şey kıpırdanıyor.

“Şşş…” diye mırıldandım. “Her şey yoluna girecek.”

Bu kız inanılmaz bir sürprizdi. Hem de muhteşem bir sürpriz. Yatakta uzanmış, kusursuz kalçaları tamamen açıkta, kaslı bacakları bileklerinden çaprazlanmış halde görünce, ilk düşüncem gerçekleşmiş bir ıslak rüya gibi olduğu oldu. Bir saniyede ereksiyon oldum.

Sonra bana baktı ve yemin ederim ki ayaklarımın altındaki yer bin depremin şiddetiyle sarsıldı.

Rosalie Manno, adeta uhrevi bir güzelliğe sahip.

O beni aşırı koruyucu hissettiriyor ama aynı zamanda hiç bilmediğim karanlık bir yanımı da ortaya çıkarıyor. Bu, bir hayatı sonlandırmakta hiç tereddüt etmeyen yanımdan farklı.

Vahşi ve yırtıcı bir hayvan.

Kızı korumak istiyorum ama aynı zamanda içimdeki canavar onun titremesini hissetmek ve ilk gözlerimi ona diktiğimden beri göğsümde büyüyen açlığı onun gözyaşlarıyla gidermek istiyor.

Konuk odasına girer girmez Rosalie'yi dikkatlice büyük yatağa yatırdım. Koyu kahverengi saçları uzun ve dağınıktı, zeytin rengi teni ise biraz fazla solgun görünüyordu.

Gözlerimi vücudunun her yerinde gezdiriyorum; dolgun göğüslerinin kıvrımlarını pek de gizlemeyen askılı bluz, karnının etrafındaki ipeksi ten, bacaklarının arasındaki kışkırtıcı boşluğu ortaya çıkaran dar şort.

İsa.

Ayak sesleri duyuyorum ve omzumu çevirip baktığımda Luca'nın kapı aralığında durduğunu görüyorum. Rosalie'ye bir bakış atıyor ve ben de hemen yorganı alıp onu en yakın arkadaşımın görüş alanından saklamak için üzerini örtüyorum.

"Senin fahişen mi?" diye soruyor, ses tonu yaptıklarım karşısında ne yapacağını bilemediğini açıkça belli ediyor.

Dönüş uçuşu sırasında, Rosalie uyanırsa diye onunla yatak odasında kaldım, bu yüzden kızı kaçırdığım gerçeği hakkında konuşma fırsatımız olmadı.

"Antonio Manno'ya işkence etmek için onu fahişem yapacağımı söyledim sadece."

"Yani onu serbest bırakacaksınız?"

Odayı terk etmeden önce Rosalie'nin uyuyan yüzüne bir göz attım. Kapıyı kapatıp kilitledim ve anahtarı cebime koydum. Koridorda yürürken Luca'nın arkamda olduğunu hissettim, ama ona ancak oturma odasına girip içecekleri doldurmaya başladığımda cevap verdim.

"HAYIR."

Elimden viski dolu bardağı alırken sağ kaşı hafifçe kalktı. "Nedenini sorabilir miyim?"

Votkadan bir yudum alıyorum, ani yakıcı etkisinin tadını çıkarıyorum. "Kız her şeyini kaybetti, Luca. Gidecek hiçbir yeri yok."

"Cosa Nostra'ya gidebilir."

Başımı sallayarak, tatsız bir kahkaha attım. "Olmaz kardeşim. Bırak bu konuyu."

Luca'nın gözleri benimkilerle buluştu, yüzünde endişe belirdi. "Sakın pişman olacağın bir şey yapma."

Ailem, silah ticareti ve yüksek değerli hedeflere suikast düzenlemekten siber suçlara ve kara para aklamaya kadar suç dünyasında birçok şeyle tanınıyor. Ama kadınlara zarar vermeyiz ve kesinlikle cinsel köleliği onaylamayız. Teyze Isabella, hayatını amca Alexei'nin yardımıyla seks ticareti şebekelerini çökertmeye adadı.

Arkadaşıma uyarıcı bir bakış attım. "Kız için en güvenli yer benim yanım."

Luca içkisini bitirmeden önce başını salladı. "Biraz uyuyacağım. Biraz dinlenmeye çalışacağım."

Başımı sallayarak bir yudum daha votka içtim, gözlerim Luca'nın ön kapıyı açıp çıkışını izledi. Bardağı yere bıraktım ve yavaşça başımı merdivenlere doğru çevirdim.

Rosalie Manno ile ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Onu korumak için yanıma aldım ama eminim ki o bunu böyle görmeyecek.

On sekiz yaşına gelince onu serbest bırakacağım. O zamana kadar kızı besleyip giydireceğim.

Telefonumu cebimden çıkarıp Sacha'nın numarasını çevirdim. O, ben doğmadan önce bile Bratva'daydı ve en güvendiğim adamım. Adam neredeyse ailemden biri. Rosalie'nin tüm eşyalarını almasını, böylece

benimle kaldığı süre boyunca en azından tanıdık bir şeye sahip olmasını tembih ettim.

"Viktor?" diye yanıtlıyor ikinci zil çalmasının ardından.

"Her şeyi aldınız mı?"

"Evet. Geri dönüyorum."

"İyi."

İçimden bir ah çekerek cihazı cebime geri koydum ve Sicilyalı prensesle karşılaşmadan önce duş alıp rahat kıyafetler giymek için yatak odama yöneldim.

Sıcak suyun altında dururken, düşüncelerim günün olaylarıyla dolup taşıyor. Rosalie'nin yanağından bir damla gözyaşını yaladığımda hissettiği korku elle tutulur derecedeydi. Bu, içimde bir koruma ve sahiplenme ateşi yarattı.

Hiçbir kadın bende bu etkiyi yaratmadı.

Elbette ailemdeki kadınlara karşı koruyucu bir his besliyorum ve herhangi biri için bir an bile düşünmeden canımı veririm.

Ancak Rosalie bende farklı duygular uyandırdı.

Sebebini anlamaya hazır olmadığım için düşüncelerimi bastırıp kurulanmak için duştan çıktım.

Siyah eşofman ve tişörtümü giydikten sonra, yedek bir tişört daha alıp misafir odasına doğru yürüdüm. Kapıyı açtığımda içeride sessizlik vardı ve kapıyı iterek açtığımda Rosalie'nin açık pencereden dışarıya, aşağıdaki bahçeye bakmakta olduğunu gördüm.

Odaya girerken kendi kendime, "Atlarsan muhtemelen bir bacağını kırarsın," diye mırıldanıyorum. "Ya da iki."

Korku havayı hızla daraltırken, göğsü hızla inip kalkarak etrafına döndü.

Gömleği yatağın üzerine bırakıyorum. "Tesisin her yerinde güvenlik görevlileri var, o yüzden fazla uzaklaşamazsın."

Dili gergin bir şekilde dışarı fırlayıp dudaklarını ıslattı, gözleri ise bana kilitlenmişti.

Tanrım, hayatımda gördüğüm en etkileyici gözlere sahip.

Onun narin vücuduna hayran kalmaktan kendimi alıkoyamıyorum. Vücudunun her yerinde kusursuz kıvrımlar var ve bacaklarının arasındaki o lanet olası V şekli, eşofmanımın kumaşının altında penisimi harekete geçiriyor.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak, "Üzerine tişört giy. Üzerindeki kıyafetler çok açık ve dikkat dağıtıcı," diye emrettim.

Yatağa doğru fırladı ve kasırgaya yakalanmış bir yaprak gibi titreyerek tişörtü başından geçirdi, saçlarını kumaşın altında bıraktı. Neyse ki, tişört uyluklarının ortasına kadar düştü.

Bir adım öne çıktım ve bu onu avlanmış bir geyik gibi donakaldı, nefesleri hızla sığlaştı ve neredeyse nefessiz kalacak hale geldi.

Bir adım daha attığımda, geriye doğru sendeliyor, korku dolu gözleri benden ayrılmıyor. Attığım her adımda o da benimkine ayak uyduruyor, ta ki duvara yaslanana kadar. Bakışları odanın içinde çılgınca dolaşıyor ve kollarımı kaldırdığımda geri çekiliyor, çenesini aşağı indirip gözlerini sıkıca kapatıyor.

Ellerimi ipeksi saç tellerinin altına kaydırıp, saçlarını kumaştan nazikçe çekerek sırtına serbestçe dökülmesini sağladım. Gözleri bir an benimkine dikildi, ancak hemen tekrar yere doğru kaydı.

O kadar yumuşak ve tatlı kokuyor ki, o kadar savunmasız görünüyor ki kalbim sıkışıyor.

Bana tekrar baktığında, "Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sordum.

Başını salladı, dudaklarından dökülen tek kelime, kırılganlıkla dolu bir dünyanın izlerini taşıyordu: "H-hayır."

“Viktor Vetrov.”

İsmim ona şok ve dehşet dolu bir şekilde yansıdı, yüzünün rengi soldu.

Beni kesinlikle duymuştur.

OceanofPDF.com

Bölüm 3

Rosalie

Uyandığımda beni onun öldürmediğini fark edince, hayatta kalabileceğime dair bir umut yeşerdi. Ama adını duyduğum anda bu umut söndü.

Aman Tanrım!

Viktor Vetrov, Bratva'nın başı. İki yıl önce Bratva'nın kontrolünü ele geçirip Çeçen mafyasının bir kısmının Amerika'ya ayak basmasını engellediğinde adını duyurdu. Büyükbabam bundan çok etkilendi ve günlerce bundan bahsetti.

Cosa Nostra'nın New York'u yönetmeye devam etmesinin tek nedeni, rahipliğin eski kan bağlarına saygı duymasıdır. Cosa Nostra'nın beş yönetici ailesi her zaman New York üzerinde güç sahibi olmuştur ve rahipliğin topraklarında iş yapmadıkları sürece, yazılı olmayan bir anlaşma sürdürülmektedir.

İsa, rahiplik sınıfına mensuptur.

Büyükbabam ve Ricco Amcamın, dünyanın en korkulan suç örgütünü oluşturan beş adamdan ve bu kişilerin Şikago ve Kanada'daki aile şirketleri için yarattığı sorunlardan bahsettiklerini duydum.

En büyük endişeleri Viktor Vetrov ve İtalyan mafyasının başı Luca Cotroni'ydi. İki adamın çok yakın arkadaş olduklarını ve yenilmez olduklarını duydum.

Viktor, Cehennem Köpeği olarak da bilinir. Ondan saklanabileceğiniz hiçbir yer olmadığı söylenir çünkü en iyi iz sürücüdür. Son derece zeki, acımasızdır ve tereddüt etmeden öldürür.

Kahretsin. Hâlâ hayatta olmam bir mucize.

İşkence ve öldürmeyi ikinci doğası haline getirmiş bu adama bakarken boğazım dehşetten düğümleniyor.

Başını hafifçe yana eğerek, gözlerini yüzüme dikmiş bir şekilde daha da yırtıcı bir görünüm kazandıktan sonra, "Beni duymuşsundur," diye mırıldandı.

Kontrolsüzce titreyerek başımı salladım.

Dudaklarının kenarı memnuniyet dolu bir sırıtışla yukarı kıvrıldı. "Güzel. O zaman kaçmanın ne kadar aptalca olacağını anlıyorsun."

Tanrım. Ona karşı hiç şansım yok.

Bir milyon soru zihnimi bombardımana tutuyor ve gözlerinden yansıyan acımasız yoğunluktan biraz olsun uzaklaşmak için odanın etrafına göz gezdiriyorum.

İşlemeli beyaz yatak örtüleri ve yastıklar, dokundukları kadar yumuşak görünüyor. Odadaki her şey koyu renk ahşaptan yapılmış – kapı çerçeveleri, pencere camları, makyaj masası ve sandalyesi, giyinme odası ve hatta zemin. Sanırım banyoya açılan başka bir kapı daha var.

“Rosalie,” diyor Viktor, ben de dikkatimi tekrar ona veriyorum. Gözlerimiz buluştuğunda, “On sekiz yaşına gelene kadar burada güvende olacaksın,” diye devam ediyor.

Sonra da büyükbabama söylediği gibi beni fahişesi yapacak.

Büyükbabam.

O mu...?

İçten içe korkunç cevabın ne olduğunu bilsem de, "Büyükbabam mı?" diye soruyorum.

"Ölü."

Bu kelime tüm varlığımı paramparça ediyor.

Nefeslerim hızlanıyor, paramparça olmuş kalbim göğsümde çarpıyor.

Ailemi öldürdüler.

Tek başımayım.

Boğazımdan zorla çıkan hıçkırıklarla boğulan, acı dolu bir nefes alıyorum.

Viktor bana doğru elini uzattı ve ben düşünmeden elini ittim. İçimdeki her şey kontrolden çıktı ve geriye sadece şiddetli bir karmaşa kaldı.

Vücudum kendiliğinden tepki verdi ve ileri atılarak yumruklarımı Viktor'un göğsüne indirdim. Dehşet ve kederin eşit oranlarda hissedildiği bir çığlık duydum.

Göğsüne vurmaya devam ettim, ta ki bileklerimden tutup vücudumu döndürene kadar. Kollarımı zorla göğsümün üzerinde çaprazladı ve çok daha güçlü kollarıyla onları yerinde tuttu. Ayağı altımdan çekip beni yere serdi. Kalçam tahtaya o kadar sert çarptı ki hıçkırmama neden oldu.

Umutsuz bir çığlık attım ve keder beni dipsiz bir umutsuzluk çukuruna sürüklerken bu çığlık kontrol edilemez hıçkırıklara dönüştü.

Viktor'un bacaklarının arasında oturuyorum, kolları beni sarmış, sırtım onun kaslı göğsüne yaslanmış durumda.

“Şşş…” diye beni sakinleştirmeye çalışıyor ama bu ses, ateşli bedenimde buz gibi ürpertilere neden oluyor.

O gün yaşanan korkunç olaylar zihnimde bir anda canlanıyor. Ricco Amca'nın boğazının kesilmesi. Büyükbabamın tehdit edip yalvarması.

Viktor gözyaşımı yalıyor ve benim onun fahişesi olacağımı söylüyor.

Viktor beni boğuyor.

Keşke bu hayatın bir saniyesini bile ailem olmadan geçirmek zorunda kalmasaydım.

Tanrım, keşke önce beni öldürselerdi.

Ama yapmadılar ve şimdi korkunç bir gerçekle yüzleşmek zorundayım: Bratva'nın başı tarafından yakalandım ve o bana istediğini yapabilir.

Kollarının arasında bedenim gevşedi, başımın arkası omzuna yaslandı. Bulanık bir görüşle pencereye baktım ve ilk fırsatta atlayacağımı düşündüm.

Viktor tekrar, "Burada güvende olacaksınız," diyor.

Hayatımın geldiği noktanın tüm acısıyla dolu bir nefes verdim. Sesim kısık bir şekilde mırıldandım: "Ailemi öldüren adam söylüyor bunu."

Viktor üzerimdeki tutuşunu gevşetti, sonra beni ayağa kaldırdı. Beni kendine doğru çevirdi ve gözlerimiz buluştu. Onun gözleri kemiklerine işlemiş şiddetle doluyken, benimkiler onun ellerinde çektiğim travma ve kederi yansıtıyordu.

Sağ eli omzumdan yanağıma doğru hareket etti ve başparmağının ucuyla bir damla gözyaşımı yakaladı. Dehşet içinde, damlayı teninden yaladığını izledim.

Bana dikilmiş simsiyah gözleriyle, "Çok tatlısın," diye mırıldandı.

Sevgili Tanrım.

Nefes alışverişlerim o kadar hızlı ki sanki maraton koşmuşum gibi geliyor ve vücudumdaki her kas gerginlikten ağrıyor.

Viktor bana bakmaya devam ettikçe yüzündeki ifade giderek kararıyor.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi hissettiğimde, "Lütfen beni bırakın" diye fısıldıyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, yüzündeki aşırı çekici gerginliği hafifleten bir neşe belirtisiyle kıkırdadı. "Nereye gideceksin Küçük Gül? Hiçbir şeyin yok."

“A-ailemin…” Kalbimi şiddetli bir acı sıkıştırıyor. “…zengindi.”

“Buradaki kilit kelime ‘ *vardı’* . Büyükbabanızın sahip olduğu her şey Nikolas Stathoulis’e ait.” Yaklaşarak sinsice bir adım attı, bu da ellerimi yumruk yapmama neden oldu. “Sen hariç her şey.”

O bana doğru yaklaşmaya devam ediyor, sonunda göz teması kurabilmek için başımı geriye doğru eğmek zorunda kalıyorum. Bu sadece

birkaç saniye sürüyor, sonra bakışlarımı göğsüne indiriyorum.

Bütün hayatım ayaklarımın altından çekilip alındı.

Dünyayı gezme hayallerimin hiçbiri gerçekleşmeyecek.

Dayanılmaz bir umutsuzluk içimi karartıyor, çaresizlik kemiklerime kadar işliyor.

“Sen hariç.” Viktor’un sözleri gözlerimi ona çevirmeme neden oldu. “Seni yanıma alarak sana bir iyilik yaptım, Küçük Gül. Nikolas seni öldürürdü.”

Zorlukla yutkundum, çenemi yukarı kaldırmaya zorladım. "Benden teşekkür bekleme."

Tekrar kıkırdadı, yüzündeki alaycı gülümseme onu acımasız görünmekten alıkoymadı.

Koridordan gelen hışırtı sesi Viktor'un dikkatini benden uzaklaştırdı.

Viktor bana sırtını dönerken açık pencereye göz attım ve kapı aralığında başka bir adam belirdiğinde hiç tereddüt etmeden koştum.

Ellerimle pencere pervazını kavradım ve kendimi odadan dışarı attım. Tam bıraktığım anda, parmaklar sağ bileğimi kavradı. Öyle bir kuvvetle odaya geri çekildim ki, pencere pervazı karnıma ve bacaklarıma sürtündü.

Yere savruluyorum ve vücudum hareketin etkisiyle kayıyor. Kendimi kaldırmaya fırs bulamadan Viktor omuzlarımdan tutuyor ve sırt üstü yere düşüyorum.

Bir saniye içinde kendimi tanıdık bir pozisyonda buldum; Viktor'un bedeni benim üzerime yaslanmış, parmakları boğazımı sıkıyordu. Neyse ki bu sefer başıma silah dayanmamıştı.

Viktor'un nefes alışverişi düzenli, oysa ben kaçma girişiminin başarısızlığından nefes nefese kalmış durumdayım. Bana doğru yaklaşırken gözleri gözlerime kenetlenmiş.

Çok fazla yaklaştığında midemde panik hissi beliriyor ve ellerimle bileğini sıkıca kavrıyorum.

Sözleri, fırtınalı bir gecede gök gürültüsü bulutları gibi gürleyerek ağzından dökülüyor: "Ölmek mi istiyorsun, Küçük Gül?"

Evet.

HAYIR.

Bunların hiçbirini istemiyorum.

Ailemi ve hayatımı geri istiyorum.

Viktor sol elini yüzüme götürüp parmağının boğumunu yanağıma sürdü. "Böyle bir şeyi bir daha yapmaya kalkarsan seni yatağa kelepçelerim."

Kendimi kaybolmuş ve hayal kırıklığına uğramış hissederek başımı çevirdim ve sandalyenin ayaklarına baktım.

Viktor beni ayağa kaldırdı ve mırıldandı: "Eşyalarını yerleştir ve kendini evinde hisset. Buradaki kalışın keyifli de olabilir, cehennem gibi de. Seçim senin."

Viktor diğer adama baktı. "Şimdilik bu kadar, Sacha. Rusya'ya dönüş uçuşun için biraz dinlen."

Ben kıpırdamayınca Viktor'un gözleri bana dikildi. "Eşyaları yerleştir dedim!"

Hemen yatağın ayak ucuna, çantaların bırakıldığı yere koştum ve hıçkırıklarımı bastırmaya çalışarak valizleri açtım. Eşyalarımı ve kıyafetlerimi görünce şaşırdım.

Diğer adam yatak odasından çıkarken Viktor'un gözlerinin üzerimde alev alev yandığını hissedebiliyorum. Çantadan bir eşofman altı çıkarıp hızla bacaklarımdan yukarı çekiyorum. Bol bir tişört bulup Viktor'un bana verdiği tişörtü çıkarıp kendi tişörtümü başımdan geçiriyorum.

Viktor'un tişörtünü yere fırlattım ve onun varlığına dayanamayarak kapalı kapıya baktım. "Burası banyo mu?"

"Evet."

"Kullanabilir miyim?"

"Elbette."

İleri fırladım ve içeri aceleyle girip Viktor ile aramdaki kapıyı kapatmayı başardığımda, ağzımdan bir hıçkırık koptu.

Alnımı kapıya dayayarak, yeni gerçekliğimin dehşetiyle boğuşmaya çalışıyorum.

Birkaç saat içinde, mutlu bir genç kızdan, Bratva liderinin gelecekteki fahişesi olmaya dönüştüm.

Çıtırdayan çığlıklar bedenimi sarsıyor.

Dedem ve amcamın kaybı için ağlıyorum.

On sekiz yaşıma girdiğimde benden alınacak olan masumiyetin kaybı için ağlıyorum.

Yani önümüzdeki hafta.

Sadece beş günüm kaldı.

Belime kolunu doladığında, sanki milyon parçaya ayrılıyormuşum gibi hissediyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 4

Viktor

Rosalie banyoda ağlarken, ben yatağa oturup Sacha'nın getirdiği belgelere bakıyorum.

İlk dikkatimi çeken şey, Rosalie'nin doğum gününün sandığımdan çok daha yakın olması.

Önümüzdeki hafta kendi başına dışarı çıkmaya hazır olması imkansız. Yasını atlatması için haftalarca, hatta aylarca zamana ihtiyacı olacak.

İçimden bir ah çektim çünkü bu gerçeğin sadece yarısı.

Blyad , kız söz konusu olduğunda vicdan azabı çekmeye başladım.

Başımı sallıyorum ve dikkatimi belgelere odaklamaya çalışıyorum.

Yirmi bir yaşına gelene kadar onu yanımda tutacağım.

Üç yıl.

Başımı kaldırıp kapalı banyo kapısına bakarken alnımda bir kaş çatması belirdi. Tam o sırada Rosalie'nin ağlama sesleri değişti ve nefes almakta zorlanıyormuş gibi gelmeye başladı.

"Tanrım," diye mırıldandım belgeleri yere bırakıp ayağa kalkarken. Kapı yarıya kadar açılıyor, bir şeye çarpıyor.

İçeri girdiğimde Rosalie'nin yerde yattığını, gözyaşlarının fayansların üzerinde biriktiğini gördüm. Yüzü ve boynu kırmızı lekelerle kaplıydı, kırık bir ifadeyle gözleri morarmış ve kalbimin kaldıramayacağı kadar savunmasız görünüyordu.

Çömelerek omuzlarından tuttum ve onu oturur pozisyona getirdim, ardından kollarımı dizlerinin ve sırtının altına kaydırdım. Onu göğsüme

kaldırarak doğruldum ve yatağa geri taşıdım.

Onu yatağına yatırıp sakinleştirici vermeliydim ama bunun yerine kendimi yorganın üzerine oturmuş buldum. Titreyen bedenini kollarımla sarıp sıkıca kucakladım.

"Her şey yoluna girecek," diyerek onu rahatlatmaya çalıştım.

Başını salladı, dudaklarından hıçkırıklar döküldü. "H-hiçbir şey bir daha asla iyi olmayacak." Vücudu, sanki tüm enerjisi çekilmiş gibi cansızdı. "Beni esir tutacaksınız. On sekiz yaşıma gireceğim ve siz benden bıkana kadar bana tecavüz edeceksiniz. Sonra da umarım beni öldürürsünüz."

Onun sözlerini duyunca çenem kasılıyor ve kalbime öfke yayılıyor.

Tekrar hıçkırarak ağlıyor. "Yoksa beni adamlarınıza teslim edeceksiniz."

Sağ elimi çenesine götürüp, bana bakması için çenesini tutuyorum. Gözlerimiz buluştuğunda ve yumuşak kahverengi göz bebeklerinde titreyen saf korkuyu gördüğümde, ölüm meleği gibi görünmemek için yüz ifademi gevşetmeye çalışıyorum.

“Bunların hiçbiri asla gerçekleşmeyecek.”

Gözleri benimkileri aradı. "Söylediklerine inanamıyorum."

Onu yatağa oturtup ayağa kalktım. Pencereye doğru yürüyüp onu kapattım.

"Seni sadece gidecek başka yerin olmadığı için burada tutuyorum."

"New York'a gidebilirim," diye savunmaya çalışıyor.

Başımı salladım. "Pazarlık yok. Burada kalacaksın." Arkamı dönüp gözlerimi perişan haldeki kıza diktim. "Yirmi bir yaşına gelene kadar, sonra seni bırakacağım."

Gözleri bana doğru iyice açıldı.

Kollarımı göğsümde kavuşturup bir an ona baktım. "Sana zorla yaklaşmayacağım ve kesinlikle adamlarımdan hiçbirinin sana dokunmasına

izin vermeyeceğim. Güvende olacaksın, Küçük Rose. Sana söz verebileceğim tek şey bu."

Kaşları çatıldı ve yüzünde bir umut ışığı belirdi. "Üç yıl boyunca benimle ne yapacaksınız?"

İçimden bir ah çekerek kapıya doğru yürümeye başladım. "Seni doyururum ve giydiririm." Dağınık eşyalarına işaret ettim. "Eşyalarını yerleştir. Evimin düzenli ve her şeyin yerli yerinde olmasını severim."

Rosalie yavaşça yataktan kalktı ve pencereye baktı. Pencerede, "Dışarı çıkmakta özgürsün, ancak benim iznim olmadan mülkten ayrılamazsın" diyordu.

Gözlerinde bir anlık meydan okuma parıltısı belirdi. Kederli bakışlarından sonra hoş bir değişiklikti bu. "Dışarı çıkmama izin var mı?"

Dudaklarımın kenarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Evet, ama aptalca bir şey yapma çünkü sana verdiğim özgürlük aynı kolaylıkla geri alınabilir."

Gözlerinin kahverengi perdesinin ardında düşüncelerinin hızla aktığını görebiliyorum ve biliyorum ki bu gece ikimiz de gözümüzü kapatmayacağız.

Onun kaçmaya çalışmayacağına güvenmiyorum, o da bana zarar vermeyeceğime güvenmiyor.

“Eşyalarınızı yerleştirmeyi bitirdiğinizde oturma odasına gelin. Size bir şeyler hazırlayacağım.”

Odayı terk edip mutfağa geri döndüm. Öğle yemeğinden beri hiçbir şey yemedim ve açlıktan ölme noktasına gelmiştim. Buzdolabından ve dolaplardan malzemeleri alıp tavuk güveci yapmaya başladım.

Annemin ve babamın yemek yapmasını izlemeyi her zaman çok sevdim ve küçük yaşta yemek yapmayı öğrendim. Bu beni rahatlatan ve sakinleştiren nadir şeylerden biri.

Aklım tamamen Rosalie'den ibaret. Saatler içinde, onu on sekiz yaşına kadar yanımda tutacağımı söylemekten, yirmi bir yaşına kadar yanımda tutmaya karar vermeye kadar geldim.

Onunla ilgili bir şey beni rahatsız ediyor.

Tavuğu her zamankinden daha fazla güç kullanarak doğruyorum.

Manno ve yeğeninin ölmesi gerekiyordu, ama masum bir kız çocuğunun bu çatışmanın ortasında kalmasına çok üzüldüm. İş söz konusu olduğunda affetmez ve acımasız olabilirim, ama çocuklara karşı yumuşak bir yanım var.

O, çocuk değil ki.

Beş gün sonra on sekiz yaşına girecek.

Yine de, o kadar masum ki, ona zarar vermek, yeni açmış bir gülün yapraklarını koparmak gibi olacak.

Kısa süre sonra, kızarmış soğan, tavuk ve mantarların kokusu havayı dolduruyor. Bir an durup kendime bir bardak votka dolduruyorum ve yemeği hazırlamaya devam ederken içkimi yudumluyorum.

Fırında güveç pişerken, havanın değiştiğini hissediyorum. Saniyeler sonra, Rosalie yavaşça merdivenlerden aşağı iniyor. Bir ceylan gibi temkinli hareket ediyor, her birkaç adımda bir duruyor. Ondan yayılan gerginliği dalga dalga hissedebiliyorum.

Tezgahı silmeye devam ederken kendi kendime, "Eşyalarını yerleştirmeyi bitirdin mi?" diye mırıldanıyorum.

“Evet.” Verandaya açılan sürgülü kapılara doğru yavaşça yaklaştı ve kapıların önünde durarak ışıklandırılmış peyzajlı bahçeye baktı.

Bardağı alıp yanına yürüdüm ve kapıları açtım. Hafif bir esinti saçlarını okşadı.

O bol tişört ve eşofmanla çok kırılgan görünüyor, ama en azından kumaş vücudunu örtüyor.

Bahçe mobilyalarını işaret ettiğimde Rosalie derin bir nefes alıp eşikten içeri adım attı. Sanki her an onu içeri geri çekeceğimi bekliyormuş gibi vücudu gergindi.

Diğer konaklara doğru ayrılan patikaya inen merdivenlerin yanında durup mülke şöyle bir göz attı. "Başka evler de mi var?"

“Ailem. Onlarla yakında tanışacaksınız.”

Göz alıcı yüzünde şaşkınlık belirdi ve gözleri benimkine kaydı. "Ailenin yanına yaklaşmama izin verecek misin?" Şaşkınlığın yerini kafa karışıklığı aldı. "Onlardan birine zarar vereceğimden korkmuyor musun?"

Kahkaha krizim kaçtı ağzımdan. "Denemekte başarılar."

"Kadınlardan bahsediyorum," diye mırıldanıyor.

Başımı yana eğdim. "Onlardan herhangi birine karşı şansın olduğunu düşünmen çok tatlı."

Rosalie diğer konaklara ve pencerelerden yansıyan ışıklara şöyle bir göz attıktan sonra kollarını kendine doladı.

"Neden beni öldürmediniz? Neden beni kaçırdınız?" diye sorarken sesi korku dolu bir fısıltıdan başka bir şey değil.

Votkamdan bir yudum alıp mülke şöyle bir göz attım. "Söylediklerim seni rahatlatmayacak, Küçük Gül." Bakışlarımı tekrar ona çevirdim. "Zamanla, sözümün eri olduğumu anlayacaksın. Vetrovlar ve Koslovlar kadınlara, özellikle de senin gibi kırılgan küçük şeylere zarar vermekten zevk almazlar."

Gözlerinde bir umut ışığı beliriyor. "Isabella Koslov'un seks ticareti çetelerini çökerttiği doğru mu?"

“Evet.” Teyzemin ne kadar havalı biri olduğunu düşününce yüzümde bir gülümseme belirdi. Bir sütuna yaslanarak, bakışlarım tekrar evin etrafında dolaştı.

Evimde, ordunun yarısı nöbet tutarken bile, her zaman bir saldırıya hazırım.

“Ailem ve benim hakkımda çok şey biliyorsunuz,” diye belirtiyorum. “Büyükbabanızın yerini almak için mi eğitim alıyordunuz?”

“Hayır. Aile şirketiyle hiçbir ilgim yoktu.”

Keder yüzünü geriyor, bu da ellerimde onu kucaklayıp acı dinene kadar sarılma isteği uyandırıyor.

Derin nefesler alarak keder dalgasını atlatmaya çalışırken ayaklarına bakıyor, sonra titrek bir sesle soruyor: "Dedemin ve amcamın cesetlerine ne olacak?"

Votkamın son yudumunu da bitirip derin bir nefes alarak cevap veriyorum: "Her şey yanıp kül oldu."

Kaşları yoğun bir acıyla çatıldı. Dudakları aralandı, kolları belini daha sıkı sardı.

Ona doğru yaklaştığımda, hızla geri çekiliyor ve başını sallıyor. Elini kalbine götürüyor, tekrar başını sallıyor, sonra arkasını dönüp eve doğru koşuyor.

O merdivenlerden yukarı, yatak odasına dönene kadar onu izliyorum, sonra mutfağa gidiyorum. Boş bardağı tezgâhın üzerine bırakıp fırını açıyorum ve güveci çıkarıyorum.

Kendimi bitkin hissederek bir tabak alıp güveçten bolca yiyorum. Mutfak adasının yanına oturup ağzıma tıkıştırıyorum ama tadı her zamanki kadar güzel değil.

Dünyanın en sabırlı insanı değilim ve her şeyi kendi istediğim gibi yapmaya alışkınım. Özellikle rahatlayabileceğim kendi alanıma sahip olmaya çok alışkınım. Rosalie evimde olduğu sürece, bunların hepsi ortadan kalktı.

O, kendisine değerli olan her şeyini kaybetti ve sizin tarafınızdan esir tutuluyor. Kızın iyileşmesi ve size güvenebileceğini öğrenmesi uzun zaman alacak.

Bu, benim açımdan inanılmaz bir sabır gerektirecek.

Yukarıdan bir gürültü geldi ve çatalımı düşürerek, göğsümden derin bir iç çekerek ayağa kalktım.

Birinci kata doğru öfkeyle çıktım ve Rosalie'nin yatak odasının kapısını iterek açtığımda, ayaklarımın dibinde devrilmiş bir masa ile karşılaştım. Rosalie sandalyeyi duvara çarptı, yüzünde öfke belirdi.

Ayakta durup onu izliyorum, ta ki sandalyeyi yere bırakıp odanın içinde başka bir şeyi yok etmek için çılgınca etrafa bakınana kadar. Gözleri bana takılıyor ve bir çığlıkla bana doğru atılıyor.

Atmaya çalıştığı yumruğu engelledim, kolumu beline doladım ve onu omzuma aldım. Yumrukları sırtıma indi, ben de onu yatağa fırlattım.

Hızlı bir hareketle üzerine çıktım ve ellerini başının iki yanındaki yatağa bastırdım. Göğsü kabardı ve hırıldayarak beni üzerinden atmak için kalçasını yukarı doğru kaldırmaya çalıştı, ama nafile.

Onu fazla çaba harcamadan zapt ettim ve yaklaştım. "Benimle savaşabileceğini mi sanıyorsun, Küçük Rose?"

Hayal kırıklığıyla dolu bir çığlık attı ve başını benden yana çevirdi.

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Bileklerini bıraktım ve o da hızla kollarını göğsünde kavuşturdu. Çenesini kavrayıp başını geriye doğru çevirdim, böylece bana baksın. Yüzlerimiz birkaç santim uzaklıktayken onu uyardım: “Sakın malıma zarar verme, yoksa yemin ederim ki dedenin asla atmadığı bir dayağı sana atarım.”

Gözleri irileşti ve mesajı anlamış gibi görünüyordu.

"Beni anlıyor musun lan?" diye dişlerimi sıkarak söyledim.

Korku hızla öfkenin yerini alıyor ve kadın inleyerek, "E-evet," diyor.

Onu bırakıp üzerinden kalktım. "Şu berbat şeyi temizle de gel yemek ye!"

Aman Tanrım. Küçük Gül'ün göstermeye başladığı dikenli çiçeklerle işim çok zor olacak.

OceanofPDF.com

Bölüm 5

Rosalie

İçimde şiddetli bir duygu fırtınası esiyor. Kontrolümü kaybetmiş, çok korkmuş ve tamamen savunmasız hissediyorum.

Dünyamda artık hiçbir şeyin anlamı kalmadı.

Her şeyimi kaybettim ve dedemle amcam için cenaze töreni bile düzenleyemeyeceğim.

Ruhban sınıfı canavardır ve ben de onların en kötüsünün esiriyim.

Üzüntü beni boğuyor ve yanıma dönerek cenin pozisyonuna geçiyorum. Yüzümü yumuşak yorganlara gömüp, benden koparılan her şey için ağlıyorum.

Ricco Amca bir daha bana şaka yapmayacak. Onun kahkahalarının evin içinde yankılanmasını bir daha duymayacağım.

Büyükbabamın çok sevdiği puroların kokusunu artık alamayacağım.

Üçümüzün birlikte kahvaltı ettiği son anıya sıkıca tutunuyorum. Ben meyveli halkalar yiyordum ve Ricco Amca, ben ona da bir tane hazırlayana kadar kaseden sürekli çalıyordu.

Omuzlarım titriyor ve gözyaşlarım yorganı ıslatıyor.

Babamı kaybettiğim zamankinden çok daha fazla acı veriyor. Çünkü o zaman beni teselli edecek dedem ve amcam Ricco vardı.

Şimdiki gibi yalnız değildim.

Amca Ricco'nun boğazının kesildiği görüntüsü de aklımdan çıkmıyor. Onun hırıltılı seslerini ve nefes almak için verdiği mücadeleyi sürekli duyuyorum. Onun öldüğünü sürekli görüyorum.

Gözlerimi olabildiğince sıkıca kapatıyorum, kollarımı göğsümün üzerinde daha da sıkıca sarıyorum. Dizlerimi yukarı çekip küçük bir büzüşme pozisyonuna geçiyorum.

Dedem öldürülmeden önce ne kadar acı çekti?

Bu cehennemde yalnız kalma düşüncesi dayanılmaz ve şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha korkunç. Düşünmeyi zorlaştırıyor ve duygularım sürekli kontrolden çıkıyor.

Bütün ailem öldü ve ben Viktor Vetrov tarafından esir tutuluyorum.

Tanrı.

Karşı koymaya çalıştığım birkaç sefer hiç işe yaramadı. Viktor benden milyon kat daha güçlü. Adam çok iyi eğitimli ve beni bir bez bebek gibi kolayca oradan oraya savuruyor.

Bana ne olacak?

Viktor burada güvende olacağımı söyledi, ama ailemin ölümüne yardım eden adamın sözlerine nasıl güvenebilirim ki?

Tek umudum ailesinin, özellikle de Isabella Koslov'un müdahale etmesi. O, cinsel istismarla ilgili her şeye karşı. Eminim bana yardım edecektir, değil mi?

Evimi ve beni seven tek iki insanı yaktıkları düşüncesi tüm bedenimi ürpertiyor. Nikolas Stathoulis tüm parayı aldı.

Hiçbir şeyim yok.

Kaçmayı başarsam bile, New York'a nasıl gideceğim ve Cosa Nostra beni kabul eder mi? Ben beş aileden biri değilim. Onlar için hiçbir şey ifade etmiyorum.

Viktor haklıymış. Gidecek hiçbir yerim yok.

Çaresiz ve umutsuz hissediyorum, ne yapacağımı bilmiyorum. Geleceğimin ne getireceğini bilmiyorum.

Tanrım, yarını görüp göremeyeceğimi bile bilmiyorum.

Gözyaşlarım yavaş yavaş kuruyor, geriye sadece boşluk kalıyor.

Beni esir alan canavarın, bu lanetli dünyada şu anda sahip olduğum tek kişi olduğunu fark etmek, yutması son derece zor bir hap.

Belki de dediğini yaparsam beni rahat bırakır. Bu bana travmayı atlatmak ve ne yapacağımı anlamak için gereken zamanı verecektir.

Beni kasıp kavuran karanlık duygular yüzünden bedenim güçsüz düşmüştü, ama yine de kendimi zorlayıp yataktan kalktım. Banyoya gidip yüzüme su serptim. Aynaya baktığımda, Viktor'un parmaklarının izlerinden boynumda kırmızı lekeler gördüm.

Gömleğimi kaldırdığımda, beni odaya geri çekerken pencere pervazının karnıma sürtündüğü yerlerden kalan daha fazla kırmızı sıyrık gördüm.

En azından kanamam yok.

Daha kötü de olabilirdi.

Omuzlarım düşüyor ve kâbusu daha az korkunç hale getirmeye çalışıyor olmam beni rahatsız ediyor.

Duygularım tekrar kontrolden çıkmadan önce, yatak odasına geri dönüp tüm mobilyaları yerlerine yerleştiriyorum.

Derin bir nefes alıp kendimi toparladıktan sonra yatak odasından çıktım ve yavaşça koridorda ilerlemeye başladım. Viktor'u ilk gördüğümden beri sürekli yoldaşım haline gelen korku, attığım her adımla ikiye katlanıyordu.

Merdivenlerden aşağı inerken, oturma odası yönüne doğru göz attım ve Viktor'un bir kanepede oturmuş, elinde bir içkiyle keyif yaptığını gördüm. Bardaktaki sıvıya bakarken derin düşüncelere dalmış gibiydi.

Eşofman ve tişört giymiş olsa da, hâlâ tam anlamıyla korkutucu bir düşman gibi görünüyor. Ama perişan halimde bile, adamın son derece çekici olduğunu kabul etmeliyim.

Bu kabusun içinde olmasaydım, onun yakışıklılığına kolayca kapılırdım.

Ama ben daha iyisini biliyorum.

Onun derisinin altında yatan gücü ve ne kadar acımasız olabileceğini biliyorum.

Merdivenlerin dibinde durdum ve gözlerim onun açıkta kalan ön kollarına kaydı; derisinin altında kıvrılan damarlar onu adeta yenilmez kılıyordu.

Onu asla alt edemeyeceğim.

Yaşam alanına şöyle bir göz attığımda, tüm lüksü fark ediyorum. Konağın her yerinde, yatak odamdakiyle aynı koyu ahşap mobilyalar var. Yumuşak, beyaz deri bir kanepe ve bir duvarın çoğunu kaplayan devasa bir televizyonlu eğlence sistemi mevcut. Mutfak, granit tezgahlarıyla son teknoloji ürünü ve açık planlı bir yemek odası var.

Esir olmama rağmen, konak yine de sıcak hissettiriyor. Viktor'un tehditkar varlığı olmasaydı, burada kalmaktan gerçekten rahat hissederdim.

Bu adam belki bir canavar, ama zevki var.

Adanın üzerinde bir tabak yemek görüyorum. Bir şişe su da var.

Hiç iştahım yok ama susadım.

Ben adaya doğru yürürken Viktor hiç kıpırdamadı ama mırıldandı, "Daha iyi hissediyor musun?"

Şişeyi açıp soğuk sıvının yarısını içtikten sonra, "Hayır," diye mırıldandım. Ona dönüp bakarak, "Beni incittin," dedim.

Başını hızla kaldırdı, gözleri vücudumu taradıktan sonra boynumdaki kırmızı izlere odaklandı.

Saçlarımı yana doğru itiyorum ki hepsini görebilsin ve tişörtümü kaldırıyorum ki karnımdaki sıyrıkları da görsün.

Bu izlerin yokmuş gibi davranmayacağım.

Öne eğilip bardağı sehpanın üzerine bıraktıktan sonra ayağa kalktı. Bana doğru yürürken ben de hızla tişörtümü indirdim.

Adam o kadar yoğun ki, attığı her adımda etrafındaki havanın bile gerilip değiştiğini hissediyorsunuz.

Beni, istese kolayca ezebileceği bir böcekten bile daha küçük hissettiriyor.

Tamamen bu canavarın insafına kalmış durumdayım.

Vücudumu saran şiddetli titremelerle, o bana birkaç santim kala durduğunda yerimde durmak ve geri çekilmemek için sahip olduğumdan daha fazla güce ihtiyacım var. Gözleri tenimi kaplayan izlere dikilmiş, ve ne kadar çabalasam da, elini kaldırıp parmak boğumlarını boynumun yan tarafına sürdüğünde irkilmekten kendimi alamıyorum.

"Üzgünüm, Küçük Rose," diye fısıldadı.

Sesindeki pişmanlığı duyunca gözlerim kocaman açıldı. Özür dilemesi hiç beklemediğim bir şeydi.

Karanlık bakışları gözlerime kilitlendi. "Sandığımdan daha kırılgansın."

Keşke daha güçlü olsaydım.

Viktor elini indiriyor, sonra da kıpırdanma ihtiyacı hissedene kadar bana bakıyor.

"Sabrımı sınamayı bırakırsan, sana karşı daha dikkatli olurum."

Acaba benimle gerçekten bir anlaşma mı yapıyor, yoksa emir mi veriyor?

Tabağı işaret ederek, "Ye." dedi.

Başımı salladım. "Aç değilim."

"Aç olup olmadığını sormadım. Ye dedim," diye mırıldandı, yüzündeki ifade daha da karardı.

Tezgaha doğru geriye doğru bastırıyorum, ellerim granit yüzeye değiyor ve ona sıkıca tutunuyor.

Viktor başını yana eğiyor ve gözlerinin yüzüme değdiği her yerde, sanki derim alev alıyormuş gibi hissediyorum.

"Lütfen, beni bırakın," diye fısıldadım.

Ne yapacağımı bilmiyorum ama her şey bu adamın esiri olmaktan daha iyi olmalı.

Yavaşça başını salladı. "Dünya senin gibi kırılgan bir şeyi ezip geçecek. İnanmayabilirsin ama bu ev, benimle burada kalmak, senin için en güvenli yer."

Göğsümde öfke ve hayal kırıklığı kabarmaya başladı. Çenemi sıkarak gözlerimi onun gözlerine diktim. "Sen ailemi öldüren rahipliğe mensupsun. Değer verdiğim her şeyi yok ettin. Burası yeryüzünde asla güvende olamayacağım son yer."

Dudaklarının kenarı tehlikeli bir sırıtışla yukarı kıvrıldı ve bu da tüm kaslarımın gerilmesine neden oldu.

“Ne düşündüğün önemli değil, Küçük Gül. Yirmi bir yaşına gelip de…” Elini kaldırıp çenemin üzerinden parmağıyla geçene kadar, “çiçek açana kadar, senin için her kararı ben vereceğim.”

Dudaklarım itiraz etmek için aralandı ama "Güçlenmek ve ailenizin yasını tutmak için zaman ayırın" diye ekleyince dudaklarım kapandı.

Ailem.

Başımı salladım, sonra yüzümü ondan çevirip buzdolabına baktım.

Bunların hiçbirini istemiyorum. Bu delilik.

Bu adamla üç yılı nasıl geçireceğim?

Acaba 18. yaş günüme kadar yaşayabilecek miyim?

Peki ya bunu yaparsam, önümde nasıl bir gelecek var?

"Ye, Rosalie," diye mırıldandı, ses tonunda bir nebze şefkat seziliyordu.

Gözlerim tekrar yüzüne kayıyor ama hâlâ hayatıma bir anda son verebilecek, ölümcül bir çete lideri gibi görünüyor.

Ben kıpırdamayınca Viktor uzanıp tabağı bana doğru yaklaştırdı. Çatalına bir lokma yemek aldı, sonra da ağzıma götürdü.

Cildim alev alev yanıyor ve tekrar buzdolabına bakıyorum.

"Gerekirse seni zorla besleyeceğim," diye uyarıyor beni.

Bunun olmasını istemediğim için çenem titriyor, çatalı alıp yemeği ağzıma tıkıyorum.

Pislik.

Lokmayı yutup çatala daha fazla yemek aldığımda Viktor, "Aferin kızım," diye mırıldandı.

Aniden damarlarımda öfke patladı. Ne olduğunu düşünmeden tabağı kaptım ve göğsüne doğru ittim. Tabak yere büyük bir gürültüyle düştü.

Nefes nefese kaldım. "Ben senin *uslu kızın* değilim . Beni şartlandırmaya çalışma!"

Öfkesini kaybetmek yerine yüzünde bir gülümseme belirdi. Gömleğine yapışmış ve ayaklarımızın dibinde duran israf edilmiş yiyeceklere baktı, sonra gözleri benimkine kaydı.

“Bu karmaşayı temizlemek için bir dakikanız var.”

"Cehenneme git!" diye tısladım.

Yanından hızla geçmeye çalışırken, parmakları pazumu kavradı ve beni yanına doğru çekti. Yüzü benimkinden sadece bir santim uzaktayken, "Bu pisliği temizle yoksa seni döverim," diye emretti.

Ne?

Bir an için, kaçmakla söylenenleri yapmak arasında kaldım. Hava dayanılmaz derecede gerginleşti, sonra omuzlarım düştü.

Viktor beni bıraktığında, bir rulo kağıt havlu alıp ayaklarının dibine çömelerek tüm yemek artıklarını sildim. Çöp kutusuna attım ama o, "Gömleğim kendi kendine temizlenmeyecek," dedi.

"Şaka yapıyorsun herhalde," diye nefes nefese kaldım ve beni bu duruma sokan öfke patlamamdan hemen pişman oldum.

Gözleri yüzüme dikildi. "Şaka yaptığımı mı sanıyorsun?"

Hayır, kesinlikle değil. Beni dövmekle tehdit etmesini engellemek için kendini zor tutuyor gibi görünüyor.

Daha fazla kağıt havlu alıyorum ve gömleğindeki yemek artıklarını silerken yanaklarım alev alev yanıyor.

Kağıt havluları çöp kutusuna attığımda, Viktor tişörtünün arkasından tutarak kumaşı başının üzerinden geçiriyor; bu hareket, daha önce hiç şahit olmadığım kadar seksi.

Göğsünün tamamını görünce ağzım açık kaldı.

İsa.

Kaslı karın kasları ve eşofman altının düşük bel kısmında kaybolan mükemmel V şekli beni anında nefessiz bırakıyor.

Çok fazla dövme var.

Tanrı.

Viktor'un her iki omzunda da yıldız dövmesi, göğsünün ortasında ise melek kanatlarıyla çevrili kafataslarından oluşan tuhaf bir haç var.

Göbeğinden kumaşa kadar koyu renkli bir kıl sırası var.

Dilim kuru dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırladı ve göğsümde bir panik dalgası hissettim.

Elbette, şeytanın kendisi bile bir melek gibi görünecektir.

Hayatımda gördüğüm en yakışıklı adam olması, ona karşı cinsel çekim duyduğum anlamına gelmez. Bu delilik olurdu.

Viktor Vetrov, ailemi öldüren ve beni sevdiğim her şeyden mahrum eden bir canavar.

Gözlerim aniden onun gözlerine kilitlendi ve bana baktığını görünce hızla yanından geçip yatak odama doğru merdivenlerden yukarı çıktım. Kapıyı sertçe kapatıp sırtımı kapıya dayadım.

Derin nefesler alarak gözlerimi kapatıyorum ve çıplak göğsünün ve karın kaslarının görüntüsünü zihnimden silmeye çalışıyorum.

Ondan nefret ediyorum.

Ondan çok nefret ediyorum.

Ne olursa olsun, bugün bana yaşattığı acıyı asla unutamam.

OceanofPDF.com

Bölüm 6

Viktor

Sadece iki saat uyumuş olmama rağmen, saat sekizde günün getireceği her şeye hazırım.

Rosalie, göğüslerimi görünce neredeyse ağzının suyu aktığı andan beri odasından çıkmadı. İlginç bir andı ama benim için hiçbir anlam ifade etmiyor. Gidecek yeri olmayan bir kız o ve hikaye burada bitiyor.

Rosalie'nin buradan kaçamayacağını bildiğim için, Rosalie'yi kaçırmamın nedenini açıklamak üzere anne babamın evine gidiyorum. Anne babamdan ve amcam Alexei'den çok Bella Teyzem için endişeleniyorum. Sonuçta, babam annemin hayatını kurtarmak için onu kaçırmıştı. İşte böyle tanışmışlardı.

Eve girdiğimde babamın, "Eminim iyi bir sebebi vardır. Bakalım neymiş, görelim," dediğini duydum.

Tabii ki, zaten biliyorlardır. Yemin ederim Rusya'da bir kuş pislese bile bir saat içinde öğrenirler.

Bu yüzden iz sürmede çok iyiyim. En iyiler tarafından eğitildim.

Yemek odasına girdiğimde herkesin gözü bana döndü. İçimden bir ah çektim ve bir sandalye çektim. Oturdum ve aileme baktım. “Kızı yanıma aldım çünkü daha on yedi yaşında ve gidecek yeri yok. Ya onu alacaktık ya da birimiz onu öldürecekti, ki buna izin vermeyecektim.”

Beklediğim gibi, anne ve babam anlayışlı bir ifadeyle başlarını salladılar.

"Ne zaman gidiyor?" diye soruyor Alexei Amca.

Vaftiz babamla göz göze geldim. "Yirmi bir yaşına geldiğinde."

Kaşları kalktı. "Dört yıl mı?"

"Üç," diye düzeltiyorum onu. "Gelecek hafta on sekiz yaşına giriyor."

"Kızı bu kadar uzun süre kendi isteği dışında alıkoymak çok fazla," diyor Bella Teyze. "Yarardan çok zarar verecek."

Bakışlarımı teyzeme çevirdim. “Rosalie'nin hiçbir şeyi ve kimsesi yok. Elbette eline para verip yoluna gönderebilirim ama hayatta kalamaz. Kız güçsüz. Hayatta kalma içgüdüsü yok.”

Teyze Bella, "Viktor, o üç yıl boyunca esir kalamaz," diye karşı çıkıyor.

Bir an birbirimize bakıyoruz, sonra ben, "Bu senin vereceğin bir karar değil. Kız benimle kalacak, orada güvende olacak. Bu konu tartışmaya açık değil. Sadece saygımdan dolayı sana bir açıklama sunuyorum." diyorum.

Başını salladı, kararımdan hiç memnun olmadığı belliydi.

İçimden bir ah çekerek öfkemi kontrol altına almaya çalıştım. “Rosalie'nin vücudunda zerre kadar güç yok. Güzel ve masum. Mükemmel bir hedef. Kızı kaçırdığım haberi çoktan yayıldı. Düşmanlarımızın onu hedef almayacağını mı sanıyorsun?”

“Viktor haklı,” diye onaylıyor babam. “Onu yanına alması bile onun önemsediğini gösteriyor. Sahip olduğumuz binlerce düşmandan herhangi biri, kızı ona karşı kullanmanın iyi bir fikir olduğunu düşünebilir.”

Annem beni savunarak, "Viktor'un ne yaptığını bildiğinden eminim," dedi. "Ona zarar vermez."

Bella Teyze ikna olmuş görünmüyor. “Onun ailesinin öldürülmesinde payınız oldu. Burada kendini asla güvende hissedeceğini sanmıyorum. Onun için travmatik olmalı.”

"Bu senin sorunun değil," diye hatırlatıyorum ona.

Başka kimse bir şey söyleyemeden ayağa kalktım. “Rosalie benimle güvende olacak. Önemli olan tek şey bu. Bu konu artık tartışmaya açık

değil.”

Bella teyze homurdanınca, "Sana neredeyse seni kaçıran adamla evlendiğini hatırlatmama gerek var mı?" diye ekledim.

Teyzem bir kazada hafızasını kaybetti ve Alexei amcam onu yanında tutmak için nişanlıymış gibi davrandı. Bana kalırsa bu, benim yaptığımdan çok daha kötü bir durum.

Rosalie'nin iyiliğini düşünüyorum, kendi iyiliğimi değil.

"Viktor ne yaptığını biliyor," diye mırıldanıyor Alexei Amca. "Birliğinin başı olmasının bir sebebi var. Kız için en iyisini yapacağına güveniyorum."

Amcama destek olduğu için minnettar bir şekilde başımı yukarı kaldırıyorum.

“Rosalie'ye arazide özgürce dolaşma izni verdim, bu yüzden istediğiniz zaman ona rastlayabilirsiniz. Benim iznim olmadan araziden ayrılmasına izin vermiyorum.”

“Yani onunla arkadaş olmama izin mi var?” diye sordu Mariya ilk kez. Benden sadece iki yaş küçük ve babalarımız ayrılmaz bir ikili olduğu için doğduğumuzdan beri kardeş gibi büyüdük.

Bana küçük kız kardeş gibi olan kadına gülümsüyorum. "Bunu çok isterdim."

"Bugün onu yalnız bırakacak mısın?" diye soruyor anne.

Başımı salladım. "Bir hafta evden çalışacağım."

“Öğle yemeğini ben hazırlayacağım. Rosalie’yi de getir, bizimle tanışsın,” diyor annem.

Odayı terk etmeden önce başımı salladım. Evime döndüğümde sessizdi ve Rosalie'nin kapısı hala kapalıydı. Kapıyı çaldım ve açmadan önce üç saniye bekledim.

Yere oturmuş, sırtını yatağa yaslamış, dizlerini çekmiş ve kollarını dizlerinin etrafına sarmış. Odaya girdiğimde bana bakma zahmetine bile girmedi ve yatağa oturduğumda yüzünü benden çevirdi.

Öne doğru eğilip kollarımı uyluklarımın üzerine koydum ve ona baktım. "Gerçekten bunu zor yoldan mı yapmak istiyorsun?"

"Beni yalnız bırak." Sesi bomboş, kelimeler boğuk bir fısıltıdan ibaret.

Başımı salladım ve ayağa kalktım. "Bugün ailemle öğle yemeği yiyoruz."

"İlgilenmiyorum," diye mırıldandıktan sonra derin bir iç çekti.

"Bu konuda bir seçeneğiniz yok."

“Evime girip ailemi öldürdüğünden beri her şey böyle oldu.” Sesi kayboldu ve yüzünü kolunun kıvrımına gömdü.

"Bu, mafya ve Bratva'nın yöntemidir."

"Geceleri uyumanıza yardımcı olan her şey," derken sesi boğuk çıkıyor.

Yaptığım şeyleri haklı çıkarmaktan hoşlanmıyorum, hele ki aynı gün içinde iki kere hiç değil, ama yine de diyorum ki, "Büyükbaban ve amcan topraklarımızı işgal etti. Ne olacağını biliyorlardı ve yine de geri adım atmadılar. Onlara uyarıda bulunduk, onlar da bunu görmezden geldiler. Ölümleri onların suçu ve hayatta kaldığın için şanslısın."

“Şanslıymışsın,” diye alay etti. Ayağa kalkıp bana dik dik baktı, ama bu bakış bir kedi yavrusunun tıslamasıyla aynı etkiyi yarattı. “Söyle bana, amcamın domuz gibi katledilmesini izlemeye zorlandığında *şanslı* mıydım? Beni evimden koparıp dedemi öldürdüğünüzde *şanslı* mıydım ?” Daha da yaklaştı, çenesini tahmin ettiğimden daha fazla cesaretle yukarı kaldırdı. “ Beni boğduğunuzda *şanslı* mıydım?”

Titreyen bir nefes alıyor, soğukkanlılığı hızla dağılmaya başlıyor, ancak sesi nefretle dolu bir şekilde devam ediyor: " Beni bir bez bebek gibi oradan

oraya savurduğun ve vücudumda morluklar bıraktığın her seferinde *şanslı* mıydım?"

Bir adım daha yaklaşıyorum. "Evet," diye hırıldayarak söylüyorum kelimeyi. "Tecavüze uğramadın ve işkence görmedin Rosalie. Bu seni çok *şanslı* kılıyor ."

Gözlerimiz birbirimize kenetlenmiş, ortam öfkemizle dolup taşmıştı.

"Sen bir canavarsın," diye tısladı. "Aşağılık bir insandan başka bir şey değilsin."

"Yine de ben sizin ailenizden daha iyiyim."

Yapma. Rosalie bunu bilmiyor olabilir ve zaten yaşadığı travmanın ardından bir darbe daha kaldıramaz.

Yüzünde tiksinti ifadesi belirdi. "Hayır, değilsin. Büyükbabam ve amcam asla bir kızı kaçırıp, rızası dışında alıkoymazlardı."

Hayır, onları sadece uyuşturucuya bağımlı hale getirirler ve borçlarını ödeyemediklerinde en yüksek teklifi verene satarlar.

İşte bu yüzden Cosa Nostra, Manno ile bağlarını kopardı. Sicilya mafyası sadece silah, uyuşturucu ve haraççılıkla ilgilenirken, Manno ailesi suç dünyasının daha sapkın yönlerine ilgi duyuyordu.

Ama Rosalie'nin ailesinin nelerle uğraştığını bilmediği açık ve ben de ona bu gerçeği anlatmaya niyetim yok.

"Öğle yemeği saat on ikide," diye mırıldanıp arkamı dönerek odadan çıktım.

"Gitmiyorum!" diye bağırdı arkamdan.

"Ya kendi ayakların üzerinde yürürsün ya da seni oraya sürüklerim, ama gideceksin!" diye bağırdım.

"Pislik!"

Beklenmedik bir şekilde kahkaha attım ve başımı salladım.

En azından ağlamıyor. Dürüst olmak gerekirse, benimle kavga etmesini tercih ederim. Bu, kızın içinde biraz güç olduğunu gösteriyor.

Ofisime girip masama oturuyorum ve sol duvara monte ettiğim monitörlere bakıyorum. Rosalie'nin bilgilerini giriyorum ve ekranların bilgilerle dolmasını izliyorum – doğum ve okul kayıtlarından sosyal medya hesaplarına kadar her şey.

Mezuniyet iki hafta sonra. Rosalie'nin kaçırmaması için bunu aklımda tutmalıyım.

Dikkatimi çeken şey, sosyal medyada hiç arkadaşının olmaması, ki bu bana garip geliyor. Takip ettiği tüm hesaplar seyahatle ilgili ve beğendiği resim ve videolardan eski kaleleri ve şelaleleri sevdiği açıkça belli oluyor.

Kendisiyle ilgili hiçbir şey paylaşmıyor. Sadece yemek, moda ve doğayla ilgili kurgulanmış fotoğraflar. Nadiren bir şeyler yazıyor, bu yüzden ' *Bir gün* ' başlığıyla bir Labrador yavrusunun fotoğrafını gördüğümde not alıyorum.

İğrenç. Yavru köpekler her yere kaka yapıyor ve her şeyi kemiriyor.

Ama önümüzdeki hafta doğum günü ve bir köpek yavrusu onu neşelendirmek için tam da aradığı şey olabilir.

Ne yaptığımı anlamadan kendimi Labrador yetiştiricileri ararken buldum, ancak ABD'de müsait yavru köpek yok.

"Ülkeye lanet olası bir köpek sokacağımı hiç düşünmemiştim," diye mırıldanarak İngiltere'deki bağlantılarımdan birine e-posta gönderdim.

Rosalie hakkında bulabildiğim tüm bilgileri topladıktan sonra, işime odaklanıyorum; gelen sevkiyatların zamanında olduğundan ve tüm adamlarımın işlerini düzgün bir şekilde yaptığından emin oluyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 7

Rosalie

Tanrı bana yardım etsin.

Gözlerim sıkıca kapalı bir şekilde yatağın yanındaki yere uzanıyorum.

Ailem olmadan dünyayla yüzleşmek istemiyorum. Beni bekleyen kasvetli geleceği düşünmek bile istemiyorum.

Bu travmayla başa çıkamıyorum. Çok fazla, akıl sağlığımı kaybetmeme yol açmakla tehdit ediyor.

Viktor'un ayak seslerini koridordan gelirken duyuyorum ve büzülerek yatağa sertçe yaslanıyorum.

"Kalk ayağa," diye emretti.

Beni yalnız bırakın.

“Rosalie.” Tek kelime bile bir uyarı niteliği taşıyor.

Onu görmezden geliyorum, sadece ölene kadar burada yatmak istiyorum.

“Aman Tanrım!” diye çıkıştı, sonra kolumu tutup beni ayağa kaldırdı. Banyoya doğru itildim. “Duş al ve kıyafetlerini değiştir. Öğle yemeğine geç kaldık.”

Çenem kasıldı, boğazım düğümlendi. Ona doğru dönerek bağırdım: "Gitmiyorum!"

" *Blyad* , sabrımı zorluyorsun," diye homurdandı, yüzündeki ifade adeta bir fırtına bulutunu andırıyordu.

Çenemi yukarı kaldırdım, en azından yerimde durmaya kararlıydım. Beni kaçırmış olabilir, ama kesinlikle her emrine itaat etmeyecektim.

"Umurumda değil." Kendimi pervasız ve kaybedecek hiçbir şeyim yokmuş gibi hissederek bir adım daha yaklaştım. "Öldür beni."

Viktor'un gözleri yüzüme dikildi. "Beni kışkırtma, Küçük Gül."

Aklımı kaybederek ileri atıldım ve yumruklarımı göğsüne indirdim. "Öldür beni!"

Viktor'un kolları beni sıkıca kavradı ve acımasız bir şekilde göğsüne bastırdı. Kıvranıp direndim ama kısa sürede yoruldum. Gece boyunca bastırmayı başardığım duygular bir volkan gibi patladı ve benden kırık dökük çığlıklar kopardı.

Elini başımın arkasına koyuyor ve vücudunu benimkine iyice sarıyor, diğer kolu da hâlâ etrafımda. Dudaklarını saçlarıma bastırdığını hissediyorum. "Şşş..."

Viktor'un kollarının arasında, çaresizce teselliye ihtiyaç duyarak, kaybettiğim her şey için ağlayarak ona olabildiğince yakınlaşıyorum.

“Tanrım, Rosalie,” diye mırıldandı, endişe kelimeleri birbirine karışmıştı. “Çektiğin acı için çok üzgünüm.”

Özür dilemek ailemi geri getirmeyecek ama acımı biraz olsun hafifletiyor; nefes almamı ve aklımı başıma toplamamı sağlıyor.

Kollarım ikimizin arasında sıkışmış durumda ve onun sunduğu rahatlığa biraz daha ihtiyacım olduğu için gömleğine tutunmayı başarıyorum.

"Başka hiçbir şeye inanmasan bile, sana zarar vermeyeceğime inan yeter."

Önemli değil. Zaten asla iyileşemeyeceğim şekillerde incindim.

Viktor beni bir santim geriye itti, elleri yüzümü kavradı ve kayıp hıçkırıklar dudaklarımdan dökülürken ona bakmak zorunda kaldım. Gözleri gözlerime dikildi ve ilk defa, gözlerinin karanlık derinliklerinde her zaman gizlenen vahşetin hiçbir izi yoktu. Sadece şefkat vardı.

"İyileşeceksin."

Başımı salladım, tenim avuç içlerine değdi. "Yapmayacağım."

Çok şey kaybettim.

Dün gördüğümüz o mutlu kız, ailesiyle birlikte öldü ve onun yerini, bir zamanlar olduğu kişinin kırık parçaları aldı.

"Yapacaksın. Sadece biraz zaman alacak."

Çünkü o, birliğin liderine değil, göğsünde atan bir kalbe sahip bir insana benziyor; bu yüzden yalvarmaya cesaret ediyorum: "Lütfen, beni bırakın."

Yavaşça başını salladı, merhameti kayboldu ve benden uzaklaştı. "Soru sormayı bırak. Özgürlüğünü ancak yirmi bir yaşına geldiğinde vereceğim."

Omuzlarım düştü, arkamı dönerek banyoya gittim ve kapıyı arkamdan kapattım.

"On dakikanız var," diye sesleniyor.

Derin bir nefes alarak muslukları açıyorum ve suyun fayanslara püskürmesini izliyorum.

Çok yorgunum. Hem fiziksel olarak, hem duygusal olarak, hem de zihinsel olarak.

Üç yıl boyunca dövüşemeyeceğim. Ama pes etmek bir seçenek değil.

Belki Viktor'un annesiyle konuşabilirim. Ya da biraz şansla Isabella ile tanışabilirim. Belki kadınlardan biri bana yardım etmeye razı olur.

Duş almam için bana güç veren tek şey bu düşünce. Yatak odasına geri döndüğümde Viktor'un beklemediğini görünce rahatladım. Hızlıca bir kot pantolon, tişört ve spor ayakkabı giydim. Islak saçlarımı ördüm, sonra yatak odasından çıktım.

Merdivenlerden inerken Viktor'un gözleri beni baştan aşağı süzdü. "Çok daha iyi." Elini bana uzattı ama ben onu görmezden gelip yanından geçtim.

Güzel bahçeyi seyretmek yerine, kaçış yolu bulmak için çevre duvarlarını arıyorum. Her yerde gardiyanlar var ve bu hapishaneden kaçma umudumu hızla yok ediyorlar.

"Soldaki konak," diye mırıldandı Viktor, yolun ikiye ayrıldığı yerde.

Bu da Isabella'nın evinin sağdaki ev olması gerektiği anlamına geliyor. Eğer öğle yemeğinde bize katılmayacaksa, yanına gidip yardım isteyeceğim.

Açık Fransız kapılarına vardığımda Viktor elini belimin alt kısmına koyup beni içeri doğru itti. Geri çekilip ona kaşlarımı çatarak baktım. "Bana dokunma."

Teslim olmuş bir ifadeyle ellerini havaya kaldırıyor, sonra başını sağımızdaki kapıya doğru eğiyor.

Yemek salonuna girdiğimde, tüm gözler bana çevrilince ayaklarım anında sendeliyor. Uzun, dikdörtgen bir masada beş kişi oturuyor. Üç kadın ve iki erkek.

Viktor yanımdan geçip bir sandalye çekti. "Gel otur."

Otururken gözlerim iki yaşlı kadın arasında gidip geliyor, hangisinin Isabella olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Viktor masanın başına oturdu ve ardından herkesi işaret etti. "Alexei, Isabella ve Mariya Koslov. Bunlar da annem ve babam, Demitri ve Ariana Vetrov."

Gözlerim, boynuma dik dik bakan Isabella'ya kilitlenmiş durumda. Öfkeyle alçak sesle, "Boynunda neden izler var?" diye soruyor.

“Rosalie direndi. Ona zarar vermek gibi bir niyetim hiç yoktu,” diye açıklıyor Viktor. “Amcasının öldürüldüğünü gördükten sonra panik atak geçirdiği için onu sakinleştirmek zorunda kaldım.”

Mariya elimi uzattı ve ben de hemen iki elimi de masanın altına sakladım, kimsenin bana dokunmasını istemiyordum.

"Başınız sağ olsun," diye mırıldandı.

Benim kaybım mı? Ben sıradan bir kayıptan çok daha fazlasını yaşadım ve şimdi düşmanla öğle yemeği yiyip, gülümseyip beni kabul ettikleri için

onlara teşekkür etmem mi bekleniyor?

Başımı sallayarak acı bir kahkaha attım. "Bu delilik." Ayağa kalkarken başımı sallamaya devam ettim. "Bunu yapmayacağım."

Viktor'un yanından hızla geçip yemek odasından çıktım. Fransız kapılarına doğru yolumu buldum ve olabildiğince hızlı bir şekilde sınır duvarına doğru koştum.

Oraya ulaşmadan önce, dört muhafız önüme geçti.

Ani bir duraksamayla durdum, kaçış için başka bir yol arıyordum. Arkama baktığımda, Viktor'un yol kenarında, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde beni izlediğini gördüm.

“Adamlarımın yapacak işleri var Rosalie. Bütün gün seni arazide kovalayacak değiller,” diye sesleniyor Viktor.

Rus askerlerine bakıyorum ve duvara ulaşmaya çalıştığım için kendimi aptal hissediyorum. Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde arkamı dönüp Viktor'un evine, doğruca yatak odama gidiyorum. Kapıyı sertçe kapatıyorum, keşke kilitlemek için bir anahtarım olsaydı diye düşünüyorum.

Bir saniye bile geçmeden kapı açılıyor ve Viktor kendi kendine, "Ailemle öğle yemeği yeme hayalim suya düştü," diye mırıldanıyor.

"Hepiniz cehenneme gidin. Ailenizi tanımakla hiç ilgilenmiyorum," diye çıkıştım ayakkabılarımı çıkarırken.

Burada üç yıl kalmak zorunda olmam, onlardan herhangi biriyle etkileşim kurmak zorunda olduğum anlamına gelmiyor.

"Kendinizi evinizde gibi hissetmenizi sağlamaya çalışıyorum."

Yatağa tırmanırken gözlerimi devirdim ve battaniyeyi başımın üzerine çektim. "Beni rahat bırakın."

Kapının kapandığını duydum ve yorganın altından baktığımda Viktor'un gitmiş olduğunu görünce rahatladım.

Isabella'dan yardım isteme planım suya düştü.

Doğrusu, korkunç derecede ürkütücü görünüyordu. Güzeldi ama yine de korkutucu.

Viktor'un ailesiyle tanışmadan önce sahip olduğum umut yok oldu ve o umutsuzluk hissi geri döndü. Keder ve travmam beni kısa sürede yıkıp geçti ve ağlayarak uyuyakaldım.

OceanofPDF.com

Bölüm 8

Viktor

Ayak sesleri duyuyorum ve gözlerim monitörlerden kapıya kaydığında, babam ve Alexei amcamın çalışma odama girdiklerini görüyorum. Oturuyorlar, sonra da bana bakmaya başlıyorlar.

İçimden bir ah çekerek sandalyeme yaslandım. "Bu konuyu tartışmayı bitirdim."

"Sadece bundan emin olup olmadığını bilmek istiyoruz," diyor baba. "Üç yıl boyunca bir yabancıya bakmak çok uzun bir süre."

“Biliyorum.” Babamdan amcam Alexei'ye baktım. “Ama alternatif bir seçenek değil.”

"Onu Cosa Nostra'ya gönderin," diyor Alexei Amca.

“Biliyorsunuz, Manno ailesi New York'un beş yönetici ailesiyle iyi şartlarda ayrılmadı.” Derin bir nefes alıp açıklıyorum: “Ona iyileşmesi için güvenli bir alan vermek istiyorum. Yirmi bir yaşına geldiğinde daha olgunlaşacak ve dünyayla yüzleşebilecek.”

"Çok güzel," diye mırıldanıyor Alexei Amca ve her zamanki gibi doğrudan soruyor: "Onunla ilgileniyor musun?"

Evet, ona karşı bir çekim hissettiğim anlar oldu ama kızın peşinden gitmeye hiç niyetim yok. Çok kırık bir insan.

"Dış görünüşünün ona yardım etme kararımla hiçbir ilgisi yok."

Alexei amca bana kaşını kaldırarak baktı. "Öyle diyorsan."

Başımı sallayarak hafifçe kıkırdadım. "Konuyu kapatalım. Rosalie ayrılmaya hazır olana kadar onun için en iyisini yapacağım." Amcamla göz

göze geldim. "O zaman onunla tüm bağlarımı koparacağım."

Dudaklarının kenarı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Gözlerimle görmeden inanmam."

Masaya parmaklarımı vurarak, "Bella teyze sorun çıkaracak mı?" diye sordum.

Amcam başını salladı. “Onunla konuştum. Kızın iyiliğini düşündüğünü biliyor.” Bana uyarıcı bir bakış attı. “Kızın gereksiz yere sorun çıkarmadığından emin ol. Hayatımızın alt üst olmasını istemiyorum.”

Başımı salladım. "Tamam."

Duvardaki monitörlere şöyle bir göz attılar, sonra Alexei Amca içini çekti. "Tanrım, yaşlanıyorum. Bu şeylerin yarısının ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Ona sırıtarak, "Takip ettiğim yüksek değerli bir hedefle ilgili yeraltı konuşmalarını ve bilgilerini kontrol ediyorum," dedim.

Teknoloji ve siber güvenlikle ilgili her konuda gerçekten iyiyim. Suç dünyasını takip etmek için ihtiyaç duyabileceğim her şeye erişmemi sağlayan birkaç uygulama tasarladım.

Baba ilk kalkan oldu. "Annen daha sonra kız çocuğuna bakmak için uğrayacak."

Tekrar başımı salladım. "Rosalie'nin bir kadın arkadaşlığına ihtiyacı var ve umarım annem ona biraz teselli verebilir."

Babamı ve amcamı verandaya kadar uğurladım ve evlerine doğru geri dönmelerini izledim.

Arkamı dönüp birinci kata, Rosalie'yi kontrol etmek için merdivenlerden çıktım. Saatlerdir sessizdi ve iyi olduğundan emin olmak istedim.

Şartlar göz önüne alındığında, olabildiğince iyi durumda.

Tam kapıyı çalacakken kapı açıldı. Rosalie irkildi ve anında bir adım geri çekildi.

Bir an birbirimize bakakaldık, sonra ben sordum: "Aç mısın?"

Açlıktan ölüyor olmalı. Güveçten bir lokma dışında, saldırıdan beri hiçbir şey yemedi.

Başını sallarken bakışları temkinli bir şekilde üzerimdeydi.

Koridora doğru işaret ederek, "Size erken bir akşam yemeği hazırlayacağım." dedim.

“Kendime bir sandviç yapabilirim.”

Derin bir nefes vererek ona yürümesi için işaret verdim. Rosalie, onu oturma odasına kadar takip ederken sürekli arkasına bakıyordu. Mutfakta durdu, rahatsız görünüyordu.

Mutfak adasına oturup buzdolabını işaret ettim. "Buyurun, buyurun."

Buzdolabından domates ve peynir alırken sürekli bana bakıyor, yanımda olmaktan belli ki gergin. Bıçağa uzanırken onu izliyorum, dudaklarımın kenarı hafifçe yukarı kıvrılıyor.

Yavaşça domatesten dilimler kesiyor. Vücudu geriliyor, parmakları sapı kavrıyor.

"Senin yerinde olsam iki kere düşünürdüm," diye mırıldanıyorum usulca.

Bir dilim daha kesiyor ve eli titremeye başlıyor. Gerginlik dalgalar halinde üzerinden kalkıyor, dudakları aralanıyor ve dili gergin bir şekilde dışarı fırlayıp dudaklarını ıslatıyor.

Hareketini yaptığı anda ayağa kalktım. Kolunu kaldırdığı anda bileğini yakaladım ve kolay bir çevirmeyle bıçağı yere düşürmeye zorladım. Bıçağın fayanslara çarpma sesi, onun hayal kırıklığı dolu çığlığıyla karıştı.

Onu bıraktım ve bir adım geri çekilerek, eğlenmiş bir kahkaha attım. "Bu gördüğüm en berbat saldırıydı."

Yanaklarında ikiz alevler yanarken, "Siktir git," diye mırıldandı.

Çömelerek bıçağı aldım ve sapının yan tarafını ona doğru uzattım. "Bir daha deneyelim. Bu sefer gerçekten beni öldürmek istiyormuş gibi yap."

Gözleri hızla benimkine kaydı, göz bebeklerinin derinliklerinde korkunun gölgeleri dans ediyordu. Dikkatlice kulpu kavradı.

Geri çekilip teslim olurcasına kollarımı havaya kaldırdım. "Hadi bakalım. Beni bıçaklamaya çalış bakalım."

Bakışları yüzümle göğsüm arasında gidip geliyor, vücudu o kadar gergin ki, kasını incitebileceğinden endişeleniyorum.

Rosalie öne doğru atıldı ve ona güven vermek istediğim için hareketsiz kaldım ve ancak son saniyede harekete geçtim. Yine bileğini yakaladım, ama bu sefer bıçağı elinden almak için bükmedim. Bunun yerine, onu kendime doğru çektim ve başı geriye doğru eğildiğinde eğildim. Yüzlerimiz bir santim uzaklıktaydı ve nefeslerinin dudaklarımdan geçtiğini hissedebiliyordum.

Blyad , nefes kesici derecede güzel.

İçimde bir çekim alevi yükseliyor ve ona karşı aşırı derecede duyarlı hale geliyorum. Gözlerinin yumuşak kahverengi kısımlarının arasında saklı altın rengi benekleri fark ediyorum. Düğme burnu onu inanılmaz derecede sevimli gösteriyor ve kalp şeklindeki dudakları öpülmeyi bekliyor.

Aramıza mesafe koymaya çalıştığında, onu yerinde tutmak için sağ kolumu etrafına sarıyorum. Gözleri öfkeyle yanmaya başlayana kadar gözlerinin içine bakıyorum.

"Şimdi o öfkeyi al ve kullan. Bırak seni daha güçlü yapsın," diye emrettim, ses tonum fazla alçak ve samimiydi.

Elini kurtarmak için tutuşuma karşı sertçe çekiyor.

"Hadi bakalım, Küçük Gül," diye alaycı bir gülümsemeyle ona takıldım. "Neredeyse hiç güç kullanmıyorum."

Bir hırıltı çıkarıp ayağıma bastı. Bu beni kahkaha attırdı ama onu bıraktım.

"Bu hiç komik değil!" diye bağırarak bıçağı bana fırlattı.

Bıçak, yere çarpmadan ve kayarak durmadan önce kolumun yan tarafını hafifçe sıyırdı.

Rosalie'nin gözleri kocaman açılmış, vücudu şoktan donup kalmıştı.

Elimle yaraya dokundum ve parmağım kan damlalarıyla kaplandı. Rosalie'ye hayranlıkla gülümseyerek başımı salladım. "Şimdi çok daha iyi."

Yüzü inanmazlıkla gerildi. "Seni az önce incittim ve sen beni bunun için övüyorsun? Delirdin mi?"

Başımı salladım ve gözlerime baktım. "Rahatladım. Eğitimle, buradan ayrıldığında kendini savunabileceksin. Gittiğinde senin için endişelenmeme gerek kalmayacak."

Kaşları çatıldı. "Gerçekten beni bırakacak mısın?"

Sandviçleri yapmaya devam etmeden önce bıçağı alıp duruluyorum.

“Evet, Küçük Gül.” Gözlerim onun gözlerine kaydı. “Yirmi bir yaşına geldiğinde.”

Peynir dilimlerini ekmeğin üzerine koyarken Rosalie, "Kanıyorsun," diyor.

"Biliyorum."

“Yarayı tedavi etmeyecek misin?”

Başımı salladım. "Arkanı temizlemekle uğraşmayacağım." Bıçağı kullanarak bir dolabı işaret ettim. "Orada bir ilk yardım çantası bulacaksın."

"Sana on metre uzaktan bile yaklaşmam," diye homurdandı.

Kaşımı kaldırdım. "Bana karşı gelmeye başladığını düşünüyorum, bu yüzden seni cezalandıracağım." Bıçağı tezgâhın üzerine bıraktım ve ona doğru yaklaştım. "Bunu mu istiyorsun, Küçük Gül?"

Başını o kadar sertçe salladı ki, saç telleri omuzlarında uçuştu, sendeleyerek bir adım geriye attı.

Elim hızla uzandı ve ensesini yakaladım. Bir çekişle, bedeni benimkine çarptı. Dudakları nefes nefese aralandı, ani hareketten dengesini kaybetmemek için elleri yanlarımı kavradı.

Sesimi alçaltarak ve kelimelerime baştan çıkarıcı bir ton katarak, "Dikkatimi çekmek için sabrımı sınamana gerek yok. Sadece sorman yeterli," diyorum.

Yüzünde öfke ve belirsizlik çatışıyor, sonra fısıldıyor: "Bırak gitsin."

Başımı yana eğip, daha da yaklaşarak dudaklarımın kızarmış yanağına değmesine izin verdim. "Gerçekten bunu mu istiyorsun?"

Nefes alışverişi hızlanıyor ve bir an için yanlarımda olan tutuşunun sıkılaştığını hissediyorum. Ağzından hızla "Evet" kelimesi çıkıyor.

Onu o kadar hızlı bıraktım ki, geriye doğru sendeledi.

Dolaba doğru başımı salladım. "İlk yardım çantasını al ve kolumda yaptığın pisliği temizle."

Bu sefer itiraz etmedi ve kutuyu hızla geri aldı.

Ben sandviçleri tabaklara yerleştirirken, Rosalie bir antiseptik mendili yırtarak açıyor. Yaklaşıp kuruyan kan lekelerini silerken bana kaşlarını çatıyor.

"Keşke bıçak boynuna saplansaydı," diye mırıldandı kendi kendine.

Ona şakacı bir şekilde gülümsedim. "Her zaman bir dahaki sefere fırsatımız var."

Sinirli bir şekilde içini çekti. "Çekinilmezsin."

Gülerek, Rosalie mendili çöpe atıp ilk yardım çantasını yerine koyarken, ben de tabakları verandaya taşıdım.

Verandaya geldiğinde, demir işlemeli masaya oturmak yerine tabağını alıp eve geri dönüyor.

Yüzümde geniş bir gülümsemeyle dişlerimi sandviçe batırdım.

Küçük Rose, senin için hala umut var.

OceanofPDF.com

Bölüm 9

Rosalie

Bugün doğum günüm ve sinirlerim alt üst olmuş durumda. Bugün ne olacağını ve Viktor'un bana zorla yaklaşmayacağı konusundaki sözlerinin doğru olup olmadığını bilmiyorum.

Geçen gün mutfakta yaşanan ve bana popoma vurulmasını isteyip istemediğimi sorduğu tartışma dışında, bir daha böyle bir şey olmadı.

Dudaklarının yanağıma değmesini düşünmek bile kalbimin göğsümde şiddetle çarpmasına neden oluyor. Duygularım karmakarışık. Bu adamdan çok korkuyorum ve midem kasıldığında bundan nefret ediyorum, ki bu da giderek daha sık oluyor gibi görünüyor.

Her gün aynı geçiyor. Yatak odamda yalnız kalıyorum ve Viktor'u sadece yemek vakti geldiğinde görüyorum.

Bu cehennem çukurunda geçirdiğim ikinci gecede annesi beni görmeye geldi, ama onunla konuşmayı reddettim.

Pencerenin yanında durup, üç malikanenin ortasında yer alan bahçeye bakıyorum. Daha önce gördüğüm tüm havuzlardan daha büyük, devasa bir çeşme var; siyah bir at heykeli ve toynaklarının etrafında su sıçrıyor.

Odaya kapanıp kalmak gün geçtikçe daha da zorlaşıyor. İnsanlarla etkileşim kurmayı özlüyorum.

Büyükbabamı ve Ricco Amcamı özlüyorum.

Tanrım, okulu bile özlüyorum. Bu ne kadar üzücü, değil mi?

Yalnız kalmak, düşündüğümden çok daha çabuk beni yıpratmaya başladı. Hatta kadınlardan birini görme umuduyla bahçeye çıkmayı bile

düşünüyorum.

Ama gururum ve kederim odadan çıkmama engel oluyor.

Yaralar hâlâ çok taze ve bu mülkteki herhangi bir insanla etkileşime girersem aileme ihanet edecekmişim gibi hissediyorum.

Hareket, dikkatimi sudan uzaklaştırıyor ve Viktor'u gördüğümde kalbim anında hızlanıyor ve ağzım kuruyor. İş yerinde her zaman siyah kargo pantolon ve gömlek giyer, bu yüzden onu gri bir takım elbise içinde görmek midemi alt üst ediyor. Yürüyüş şekli onu çekici ve güçlü gösteriyor.

Şeytan bile güzeldir, Rosalie. O adam bir canavar ve içten içe çürümüş. Büyükbabanı ve amcanı öldürdü. Acını bir an bile unutma.

Pencereden yüzümü çevirip, hiçbir eğlence sunmayan odaya şöyle bir göz atıyorum. O kadar sıkılıyorum ki, her gün saçımı yıkıyorum ve eskiden hiç yapmadığım bir şey olan cilt bakım rutinine bile uyuyorum. Meşgul kalmak için dolabımı sürekli boşaltıp tekrar açıyor ve mobilyaların yerini değiştiriyorum.

Keşke Kindle'ım yanımda olsaydı da kendimi kitaplarımın içinde kaybedebilseydim.

İçimden bir ah çekerek makyaj masasının yanındaki sandalyeye oturdum ve yansımama kaşlarımı çatarak baktım.

Pes etmeyin.

Bu insanlar sizin düşmanlarınız.

Sen bir mahkumsun, misafir değil.

Kapı çalınca başımı hızla kaldırdım.

Viktor beni sadece öğle ve akşam yemekleri için arıyor, bu yüzden bu erken saatteki plansız ziyaret kalbimin çılgınca çarpmasına neden oldu.

Tanrım, lütfen bu günün hayatımın en kötü günü olmasına izin verme. Onun bana tecavüz etmesine izin verme.

Kapı açılıyor ve korkudan başım dönüyor. Ayağa kalktığımda bacaklarım titriyor ve beni taşıyamayacak gibi oluyor.

Yalvarmaya başlamak dilimin ucundayken Viktor'un gözleri yüzüme dikildi. "Sorun ne?"

Çaresizce derin nefesler alıyorum.

Yüzünde bir anlık aydınlanma belirdi. "Tanrım, Rosalie. Sakin ol. Ben sözümün eriyim. Sana asla zorla yaklaşmam."

Onun vaatlerinin benim için hiçbir anlamı yok.

Büyük bir şaşkınlıkla, yatağın üzerine bir hediye bıraktı ve "Hazırlan. Dışarı çıkıyoruz." dedi.

Ne?

Ona şaşkınlıkla bakıyorum, bu da onu güldürüyor. "Seni bir günlüğüne dışarı çıkarıyorum."

"Buradan ayrılmama izin veriliyor mu?" diye soruyorum, bunun bir tür hile olup olmadığını merak ederek.

Gümüş kurdeleyle bağlanmış siyah kutuyu işaret ederek, "Doğum günü kızı, elbiseyi giy. Ben aşağıda bekleyeceğim." dedi.

Giderken onu izliyorum, hala neler olup bittiğinden emin değilim ama evden çıkma umudu görmezden gelinemeyecek kadar cazip. Hızla yatağa doğru yürüyorum ve titreyen parmaklarımla kurdeleyi çözüyorum. Kapağı kaldırıp gümüş kağıdı kenara çekiyorum ve soluk mavi kumaşa bakıyorum.

Elbiseyi çıkardığımda, ne kadar güzel olduğuna hayran kaldım. En sevdiğim renk ve kıyafetlerimin yarısı da aynı tonda.

Kendimi tutamadım, dudaklarımda yavaşça bir gülümseme belirdi. Bu hediye benim için hiçbir şey ifade etmemeliydi.

Başımı sallayıp hızla kot pantolonumu ve tişörtümü çıkararak elbiseyi giydim. Ayaklarıma topuklu ayakkabı giydim ve aynadaki yansımama birkaç saniye baktım.

Elbise üzerime mükemmel oturdu.

Bakışlarımı kapıya çeviriyorum ve diğer insanların arasında olma arzusunun karşı konulmaz cazibesiyle yatak odasından çıkıyorum.

Merdivenlerden inerken Viktor telefonunu takım elbisesinin göğüs cebine soktu ve bana baktı. O resmi kıyafet içinde o kadar etkileyici görünüyordu ki, bir an nefesim kesildi.

Kolunu kaldırarak elini bana uzattı.

Zorluk çıkarmak ve özgürlük şansımı riske atmak istemediğimden, avucumu onun avucuna koydum. Güçlü parmakları benimkileri kavradığında yanaklarım kızardı ve beni onun önünde dikilmeye zorladı.

Gözleri yüzümde gezindi ve alçak, derin bir sesle, "Nefes kesici görünüyorsun, Küçük Gül," dedi.

Sözlerimi durduramadan, nezaketim onları dudaklarımdan döküyor: "Teşekkür ederim."

Yüzündeki memnuniyet dolu gülümseme, acımasız ifadeyi öylesine çekici bir hale dönüştürüyor ki, bakışlarımı ondan kaçırmak zorunda kalıyorum.

Parmaklarını benimkilerle kenetlediğinde, ona bu kadar yakın olmaktan rahatsızlık duyuyorum, aynı zamanda da bir çekim hissediyorum. Bu ikinci duygu, göğsümde suçluluk duygusunun yükselmesine neden oluyor.

Viktor beni ön kapıya kadar götürüyor ve evden çıktığımızda geniş, taş döşeli bir araba yolu ve sarı bir Lamborghini ile karşılaşıyorum.

Ayrıca içinde beş silahlı korumanın bulunduğu siyah bir SUV de var.

Viktor adamlarına "Yetişmeye çalışın," diye şaka yaptı. Yolcu kapısını açtı ve içeri girmeme yardım etti. Aniden üzerime eğildi ve emniyet kemerimi takarken donakaldım.

Geri çekilmeden önce bana şakacı bir gülümsemeyle baktı. "Güvenliğinden emin olmalıyım."

Midem alt üst oluyor ve yüzümde istenmeyen bir çekim belirtisi belirirse diye koltuğumun pahalı derisine göz atıyorum.

Viktor direksiyonun arkasına geçip ceketinin düğmelerini çözdükten sonra emniyet kemerini taktı.

Gerçekten de buradan ayrılıyoruz.

Güçlü motor kükreyerek çalışmaya başladı ve iki devasa demir kapıya doğru ilerlerken gürledi. Kapılar ardına kadar açıldı ve bizi yola çıkardıktan sonra, vücudum koltuğa doğru itildi ve hızla caddede ilerlemeye başladı.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ve koltuğun kenarlarını sıkıca kavrıyorum.

Viktor bana şöyle bir baktı, sonra hafifçe kıkırdadı ve spor arabanın hızını kabul edilebilir bir seviyeye düşürdü.

Pencereden evlere şöyle bir göz atıyorum ve şehre yaklaştıkça zengin mahalle arkamızda kalıyor.

Tanrım, nerede olduğumu bile bilmiyorum.

Gerçeği o kadar derinden hissettim ki nefesim kesildi.

“Ne?” diye sordu Viktor, kaşları hızla çatılmıştı.

"Neredeyim?"

"O."

Aman Tanrım.

Şaşkın bakışlarımı ona çevirdim. "Beni Kanada'dan nasıl çıkardın?"

Kibirli bir şekilde kıkırdadı. "Kaçakçılık, iyi olduğum işlerden biri."

"Şeylerden biri mi?"

Dikkatini yola veren sürücü, güçlü aracı sabah trafiğinde ustalıkla yönlendiriyor.

Binalara bakıyorum ve Rodeo Drive'a döndüğümüzde içimde bir heyecan kıvılcımı hissediyorum.

Lüks marka mağazalarının önünden geçiyoruz, ardından Viktor Lamborghini'yi durdurmadan önce birkaç sokaktan daha geçiyoruz.

Dudaklarım aralanıyor ve Barnes and Noble binasına bakarken bir duygu dalgası beni sarıyor.

"Beni bir kitapçıya mı getirdiniz?" diye soruyorum.

“Bu senin doğum günü hediyelerinden biri.” Etrafına şöyle bir göz gezdirdi, sonra “Bugün kimseyi öldürmeme sebep olma sakın,” dedi. Dükkana doğru başını salladı. “Aptalca bir şey yapmaya kalkarsan içerideki herkesi tehlikeye atarsın. Anladın mı?”

Ona öylece bakındığımda, "Sana iyi davrandığım için kim olduğumu unutma," diye ekliyor.

Bratva'nın başı ve beni kaçıran kişi. Nasıl unutabilirim ki?

Eğer yardım istemeye kalkarsam, muhtemelen Barnes and Noble'daki tüm masum insanları öldürür.

Başımı hızla salladım, tuvaleti kullanarak kaçmayı deneyebileceğimi düşündüm. Böylece kimseyi tehlikeye atmamış olacaktım.

Viktor arabadan indi ve benim için yolcu kapısını açmaya geldi. İstemeden uzattığı elini tuttum ve onu takip ederek mağazaya girdim.

Binlerce kitapla çevrili olmanın verdiği o büyülü duyguya kapıldım.

Viktor beni fantastik kitaplar bölümüne götürüyor ve rafları işaret ediyor. "Ne istersen al, Küçük Gül."

Elimi onun elinden kurtarıp, kitapların sırtlarına parmaklarımla dokunarak başlıkları okuyorum.

Kindle'ım yanımda olmadığı ve kaçabileceğimin garantisi olmadığı için, bir Alacakaranlık (Twilight) DVD setini alıp Viktor'un eline tutuşturuyorum.

Adam bir bölümü işaret ederek beni yine şaşırttı. "İşte Nightworld serisi."

Bir saniye bekleyin.

Yavaşça başımı Viktor'a çevirdim. "Sen de fantastik romanlar okuyor musun?"

Başını salladı. "Araştırmamı yaptım. Amazon hesabınızı hacklemek kolaydı."

Elbette.

Gözlerimi deviriyorum, sonra da Nightworld kitaplarının hepsini alıyorum.

Viktor'a her kitap uzattığımda, o kitabı muhafızlardan birine veriyor, bu yüzden kaç kitap aldığımı takip edemiyorum.

Jennifer L. Armentrout'un bulduğum her kitabını alıyorum, sonra da Divergent serisini aramaya başlıyorum.

"Elli Ton Gri" koleksiyonunun yanından geçerken Viktor kıkırdadı, "BDSM'ye ilgi duymuyor musun?"

“Hayır.” 'P' harfinin telaffuz edilmesine izin verdim.

Kitapların arasında kayboluyorum ve yaşadığım kaybı tamamen unutuyorum; aslında esir alan kişiyle birlikte alışverişte olduğumu fark etmiyorum.

"Kahretsin," diye mırıldandım, raflara tekrar göz atarak.

Viktor, "Hangi kitabı arıyorsunuz?" diye soruyor.

“Bu serinin üçüncü kitabı.” Viktor'un kitap başlıklarını görebilmesi için birinci kitabı açık tutuyorum. “Ölümcül Rüyalar.”

Raflara şöyle bir göz attıktan sonra tezgaha gidip kasiyerle konuştu.

Gözlerim beş muhafıza kaydı ve hepsinin beni izlediğini fark ettim.

Kahretsin, kaçma fırsatını kaçırdım.

Viktor tezgahtayken, raflara son bir kez göz atıyorum ve henüz okumadığım beş kitabı alıyorum.

Arkamı döndüğümde Viktor elinde Ölümcül Rüyalar kitabıyla duruyordu. "Arka tarafta bir tane vardı."

Kendimi durduramadan yüzümde bir gülümseme beliriyor.

Viktor'un dudakları aralandı, yüzünde dünyanın harikalarından birine bakıyormuş gibi hayranlık vardı. "Tanrım, her günün her saniyesini gülümseyerek geçirmelisin."

İstemediğim bir sıcaklık kalbimi kapladı. Viktor'un yanından hızla geçip tezgâha koştum, iltifatının beni nasıl etkilediğini görmezden gelmeye çalıştım.

Viktor tezgahın yanına geldiğinde, kasiyer aldığım kitapların toplam tutarını gösterdi. "İki bin üç yüz doksan olacak efendim."

Kaşlarım yukarı kalktı ve dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

Sevgili Tanrım, Rosalie.

Viktor miktardan hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyor ve siyah bir kredi kartıyla memnuniyetle ödeme yapıyor.

Kendimi suçlu hissetmeyeceğim. Bu onun yapabileceği en az şey.

Beş güvenlik görevlisi çantaları dükkandan dışarı taşıyor ve Viktor yanımda yürüyor. Kapıya vardığımızda, kucağında bebek olan bir kadına yol vermek zorunda kalıyoruz.

Viktor'dan önce mağazadan çıkmayı başardım ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Planı tam olarak düşünmeden önce bacaklarım hareket etmeye başladı ve koşarak uzaklaştım.

Sokağın sonuna vardığımda omzumu çevirip baktım ama Viktor'un peşimden koştuğunu görmedim. Sola döndüm, ancak bir sonraki yola varmadan Lamborghini yaya geçidinde gıcırtılı bir frenle durdu.

Yön değiştirirken nefesim dudaklarımın arasından patlıyordu, tam o sırada SUV önüme yanaştı. Tekrar döndüğümde Viktor'a çarptım ve kolları beni sardı. Ağzı kulağımı buldu, sonra da gök gürültüsü gibi bir uyarı sesi

yükseldi: "Ortalığı karıştırırsan, sana yardım etmeye çalışan herkesi öldürürüm."

Geri çekilip yüzüme baktığında, gözlerim onun gözleriyle buluştu ve koyu kahverengi göz bebeklerinde ölümün vaadini gördüm.

Omuzlarım düştü, o kadar hayal kırıklığına uğramış ve umutsuzdum ki, bacaklarım kurşundan yapılmış gibi hissederek Lamborghini'ye doğru yürüdüm.

Kaçma girişimim yüzünden muhtemelen hapishaneme geri döneceğimizi bilerek, koltuğa çöktüm ve düşmek üzere olan gözyaşlarımı zorlukla yuttum.

Viktor'un beni cezalandırmak için ne yapacağını sadece Tanrı bilir.

Bana tokat atmaktan tecavüz etmeye kadar her şeyi yapabilir ve onu durdurmak için hiçbir şey yapamam.

Peki ne yapmam gerekiyordu? Sadece kitap alışverişine mi gidecektim, şükredecektim ve hapishaneme geri mi dönecektim?

Kaçmaya çalışmak zorundaydım ve Viktor, Bratva'yı yöneten bir canavar olduğu için her fırsatta denemeye devam edeceğim. Ailemi öldüren adamlardan biri o. Beni kaçırdı.

Bunu asla unutamam.

Onu asla sıradan bir insan olarak düşünemem çünkü o kesinlikle sıradan biri değil.

O her zaman düşmanım olacak ve şimdi onu kızdırdım.

Tüm korkular geri döndükçe kalbim göğsümde hızla çarpıyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 10

Viktor

Rosalie eve kadar pencereden dışarı bakıyor ve ağlama isteğini zorlukla bastırıyor.

Kaçmaya çalışacağını biliyordum. Doğrusu, kaçmasaydı hayal kırıklığına uğrardım.

Lamborghini'yi durdurduğumda, Rosalie titreyen elleriyle emniyet kemerini çözüyor. Arabanın etrafından dolaşıp yolcu kapısını açmamı bekliyor, sonra da aceleyle dışarı fırlayıp eve koşuyor.

SUV durduğunda Joseph'e, "Kitapları içeri getir," dedim.

"Evet, patron."

Eve girip merdivenlerden birinci kata çıktım. Rosalie'nin kapısını iterek açtım ve onu, biz dışarıdayken adamlarıma monte ettirdiğim raflara dalmış bir şekilde buldum.

“Kitapları alfabetik olarak mı yoksa yazara göre mi sıralamak istersiniz?” diye soruyorum, adamlarımın yaptığı işten memnun bir şekilde. Raflar yatak odasının sol köşesinin tamamını kaplayarak Rosalie için bir okuma köşesi oluşturuyor.

Joseph odaya girer, ardından diğer adamlar da gelir. Çantaları yere bırakırlar, sonra da benden daha fazla talimat beklerler.

“Ah…” Rosalie gergin bir şekilde dudaklarını yaladı, muhtemelen kaçmaya çalıştığı için başının büyük belada olduğunu düşünüyordu. “Kitapları raflara yerleştireceğim.”

Adamların çıkması için kapıyı işaret ettim ve yalnız kalınca en yakın çantayı alıp kitapları çıkarmaya başladım.

Amazon'da Kindle hesabını bulduğumda rahatladım çünkü bu sayede ona bir şey alma fırsatım oldu, zira yavru köpeği bu akşamın ilerleyen saatlerine kadar gelmeyecek.

"Onları nereye istiyorsunuz?" diye soruyorum.

Rosalie bana bakıyor, sonra bir çanta alıyor. "Koştuğum için özür dilemeyeceğim."

"Senden bunu beklemiyorum," diye mırıldanarak kitapları yazar adına ve seri sırasına göre düzenlemeye başlıyorum, böylece birbirine karışmazlar.

Sanki boynuzlarım çıkmış gibi bana şaşkınlıkla bakıyor. "Kızgın değil misin?"

“Kaçmaya çalışmasaydın hayal kırıklığına uğrardım.” Bir kutu setini rafa yerleştirdim, sonra gözlerime baktım. “Küçük Rose, hiç korkak olduğunu düşünmek istemezdim.”

Kusursuz yüz hatlarında şaşkınlık belirdi. "Kaçmamı mı istedin?"

“Evet.” Kaşımı kaldırarak ona baktım. “İşte bu yüzden kadın ve çocuğu dükkana girdiğinde geride kaldım. Sana önden gitme fırsatı verdim.” Daha fazla kitap alırken omuz silktim. “Ama pek de ilerleyemedin.” Seksi bacaklarına bir bakış attım. “Bütün gün yatak odanda oturmak yerine, bahçede koşu yapmalısın. Biraz kondisyon kazanmalısın.”

Onun kafa karışıklığının giderek arttığını izlerken yüzüne döndüm. "Daha önce de söylediğim gibi, seni serbest bıraktıktan sonra dünyada hayatta kalabileceğini bilmek güzel olurdu."

Yavaşça başını salladı. "Sen en tuhaf kaçıran kişisin."

Gülerek kitapları kutudan çıkarmaya devam ediyorum.

Her seferinde işin bittiğini düşündüğümde Rosalie fikrini değiştiriyor ve her şeye yeniden başlıyoruz. Önce kitaplar sırt sırta duruyor, sonra yığınlar halinde bir araya geliyorlar.

Son olarak, bazıları üst üste yığılmış, diğerleri ayakta dururken, "Mutlu musun?" diye soruyorum.

"Evet."

Onu yanıma aldığım günden beri ikinci kez yüzünde bir gülümseme beliriyor ve onu adeta başka bir dünyaya ait bir varlığa dönüştürüyor. Ama bana baktığımı fark ettiği anda gülümseme kayboluyor ve sanki dünyamın güneşi batıyormuş gibi hissediyorum.

"Çok güzel bir gülüşün var, Küçük Gül," diye iltifat ettim ona.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, yüzünde rahatsız bir ifade belirdi.

"Biliyorum zaman alacak, ama bir gün sözümün eri olduğumu anlayacaksın."

Bakışlarını kitaplara çevirdi. "Çok da umutlanma."

Ona doğru biraz daha yaklaştım ve elimi ensesine doladığımda dudakları aralandı ve göz bebekleri büyüdü.

Benden nefret ediyor olabilir, ama içten içe bana karşı bir çekim duyuyor.

Gözlerinin içine bakıyorum ve nefes alışverişinin hızlandığını izliyorum. Tüm dikkati üzerimde iken, "Nereye kaçarsan kaç, Küçük Gül, seni her zaman bulacağım," diyorum.

Diğer elimi kaldırıp yüzünü kavradım. Öne eğilip alnına bir öpücük kondururken gözlerinden milyonlarca duygu geçti. Yumuşak, doğal kokusunu derin bir nefesle içime çektim. "Seni bırakmaya hazır olana kadar, benimsin."

Nefesi kesildi ve geri çekildiğimde bana kaşlarını çattı. "Asla senin olmayacağım. Benim hakkımda sanki sahip olabileceğin bir şeymişim gibi

konuşma."

Parmaklarım yanağındaki kızarıklığa dokundu, sonra ondan uzaklaştım. "Hayatını kurtardım, bu da artık benimsin demek."

Gözlerinde öfke patladı. "Asla! Siz ve rahiplerin geri kalanı evime saldırdınız, ailemi öldürdünüz ve beni kaçırdınız."

Yüzündeki keder ve nefret o kadar fazla ki, beni asla düşmanı olarak görmekten başka bir şey olarak görmeyeceğini düşündürüyor.

Rosalie elini kalbine bastırarak, "Beni kurtarmadın Viktor. Beni mahvettin," diye haykırdı.

Bir an ona bakakaldım ve sonra, "Hikayenizde kötü adam olmak zorunda kalsam da umurumda değil. En azından sizi hayatta tutacağım ve önemli olan tek şey bu," dedim.

Çaresizce derin nefesler alıyor, sonra kapıyı işaret ediyor. "Konuşmak bitti. Lütfen çıkın."

Umarım bu geceye kadar sakinleşir de en azından ona yavru köpeği verebilirim diye düşünerek yatak odasından çıkıp kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Yaptığım her şeyin, geçen hafta onun iyiliği için olduğunu anlaması için zamana ihtiyacı var. Üç yılım var, bu yüzden beni arkadaşı olarak kabul etmesi için onu zorlamayacağım.

Biz onun ailesini öldürdük ve eğer biri bana bunu yapsaydı, onun da ölmesini isterdim.

Bu düşünce bana Rosalie'nin beni muhtemelen her zaman düşman olarak göreceğini fark ettiriyor.

Telefonum çalmaya başladı ve cebimden çıkardığımda ekranda Luca'nın adının belirdiğini gördüm.

"Merhaba," diye cevap verdim merdivenlerden aşağı, oturma odasına inerken.

“Senden uzun zamandır haber alamadım. Her şey yolunda mı?”

“Evet, Rosalie’nin yerleştiğinden emin oldum. Sizin tarafınızda ne gibi bir gelişme var?” Çalışma odasına girip masamın arkasına oturdum.

"Yeni bir şey yok." Luca duraksar, sonra sorar, "Kızı gerçekten yanında tutacak mısın?"

"Artık kız değil," diye yanıtlıyorum tüm uygulamalarımın şifrelerini girerken. "Bugün onun doğum günü. On sekiz yaşına girdi."

“Aman Tanrım, Viktor. Endişelenmeli miyim?”

Güldüğümde, uyarı sesimde açıkça belli oluyor: "Cidden bunu mu sordun?"

"Özür dilerim," diye iç çekti Luca. "Böyle bir şey yapman sana hiç benzemez."

"Endişelenmeyi bırak."

Rosalie'nin kayıp olduğuna dair bir ihbar olup olmadığını her yerde aradım ama hiçbir şey bulamadım.

Başımı salladım. "Biliyor musun, üzücü olan ne?"

"Ne?"

"Rosalie'nin kayıp olduğunu kimse bilmiyor bile."

"Evet, bu çok kötü."

Barnes and Noble'ın güvenlik kameralarının kayıtlarına sızıp, orada bulunduğumuz ana geri sarıyorum.

"Gitmem gerek," diyorum gözlerim Rosalie'nin yüzüne odaklanırken, o da raftan birer birer kitaplar alıyor.

"Pekala. Cuma akşamı görüşecek miyiz?"

"Evet."

Telefonu kapatıyoruz ve ben koltuğa yaslanıp daha önceki görüntüleri izliyorum. Kitaplara bakarken güzel yüzünde beliren tüm duyguları içime sindiriyorum.

Rosalie'yi ilk gördüğümden beri hissettiğim koruyucu ve sahiplenici duygular, son beş günde daha da arttı. Onun benim alanımda olmasına bu kadar çabuk alışmam gerçeküstü.

Ekranda onu izlerken, açık mavi elbisenin üzerinde muhteşem durduğunu düşünerek her zerresine hayran kaldım. Renk, zeytin rengi teniyle çok iyi uyum sağlıyor.

Aklıma daha önce gözlerinde gördüğüm o anlık ilgi geliyor ve düşman olmasaydık ve onu kaçırmasaydım neler olurdu diye düşünüyorum.

Yatağımı ısıtmaya istekli kadınların sayısı hiçbir zaman az olmadı, ama Rosalie ile farklı koşullar altında tanışmış olsaydık bile, onun kolay bir av olmayacağını hissediyorum. Bunun nedeni yüksek beklentili olması değil, deneyimsiz olması.

Eğer bakire değilse çok şaşırırım doğrusu.

Bu düşünceyle dudaklarımın kenarı yukarı kıvrılıyor.

Üç yılım var. Eminim ki, eğer çekiciliğimi kullanırsam, Rosalie'nin beni affetmesini ve bana aşık olmasını sağlayabilirim.

Bunu mu istiyorsunuz?

İstediği kitabı bulduktan sonra ekranda onun gülümsemesini görünce, "Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Onu tekrar gülümsetmeyi kesinlikle istiyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 11

Rosalie

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kitapların hiçbirine kendimi kaptıramadım. Alacakaranlık'a bile.

Aklım sürekli Viktor'a ve bana ait olduğum hakkındaki sözlerine gidiyordu.

Bu beni endişelendiriyor çünkü eğer beni kendisine ait sanırsa, bir şeyler deneyebilir. Ya da daha kötüsü. Bedenim üzerinde hakkı olduğunu düşünebilir.

Akşam yemeği vakti geldi geçti ve öğle yemeğini atladığım için çok açım. Normalde Viktor beni almaya gelirdi ama bugün gelmedi.

Kapıya doğru yürüyüp açtım ve koridora göz attım. Evde hiçbir hareket sesi duymadım. Merdivenlerin başına çıktım ama Viktor'u oturma odasında göremedim.

Merdivenlerden aşağı inerken onu hiçbir yerde bulamayınca kaşlarımı çattım.

Onun burada olmadığını bilseydim daha önce gelirdim.

Mutfağa doğru yürüdüm ve mutfak adasının üzerinde tek bir beyaz gül ve bir not gördüm. Notu açıp okudum.

Akşam yemeği ve bir sürprizle birazdan döneceğim. Beklerken televizyon izleyebilir veya kitap okuyabilirsiniz.

Kağıt parçasını yere bıraktım ve güle baktım.

Onu çöpe atmalıyım.

Çiçek solmaya başlamış olsa da, onu çöpe atmaya gönlüm el vermiyor. Bunun yerine bir bardak çıkarıp içine biraz su döküyorum ve gülü içine koyuyorum.

"Ben de susadım," diye fısıldadım.

Buzdolabını açıp içecek çeşitlerine göz attım ve kendime bir şişe portakal suyu aldım. Açık planlı yaşam alanına şöyle bir göz gezdirdim, sonra merdivenlere doğru yürüdüm ve birinci kata çıktım.

Meyve suyumu yudumlarken, bir çalışma odası bulana kadar diğer odalara göz attım. Tek bir duvarda bulunan tüm monitörleri görünce kaşlarım kalktı.

Etrafta biraz dolaştım ama ilginç bir şey bulamadım. Koridorun benim odamın karşısındaki ucunda bulunan yatak odasına doğru ilerledim ve kapıyı hafifçe iterek açtım.

Benim yatak odam beyaz renkte dekore edilmişken, burası tamamen siyah.

Şaşırmadım. Tabii ki, şeytan kişisel alanının karanlık olmasını tercih eder.

Aşağıda bir kapının açıldığını duyup hızla Viktor'un yatak odasının kapısını kapattım. Merdivenlerin tepesine koştum, tam zamanında yetiştim, böylece Viktor yanlış yönden geldiğimi görmedi.

Mutfak adasının üzerine büyük bir pizza kutusu bırakıp bana gülümsedi. "Notumu aldığınızı görüyorum."

Yaklaşırken başımı sallıyorum, yemeğin kokusu hızla havayı dolduruyor.

Kapağı geri kapatıp, "Ananaslı olan yarısı senin," dedi. Dolaptan iki tabak çıkarırken titredi. "Pizzanın üzerine nasıl meyve koyuyorsunuz anlamıyorum."

"Çok lezzetli." Bir dilim alıp kocaman bir ısırık alıyorum.

Viktor'un benim hakkımda bu kadar çok şey bilmesi beni şaşırtıyor. Önce elbisem, sonra kitaplarım, şimdi de en sevdiğim yemek.

Tabaklarımızı doldururken onu izliyorum ve Viktor verandaya doğru yürüdüğünde tereddüt ediyorum. Mutfak adasının yanındaki tabureye göz atıyorum ve tam oturacakken, "Benimle burada oturman seni öldürmez," diyor.

“Öyle sanıyorsun,” diye mırıldandım. Yine de evden çıktım ve masaya oturdum.

Bir dilim pizzayı bitirirken, spot ışıklarıyla aydınlatılmış çeşmeye bakıyorum.

İkinci dilimimin yarısına geldiğimde Viktor sordu: "Her şeye sahip olabilseydin, ne isterdin?"

Hiç tereddüt etmeden, "Özgürlüğüm" diye yanıtlıyorum.

Hafifçe kıkırdadı. "Bunun dışında."

Kaşlarımı çatarak ona baktım ve pizzamdan bir ısırık daha aldım.

Tek bir şey istiyorum, ama çok taşındığımız için ona sahip olamadım.

Viktor, şakayla karışık, "Hadi bakalım, Küçük Gül," diye ısrar ediyor. "Anlat bana."

“Bir köpek.” İçimden bir ah çektim. “Umarım önümüzdeki üç yılı atlatırım ve kendi evime yerleştikten sonra bir tane edinirim.”

“Hayatta kalacaksın,” diye mırıldandı. Viktor arkamdaki bir şeye işaret etti ve ben de omzumu çevirip baktım. Muhafızlardan biri malikanenin yanındaki gölgelerden çıktı ve dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

Muhafızın kollarındaki Labrador yavrusunu görür görmez, anında duygularıma hakim olamadım.

Viktor, "O artık senin," diyor.

Yavaşça ayağa kalktım, pizzayı unutmuştum. Gözlerim altın rengi pakete kilitlenmişti, göğsüme vuran mutluluktan çenem titremeye başladı.

Gardiyan onu yere indiriyor ve ben de yavaşça yaklaşıp önünde çömeliyorum. O da bana doğru yaklaşıyor, pizza kokan elimi dikkatlice kokluyor. Küçük dili dışarı fırlayıp parmağımı yalayınca dudaklarımda bir kahkaha kabarıyor.

"Merhaba," diye fısıldadım.

Kocaman kahverengi gözleriyle bana bakıyor ve ben anında ona aşık oluyorum. Ona zarar vermemeye dikkat ederek onu kucağıma alıp göğsüme yaslıyorum.

“Merhaba güzelim.” Çenemi yaladı, bu da beni daha çok güldürdü. Arkamı döndüm ve sordum, “Adı ne?”

Viktor, sesi kısık bir şekilde, "Ona bir tane vermen gerek," diye yanıtladı.

Gözlerim hemen yüzüne kaydı. "Ona isim vermedin mi?"

Başını salladı. "O senin doğum günü hediyen, Küçük Rose. Adını sen koyacaksın."

Bana bir köpek aldı.

Hissetmeye hiç hazır olmadığım duygularla boğuşurken, köpeğim çenemi tekrar yalayana kadar ona bakakaldım.

Bakışlarımı ona indirdim ve istemsizce gülümsedim. "Merhaba, Luna."

Yüzümü tüylerine gömüyorum ve gözyaşlarımı tutmak için mücadele ediyorum.

"Onu eğitmeniz gerekiyor. Evimi darmadağın etmesini istemiyorum, bir de üstüne pisliğe bulaşırsa kıyamet kopar."

Kahkaha krizine girdim. "Ona çok iyi bakacağım."

Viktor kalkıp onun başını okşamaya geldi. Gözlerimiz buluştu ve kendimi tutamayıp, "Teşekkür ederim. O mükemmel." dedim.

Gözleri bir duyguyla parlıyor, ben de fark etmemiş gibi yapıyorum, o da fısıldayarak, "Tıpkı annesi gibi," diyor.

Aniden eve geri döndü. "Tuvalet pedleri, oyuncaklar ve mama aldım. Aşılarını yaptırması gerekiyor. İlk aşı yarın için planlandı."

Viktor'un çantaları oturma odasına getirmesini izlerken biraz şaşkınlık hissettim.

Hiçbir şey yapmak zorunda değildi, yine de doğum günümü özel kılmaya çalıştı.

Yapma, Rosalie.

Luna ile ilk anlarımın tadını çıkarmak istediğim için çantaları bir elimde topladım ve merdivenlerden yukarı çıktım. Yatak odama girdiğimde kapıyı sertçe kapattım ve Luna'yı bacaklarımın arasına alarak yere oturdum.

"Tanrım, çok tatlısın," diye mırıldanıyorum başını okşayıp tüylerine öpücükler kondururken. "Seni tüm kalbimle seveceğim."

Poşetleri boşaltıp kaseleri çıkarıyorum ve birini hızlıca suyla dolduruyorum. Kabı yere koyduğumda, Luna'nın biraz su içmesi için on dakika kadar ikna etmem gerekiyor.

Başını okşadım. "Merak etme. Her şeye yakında alışacaksın."

Tıpkı mecbur olduğum gibi.

Duygularıma yenik düşerek onu göğsüme bastırdım ve gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

En azından artık yalnız değilim.

Yavru köpeğime tüm sevgimi gösterirken, Viktor'un kalışımı keyifli hale getirmek için gerçekten çok çaba sarf ettiğini düşünmeden edemiyorum.

Beni bodruma atıp işkence edip öldürebilirdi.

Tanrım, eğer diğer dört kişiden biri beni alsaydı işler benim için çok daha kötü olabilirdi. Nikolas Stathoulis beni öldürürdü.

Bunu asla sesli olarak itiraf etmeyeceğim ve sadece bir kez düşüneceğim: Belki de Viktor beni kurtardı.

OceanofPDF.com

Bölüm 12

Viktor

Tanrım, Rosalie'nin kahkahasını duyduğumda hissettiğim o yoğun duygular beni çok korkuttu.

Onun Luna'ya aşık olduğunu izledim ve bir yavru köpeğe kıskançlık duydum.

Temizlik yaptıktan ve artan pizzayı buzdolabına koyduktan sonra, kapıyı kilitledim ve tüm ışıkları kapattım. Merdivenlerden yukarı çıkıp Rosalie'nin odasına gittim ve kapıyı yavaşça açtım. Yatakta kıvrılmış, derin uykudaydı, Luna da göğsüne sokulmuştu. Elbisesini bile çıkarmamıştı. Kumaş, uyluklarının etrafında yüksekçe toplanmış, bana siyah dantelli külotunu gösteriyordu.

İsa.

Luna gözlerini açıyor, bana bir bakıyor, sonra tekrar uykuya dalıyor.

Şanslı köpek.

Yaklaştım ve dikkatlice battaniyeyi Rosalie'nin bacaklarının üzerine çektim, sonra da odadan çıktım ve kapıyı kapattım.

Bugün benim için bir zaferdi. Dudaklarımda hafif bir gülümsemeyle banyoma gittim ve duştaki muslukları açtım.

Bu sabah erken saatlerde potansiyel bir silah tüccarıyla yapacağım görüşme için giymek zorunda kaldığım takım elbiseyi çıkarıyorum.

Sıcak su püskürtüsünün altına girerken, günü zihnimde tekrar canlandırıyorum. Rosalie'den birden fazla gülümseme almayı başardım.

Mükemmel bir doğum günü değildi, ama en azından güldü, bu da umduğumdan daha fazlasıydı.

Rosalie'nin gülümsemesini ve elbise içinde ne kadar muhteşem göründüğünü sürekli görüyorum. Bu kadının hayatımda gördüğüm en seksi bacakları var. İtiraf etmeliyim ki, onları görmeyi özlemiştim. Buraya geldiğinden beri onları kot pantolonla örtüyor.

Ona daha fazla elbise almam ve tüm kot pantolonlardan kurtulmam gerekiyor.

Avucuma duş jeli sıkıyorum ve ellerim tenimde gezinirken, Rosalie'nin beni mayoyla gördüğündeki gözlerindeki ilgiyi hatırlıyorum.

Benden nefret ediyor olabilir ama bana karşı bir çekim duyduğundan eminim.

Parmaklarım yarı sertleşmiş penisimi kavradı, ama kendimi yıkamak yerine yumruğumun içine doğru itmeye başladım.

Ben asla mastürbasyon yapmam. Eğer biraz gerginlik atmam gerekirse, bir kadın bulurum. Ama Rosalie evime taşındığından beri dışarı çıkıp sıcak bir vajina bulma düşüncesi bana hiç çekici gelmiyor. Ve kadınların çoğu benim Küçük Gülümün yanında sönük kalıyor.

Elimle duvara yaslanıp suyun enseme çarpmasına izin verdim ve Rosalie'yi o dar şortun içindeki kusursuz kalçalarıyla yatağında ilk gördüğüm anı düşünürken, daha sertçe ittim, keşke tamamen içinde olsaydım diye düşündüm.

Yumruğum sıkılaşıyor ve zevk tüm vücuduma yayılıyor.

Tanrım, o yumuşak kahverengi gözleriyle bana bakarken parmaklarının beni sarmasını ne kadar çok isterdim.

Onu zapt etmek zorunda kaldığımda bedenini kendi bedenime yaslamanın verdiği hissi, onu beslemenin ne kadar tahrik edici olduğunu ve

karşı koymaya çalıştığı her an beni ne kadar heyecanlandırdığını hayal edip duruyorum.

Nefesim kesilene kadar sertleşmiş penisimi yumrukluyorum, zihnim Rosalie'nin görüntüleriyle dolu.

Tanrım, onun çıplak tenini tenimde hissetmeyi çok isterdim.

Rosalie'nin altımda uzanıp parmaklarımın boğazına dolanmış olduğu, kalçalarının beni tahrik etmek için kıpırdadığı anıyı hatırladığımda, orgazm tüm vücudumu sarıyor.

"Rosalie," diye inledim fayanslara yaslanırken. Orgazmın beni paramparça etmesine izin verdim, bedenim ezici zevkten titriyordu.

Boşalmamın fayanslara çarpmasını izliyorum ve zevkin son anlarını yaşamak için birkaç kez daha yumruğumu sıkıyorum.

Keyif geçmeye başlayınca başımı duvara yaslayıp suya bakıyorum.

Rosalie'ye aşık olduğum çok açık. Lavabodan akan spermlerim bunun kanıtı.

Ama Rosalie'nin bana baktığında ailesinin öldürülmesinde rol alan adamı görmeden duramayacağından endişeleniyorum.

Blyad .

Günde bir gün yaşa. Onun affını kazanmak için üç yılın var.

“Luna, hayır!” Rosalie'nin panik içindeki sesini duydum.

Odamdan geldiğinden oldukça emin olduğum için kaşımı kaldırdım.

"Hayır, her yere kaka yapma!" diye çığlık attı Rosalie.

Muslukları kapatıp duştan çıktım ve belime bir havlu sardım. Kapıyı hızla açtığımda, yavru köpeğin kendi dışkısını yemeye çalıştığını, Rosalie'nin ise onu iterek dışkıyı temizlemeye çalıştığını gördüm.

“Ne. Lan. Bu,” diye mırıldanıyorum, bunun nasıl olduğunu merak ederek. Yerde bir sıra minik dışkı var.

Rosalie'nin başı aniden kalktı ve gözleri kocaman açıldı. "Ah... ıı." Bakışları göğsümdeki su damlalarına, havluya, sonra tekrar göğsüme kaydı. Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı, sonra daha hızlı göz kırpmaya başladı.

Luna bir parça boku kapıp doğruca yatak odasından çıktı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Rosalie, sonra hızla ayağa kalkıp köpeğin peşinden koştu.

Kıkırdamaya başladım ama Rosalie "Hayır, bırak onu. Yapma! İğrenç!" diye bağırınca kendimi tutamadım ve kahkaha atmaya başladım.

Yerdeki kalan pislikleri bir kenara bırakarak, banyo dolabıma doğru yürüdüm ve hızla bir eşofman giydim. Tam kumaş penisimi örttüğü sırada Rosalie yatak odama geri girdi.

Gözleri kalçalarıma dikildi, sonra arkasını dönüp kekeleyerek, "Ö-özür dilerim. Giyinince haber ver de temizleyeyim." dedi.

"Üzerimi giydim," diye kıkırdadım.

Arkasını dönüyor ve bakışlarını kaçırmaya çalışırken gözleri neredeyse yerinden fırlıyor. "Üzerine bir tişört giyecek misin?"

“Eşofman giydiğime sevinebilirsin. Çıplak uyumayı seviyorum.” Banyoya doğru yürürken biraz tuvalet kağıdı alıp Rosalie'ye uzattım. “Mayınlara dokunmayacağım. Hepsi senin.”

Tuvalet kağıdını elimden alıp hızla temizliyor, sonra da tuvalete atıyor.

"Luna nerede?" diye soruyorum.

“Banyomda.” Rosalie biraz yeşilimsi bir ifadeyle, “Dışkıyı yedi.” dedi.

"Çok lezzetli," diye takılıyorum ona.

Dağınıklığın olduğu yeri işaret ederek, "Özür dilerim, onu dışarı çıkarmak istedim ama odanıza girdi." dedi.

Kollarımı göğsümde kavuşturup, kıpırdanmaya başlayana kadar ona dik dik bakıyorum. "Kahve yapabilir misin?"

Bana umut dolu bir bakış attı. "Sana da yaparsam, Luna'ya kızmayacağına söz ver."

"Pazarlık mı yapıyoruz?" Yüzümdeki sırıtışı engelleyemiyorum.

"Gerçekten çok güzel kahve yapıyorum," diyerek teklifi cazip hale getirmeye çalışıyor.

"Luna'ya kızmayacağıma söz veriyorum," diyorum ki endişelenmesin.

Dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor ama tam olarak şekillenmeden aceleyle odadan çıkıyor.

Rosalie'nin tepkisini görmek ve bana karşı bir şeyler hissettiğini hayal etmediğimden emin olmak için tişört giymeye zahmet etmiyorum.

Aşağı kata inip ışıkları açtım. Sürgülü kapıları açtığımda arkamdan Rosalie'nin sesini duydum.

"Luna'nın dışarıda koşup oynamasında bir sakınca olur mu?" diye soruyor, sesi biraz gergin.

"Elbette."

Kollarımı göğsümde kavuşturup omzumu sütuna yasladım ve Rosalie'nin Luna'yı yere bırakmasını izledim.

"Sen kahve yaparken ben ona göz kulak olurum," diyorum.

Rosalie başını salladı ve aceleyle mutfağa gitti.

Luna'nın verandayı keşfederken gördüğü her şeyi kokladığını, daha sonra merdivenlerden biraz daha aşağıya inmeye cesaret ettiğini izliyorum. Omzumu çevirip baktığımda, Rosalie'nin kaşlarını çatarak arkama baktığını görüyorum.

"Ne?" diye sordum ona doğru dönerek.

Başını hızla salladı ve iki fincan kahveyi karıştırdı.

"Söyle şunu!" diye emrettim.

Kahveleri verandaya taşıdı ve fincanları masaya koydu. Dili dudaklarını ıslatırken bakışları Luna'yı aradı.

"Küçük Rose," diye onu konuşmaya teşvik ediyorum.

“Ah…” Gözleri sonunda bana döndü. “Sol tarafınızda neden bu kadar çok minik çizgi dövmesi var?”

Yaklaşıp bir bardak alıyorum. "Her çizgi, aldığım bir hayatı temsil ediyor."

Şoktan yüzü gerildi ve kaşları, öldürdüğüm o şerefsizler için üzülüyormuş gibi çatıldı.

Başımı yana eğdim, bakışlarım onun gözleriyle buluştu. "Her biri ölmeyi hak ediyordu."

Bakışlarını başka yöne çevirdi, sonra başını salladı. "Büyükbabam ve amcam öyle yapmazdı."

Kahveden bir yudum alıyorum ve gerçekten çok lezzetli olduğunu itiraf etmeliyim.

“Ben masum insanları öldürmem.”

Gözleri aniden tekrar benimkine döndü. "Ama bana yardım etmeye çalışan herkesi öldürmekle tehdit etmiştin, değil mi?"

Dudaklarımın kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Eğer benim işime karışırlarsa, artık masum değiller."

Dudakları aralandı ve sanki gözlerinin önünde bir canavara dönüşmüşüm gibi bana baktı.

Ona karşı nazik davranmak için elimden gelen her şeyi yaptım ve bu bir hata olmuş olabilir. Rosalie beni unutmuş gibi görünüyor.

"Şaşkın görünme Küçük Rose. Sonuçta ben Bratva'nın başıyım."

"Evet, sende herhangi bir olumlu özellik aramamalıydım," diye fısıldıyor üzgün bir ses tonuyla.

Kahve fincanını bırakıp aceleyle merdivenlerden aşağı indi, Luna'yı kaptı ve hızla eve geri koştu.

Ve işte böylece, Rosalie ile kaydettiğim tüm ilerleme kayboldu ve onun hikayesinde yine kötü adam konumuna düştüm.

OceanofPDF.com

Bölüm 13

Rosalie

Viktor'un evinin yanındaki diğer konaklardan uzakta, bahçenin bir bölümünü keşfettim. Günlerimi Luna ile orada geçiriyorum ve Viktor'un aile üyelerinden herhangi biriyle karşılaşma riskini ortadan kaldırıyorum.

Luna'ya oturmayı ve yerinde kalmayı öğrettim, şimdi de yatmayı öğrenmesi için çalışıyorum.

Viktor eve geldiğinde, Luna ile birlikte odama döneriz; o uyurken ben de kitaplarımdan birini okurum.

Luna ve tüm o kitaplar olmasaydı, aklımı kaybederdim.

Viktor'un ofisinden bir not defteri ve kalem çaldım, böylece günleri takip edebileyim. Her ay bir kutlama çünkü beni yirmi birinci doğum günüme biraz daha yaklaştırıyor.

Daha otuz üç ay var ve Tanrı bilir bunları nasıl atlatacağım. Bazı günler diğerlerinden daha kolay geçiyor ve Luna'nın yardımıyla, içinde bulunduğum zor durumu unutabildiğim anlar oluyor ve ailemin kaybı eskisi kadar keskin ve yürek burkan olmuyor.

Viktor işleriyle çok meşgul, hatta onu hiç görmediğim günler bile oluyor. Mesela son iki gündür. Eve gelmedi ve onu kaçırdığım için çok üzülüyorum.

Beni en çok endişelendiren şey, onun kim olduğunu unuttuğum anlar. Rutin de işleri kolaylaştırmıyor çünkü burası artık evim gibi gelmeye başladı.

Ve bunun olmasına izin veremem.

Bu topraklarda esir olduğumu ve beni esir alan kişinin ailemi öldüren adam olduğunu unutamıyorum.

"Uzan aşağı, Luna," dedim çimenlere vurarak.

Oyun oynarcasına geriye sıçradı, sonra gelip elimi kokladı.

"Hayır. Yat aşağı," diye yumuşak bir sesle onu eğitmeye çalışıyorum, sırtına hafifçe bastırarak yatmasını sağlıyorum. "Bak, işte böyle."

Bir araba motoru sesi duyuyorum ve Luna'yı yakalamaya fırs bulamadan, siyah SUV'ye doğru fırlıyor ve Viktor araçtan indiğinde kuyruğunu ve poposunu en sevimli şekilde sallıyor.

Ayağa kalktım ve kendimi tutamayıp gözlerimi onun görüntüsüne diktim.

O yokken onu özlüyorum ama evde olduğu zamanlardan nefret ediyorum. Ona gelince duygularım son derece karmaşık. Ve bu duyguların ardından her zaman ezici bir suçluluk duygusu geliyor.

Gözlerim buruşuk gömleği ve ceketini kaplayan kırmızı lekelere takılınca kaşlarımı çatmaya başladım.

Kan.

Şok ve endişe beni bir anda sardı, kalbim anında daha hızlı atmaya başladı.

Viktor heyecanlı Luna'ya ilgi göstermek için çömelirken, ben de ona doğru koşarak, "Yaralandın mı?" diye sordum.

Doğrulup başını sallayarak tişörtüne baktı. "Bu benim kanım değil."

Gözlerim irileşti ve lekelere odaklandı, ağzım kurudu.

Viktor tepkimi izledi, sonra başını yana eğdi. "Benim için endişelenmiş olman güzeldi."

Onun başına gelenlere hiç aldırmamam gerektiği düşüncesiyle vicdan azabı kasırgası gibi yükseliyor.

"Gel Luna," dedim uyuşmuş dudaklarımla ve arkamı dönerek aceleyle eve geri girdim.

Göğsümde çelişkili duygular birbirine karışıyor.

Yatak odasının kapısını arkamızdan kapatır kapatmaz, Luna yatağa atlayıp uzandı, iri gözleri kaşlarını çatmış bir şekilde beni izliyordu.

Viktor'un yaralanmadığına sevindim, ama muhtemelen tekrar öldürdüğü için de tiksindim.

Sırtına dövme yaptıracağı daha fazla çizgi var. Neyse ki çizgiler çok küçük, yoksa yer kalmazdı.

En azından başka bir kızı kaçırmadı.

Elimle saçlarımı yüzümden uzaklaştırıp başımı salladım.

Bu akıl almaz bir durum. Beni esir alan kişiye nasıl önem verebilirim ki?

Muhtemelen Stockholm sendromu.

Yatağa oturup Luna'nın başını okşadım, ona dokunmak bana huzur verdi.

Bu halde otuz üç ay daha nasıl dayanacağım bilmiyorum. Çelişen duygular beni altüst ediyor.

Viktor'un kim olduğunu unutmaya başladığım ve kalbim ona açılmaya başladığı her seferinde, bana onun Bratva'nın başı olduğunu hatırlatan böyle bir şey oluyor.

Beni alıkoydu ve sevgili amcamın en korkunç şekilde ölmesini izlemeye zorladı.

Bana tecavüz etmekle tehdit etti ve beni boğmaya çalıştı.

O vicdansız biri.

Ama aynı zamanda esaretimi olabildiğince keyifli hale getirmek için de elinden gelenin en iyisini yaptı.

Aman Tanrım, Rosalie! Kendine bir bak. 'Esaret' ve 'hoşluk' asla bir arada olmaz.

Kapıma birisi vuruyor ve içeri girmeyi reddetme fırsatı bulamadan kapı açılıyor.

Viktor temiz bir gömlek ve eşofman giymiş, bu da günün geri kalanını evde geçireceği anlamına geliyor.

"Öğle yemeği yiyelim," diyor.

Hayır, emreder. Asla sormaz.

"Aç kalmayı tercih ederim," diye mırıldanarak, çoktan rüyalar alemine dalmış olan Luna'ya döndüm.

"Ya da seni zorla besleyebilirim," diye tehdit ediyor.

İçimden bir ah çekip ayağa kalktım. "Ya da beni öldürebilirsin." Ona sert bir bakış fırlatarak yanından geçip koridorda yürümeye başladım.

Mutfak adasının yanındaki tabureye oturup Viktor'un sandviç yapmak için kullandığı tavuk göğüslerini ızgara yapmasını izliyorum.

Bakışlarım onun vücudunun her çekici santimini, güçlü çenesini, dolgun dudaklarını ve koyu renk gözlerini inceliyor.

"Gözlerini dikmiş bakıyorsun," diye mırıldandı.

"İnsanları bu kadar kolay nasıl öldürebildiğinizi merak ediyorum."

Hafifçe kıkırdadı. "Hayatımızın düzeni bu."

"Benim değil," diye mırıldandım.

Gözleri bana kaydı. "Seninki de öyle, Küçük Gül. Sicilya mafyasının içine doğdun."

Başımı salladım. "Ben hiçbir zaman o dünyanın bir parçası olmadım."

Bakışlarını bana dikti ve korku omurgamdan aşağı doğru bir ürperti geçti. Artık eskisi kadar sık olmuyor ama olduğunda da inanılmaz derecede sarsıcı.

“Sizce aileniz ne iş yapıyordu?”

Bilmiyorum.

Ben sessiz kalınca, "İyi ki bilmiyorsun Küçük Gül. Gerçeği kaldıramayacağını düşünüyorum," diyor.

Bu ne anlama gelir?

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi Viktor başını salladı. "Ailenle ilgili anılarının lekelenmemesi daha iyi. Tutunabileceğin güzel bir şeye ihtiyacın var."

Yine aynı şeyi yapıyor, sanki beni önemsiyormuş gibi davranıyor.

"Beni çok yoruyorsun, Viktor."

Donakaldı, gözleri gözlerime dikilmişti. "Adımı ilk kez söylüyorsun." Dudaklarının kenarında hoş bir ifade belirdi, ardından "Tekrar söyle," diye emretti.

Başımı sallayarak sandalyeden kalktım.

Merdivenlere doğru koşmaya fırs bulamadan Viktor önüme geçti ve bana uyarıcı bir bakış attı. "Koşmayı bırak."

Asla durmayacağım.

Çenemi kaldırıp ona bakıyorum, hissettiğimden daha güçlü görünmek istiyorum.

Viktor sağ elini yanağıma götürüyor ve dokunuşu tenimin altında bir karıncalanma hissi yaratıyor. Sanki vücudumdaki her hücre havai fişek gibi patlıyor.

"Yapma," diye fısıldıyorum.

Bir adım geri çekildiğimde, adaya çarptım. Viktor göğüslerimiz birbirine değene kadar yaklaştı ve erkeksi kokusu beni sardı.

Aman Tanrım.

Sesi o kadar alçak ve derin ki, tüylerim diken diken oluyor. "Neyi?"

Başımı çevirip buzdolabına bakıyorum. "Biliyorsun işte."

Eğildiğinde hemen gözlerimi kapattım, ama bu kötü bir fikirdi çünkü artık yaptığı her hareketi hissediyordum ve nefesi çeneme ve kulağıma değdiğinde hassas cildimde inanılmaz bir karıncalanma hissi oluşuyordu.

Eli kalçamı kavradı. "Sana dokunmayayım mı?"

Yoğun çekim karşısında yutkunuyorum, karnım kasılıyor ve bacaklarımın arasında bir sıcaklık dalgası yayılıyor.

Bu doğru değil.

"Ağız sulandırıcı kokuyorsun, Küçük Gül." Dudakları boğazıma değdi ve boğuk bir inilti ağzımdan kaçtı.

Amca Ricco'yu öldürmeden hemen önce bana benzer sözler söylemişti.

Göğsüne doğru iterek yana doğru sıçradım ve merdivenlere doğru koştum.

Kalbim kontrolsüzce çarpıyor ve dayanılmaz bir utanç duygusu damarlarımda sıcak lav gibi akıyor.

Viktor'a karşı bir çekim hissettiğim her an, ailemi utandırıyormuş gibi hissediyorum.

Bu çok zor. Bu çelişkili duygularla başa çıkamıyorum.

Yatak odama kapanıp Viktor'un yaptıklarını ve kim olduğunu kendime hatırlatıyorum.

Ona karşı hissettiğim tüm duyguları utanç verici düşüncelerden oluşan bir kutuya hapsediyorum, Tanrı'ya şükür ki onu kapalı tutacak kadar güçlüyüm çünkü ona aşık olamam.

OceanofPDF.com

Bölüm 14

Viktor

Viktor; 28. Rosalie; 20 – Yakalanmalarının üzerinden iki yıl geçti.

Blyad . Sadece bir haftam kaldı.

Tüm benliğim Rosalie'nin gitmesine karşı, ama sözümden dönemem.

Ve hiçbir şeyin değişeceği de söylenemez. Üç yılım vardı ve o her adımda bana karşı çıktı.

Ailesinin ölümünde oynadığım rol için beni asla affetmeyecek.

Bazen ona ulaşmayı başardığım zamanlar oldu, ama çok çabuk kendini kapattı ve aramızdaki mesafeyi kapatmak giderek zorlaştı.

Gittiği anda beni unutacağından endişeleniyorum.

Ama onu suçlayamam.

İçimden bir ah çekerek ayağa kalktım ve ofisten çıktım. Yan kapıya doğru yürüdüm, kapı pervazına yaslandım, kollarımı göğsümde kavuşturdum ve Rosalie'nin Luna için kurduğu engelli parkurda koşmasını izledim.

Tanrım, ben de köpeği çok özleyeceğim.

Son üç yılda Rosalie, göz kamaştırıcı bir kadına dönüştü. Kaçırdığım on yedi yaşındaki kızdan eser kalmadı.

Acaba ne kadar güçlendiğinin farkında mı? Kız korkup ürkerdi, oysa kadın bana cehenneme gitmemi söylemekten ve burada yaşamaktan nefret ettiğini göstermek için odasını dağıtmaktan hiç çekinmiyor.

Arkadaşlarımın hepsi hayallerindeki kadınlarla evlendi, ben ise hayalimdeki kadına veda etmek zorundayım.

Onunla paylaşmak istediğim o kadar çok şey vardı ki, ama Rosalie asla sınırı aşmama izin vermedi. Onu Luca ve Mariya'nın düğününe bile götüremedim.

Ayrıca günümle ilgili veya hayatımda olup bitenlerle ilgili hiçbir şey paylaşmamı istemiyor.

Rosalie aramızda aşılmaz bir duvar ördü.

Tanrım, o benden çok daha güçlü.

Rosalie, Luna'nın oyuncaklarını toplarken, "Bak böyle dik dik bakmak ayıp," diye mırıldandı.

"Sana bakmak için sadece bir haftam kaldı. İstediğim kadar bakacağım."

Gözleri benimkine kaydı ve gözlerindeki çatışmayı gördüm.

Hiç şüphem yok ki Rosalie bana ilgi duyuyor. Hatta bana aşık olduğunu bile söyleyebilirim. Ama beni affedemediği sürece bunların hiçbir önemi yok.

Yanımdan geçerken onu geri tutmak için kolundan tuttum. Başımı çevirip göz göze geldik. "Bu gece odana kapanma. Benimle film izle."

Hiç tereddüt etmeden "Hayır" diye yanıt verdi. Kolumu elimden kurtarıp eve girdi.

Cevabından memnun kalmadığım için, "Neden olmasın?" diye sordum.

Rosalie oyuncakları sepete koydu, içini çekti, sonra bana baktı. "Çünkü sen hep bana emir veriyorsun Viktor. Hiç sormuyorsun."

Kaşlarımı çatarak başımı salladım. "Soruyorum."

"Hayır, öyle değil. Bu her zaman bir talimattır."

Ona doğru yaklaştım. "Bu akşam benimle film izler misin?"

Rosalie kuru bir kahkaha attı. "Sadece sen bir soruyu bir emir gibi gösterebilirsin."

Elini tuttum ve başparmağımla yumuşak tenini okşadım. "Sadece bir haftamız kaldı, Küçük Gül. Lütfen, benimle biraz zaman geçirir misin?"

Kaşları çatılıyor ve yüzünde beliren çelişkili duyguları izliyorum.

Elini elimden çekmeye başlayınca, tutuşumu sıkılaştırdım. Ona yaklaşarak bedenlerimiz birbirine değdi. Diğer elimle yanağını okşadım ve yalvaran bir bakış attım. "Yedi gün içinde seni bırakmak zorundayım. Bana bir hafta ver de benden nefret etme."

Gözlerinde hüzün beliriyor, kahverengi göz bebeklerindeki altın rengi benekler daha da belirginleşiyor. "Yapamam, Viktor."

Aramıza mesafe koymak için geri çekilmeye çalıştığında, elini bıraktım ve parmaklarımı ensesine doladım. Onu yerinde tutarak, dudaklarımı onun dudaklarına çaresizce bastırdım.

Başını çevirmeye çalışırken, "Yapma," diye inliyor.

Nefeslerimiz birbirine karışıyor. Vücudumdaki her kas geriliyor, insanlığımı terk edip istediğimi almam için bana yalvarıyor.

"Lütfen," diye yalvarıyor titrek bir sesle. "Bu suçluluk duygusuna dayanamam."

Bu kadına karşı hissettiğim güçlü duygular beni ondan vazgeçmeye zorluyor. Ondan uzaklaşmak için tüm gücümü toplamam gerekiyor.

Evin ön kapısından dışarı adımımı attığım anda kalbimin tam ortasında bir çatlak oluşmaya başlıyor.

"Burada kalın," diye emrettim Joseph'e ve diğer adamlarıma.

SUV'lerden birine bindim, motoru çalıştırdım ve o kadından, derimin içine o kadar işlemiş ki bir daha asla çıkaramayacağım kadından, hızla uzaklaştım.

Gözüm kapalı bir şekilde Luca ve Mariya'nın evine doğru araba sürdüm ve asansör çatı katındaki süitlerine açıldığında içeriye sessizce girdim.

Luca'nın korumaları benim burada olduğumu ona haber vermiş olmalı çünkü arkadaşım merdivenlerden aşağıya koşarak geldi. "Ne oldu?"

“Bu gece burada kalmam gerekiyor. Gitmeme izin veremezsiniz.”

Önümde dururken yüzünde endişe belirdi. "Neden? Kimi öldürmek istiyorsun?"

Başımı salladım. "Sakinleşene kadar Rosalie'nin yanına yaklaşamam."

Yüzünde bir anlık anlayış belirdi.

Mariya merdivenlerden inerken, "Ne oldu?" diye sordu.

Küçük kız kardeşimle en yakın arkadaşıma şöyle bir bakıp başımı salladım.

Rosalie'yi çoktan kaybetmiş gibi hissediyorum.

Sen ona hiç sahip olamadın.

Sinirlenerek elimi saçlarımın arasından geçirdim ve Luca'nın alkol dolabına doğru yürüdüm. Bir şişe votka aldım ve bardakla uğraşmadan sıvıyı boğazımdan aşağıya döktüm.

Mariya endişeli bir bakışla sırtıma elini koydu. "Hey, benimle konuş."

Tekrar başımı salladım ve merdivenlere doğru yürüdüm. "Siz gününüze devam edin. Ben misafir odalarından birinde olacağım."

İlk odaya girip kapıyı arkamdan kapatıyorum. Boğazımdan aşağıya daha fazla votka döküyorum, kalbimi parçalayan acıyı dindirmek için içkiye çok ihtiyacım var.

Onu kendime aşık edebileceğimi düşünmüştüm.

Zamanla Rosalie'nin beni affedebileceğini düşünmüştüm.

Yanılmışım.

İsa.

Onunla ilgili her bir anı zihnime kazınmış durumda. Nadir görülen gülümsemeleri. Daha da nadir görülen kahkahaları.

Elbise içinde ne kadar güzel görünüyor.

Luna'ya her baktığında yüzünden yansıyan sevgi.

Ona dokunduğumda nefes alışverişinin hızlanması... İlk başta korkudandı, ama aylar geçtikçe arzuya dönüştü.

Rosalie hakkındaki duygularımı itiraf etmeyi reddediyorum. Kelimeleri düşünemiyorum bile, söylemeyi bırakın. Eğer söylersem, sözümden döner ve onu sonsuza dek yanımda tutarım.

Ve bunu Rosalie'ye yapamam.

Ona karşı bencil olamam.

Geçtiğimiz üç yıl boyunca her gün olduğu gibi, yine Rosalie'yi her şeyin önüne koymak zorundayım. Onun için en iyisini yapmak zorundayım.

Ve ben o değilim.

Ben her zaman onun kaybettiği şeyin, din adamlarının ondan aldığı şeyin bir hatırlatıcısı olacağım.

OceanofPDF.com

Bölüm 15

Rosalie

Çok endişeliyim, bu da suçluluk duygumu daha da artırıyor.

Viktor beş gündür eve gelmedi ve iyi olup olmadığını sormak için ailesinin evine yürümeyi düşünüyorum.

Bu insanlar senin için hiçbir şey ifade etmiyor. Onlar Bratva'ya ait, Rosalie.

Sadece iki gün daha, sonra nihayet ayrılabileceksin.

Eğer ona değer verdiğini gösterirsen, Viktor seni bırakmaz.

Güçlü kal.

Büyükbaba için.

Ricco Amca için.

Viktor'a karşı hiçbir şey hissetmiyorsun. Bu duygular Stockholm sendromundan başka bir şey değil.

Viktor'u düşünmek yerine, geleceğim hakkında endişelenmeliyim. Kalacak bir yer ve bir iş bulmam gerekecek.

Luna dikkatimi çekmek için elimi yalıyor ve ben de başındaki tüyleri okşuyorum. "Hey kızım. İçeri girip biraz uyumak ister misin?"

Dik oturuyor ve sanki "evet" der gibi başını yana eğiyor.

"Evet, bugün hava çok sıcak."

Eve geri dönüp kapıyı kapatıyorum ki klimadan gelen soğuk hava dışarı kaçmasın.

Yatak odasına girdiğimizde Luna yatağa atlayıp yan tarafına uzandı. Ben de ayakkabılarımı çıkarıp dolabımdan bir şort aldım.

Kot pantolonla uyumak için hava çok sıcak.

Şortumu giydikten sonra yatağa sürünerek uzandım. Aklım Viktor ile aramda geçen olaya kayarken Luna'ya bakıyordum.

Beni ilk kez öptüğü an buydu.

Tanrım, ayrılmak çok zordu.

Dudakları benimkine yapıştığı anda, neredeyse hormon seline kapılıp eriyip gittim.

Viktor'un gözlerindeki çaresizliği de ilk kez o zaman gördüm. O her zaman sakin ve soğukkanlıydı, asla kontrolünü kaybetmezdi.

Son iki günü nasıl atlatacağımız konusunda endişeliyim. Onu daha fazla uzaklaştırmaya devam edebileceğimden emin değilim.

O kadar güçlü değilim. Hele de gözlerindeki acıyı gördüğümde.

Hayat çok adaletsiz.

Eğer o, Bratva'nın başı ve Ruhban sınıfının bir parçası olmasaydı, birlikte olabilirdik.

O, aşık olabileceğim sıradan bir adam olurdu.

Onu sevmek nefes almak kadar kolay olurdu. Burada kaldığım süre boyunca bana çok fazla iyilik gösterdi ve kendimi evimde hissetmem için elinden gelen her şeyi yaptı.

Ben karşılık verdiğimde, o asla öfkesini kaybetmedi.

Bana hiçbir zaman kötü davranmadı.

Ama Viktor sıradan biri değil. O eğitimli bir katil, acımasız bir Bratva lideri ve benim kaçırılmamı sağlayan kişi.

Sadece iki gün kaldı.

Karmaşık düşüncelerim ve duygularım beni yataktan kovuyor. Kendimi durduramadan Viktor'un yatak odasına gidiyorum, kokusunu içime çekmek için.

Kapıyı açıp koyu renkli mobilyalara ve yatak örtüsüne şöyle bir göz attım. İçeri adım attım ve sanki bu odanın barındırdığı anılardan bazılarını çalabilirmişim gibi parmaklarımı duvarda gezdirdim.

Yatağa baktığımda, Viktor'u daha önce hiç uyurken görmediğimi fark ettim.

Bu yatakta uzanırken huzurlu mu yoksa acımasız mı görünüyor?

Aniden havanın değiştiğini hissettim ve arkamı döndüğümde Viktor'un bana öfkeli bir bakışla baktığını gördüm.

Bok.

Birbirimize bakakaldık ve üç yıllık duygular havayı gerdi, nefes alışverişim hızlandı.

Sadece iki gün kaldı.

Ama veda etmek istemiyorum.

Onun kollarına koşup beni sonsuza dek yanında tutması için yalvarmak istiyorum.

Onu sevme konusunda duyduğum suçluluk duygusundan kurtulmak istiyorum.

Viktor o kadar hızlı hareket ediyor ki ondan kaçacak vaktim olmuyor. Kolları beni sarıyor ve dudaklarıma öyle bir güçle yapışıyor ki inliyorum.

Dili dudaklarımın arasından içeri giriyor ve kontrolünü kaybetme şekli beni korkutmalı.

Belki de öyledir, ama Viktor beni o kadar çaresizlik ve ihtiyaçla öpüyor ki, aklım karışıyor ve bu yüzden bunu inceleme fırsatı bulamıyorum.

İçimde bastırmaya çalıştığım tüm duygular havai fişekler gibi patlıyor. Kollarımı kaldırıp boynuna doluyorum.

Dilim onun diline değdiğinde, göğsünden derin bir hırıltı yükseliyor ve son kalan kontrolü de yok oluyor.

Ellerim boynunun iki yanına gidiyor ve bana hissettirdiği her duyguyla onu öpüyorum.

Ağzını kaybediyorum, çenemi ve boynumu ateşli öpücüklerle dolduruyor. "Bana şu son iki günü ver. Lütfen."

Kendi gücüm yetmiyor, Viktor'u itmek yerine ailemin anısını kalbimin en karanlık köşesine itiyorum. "Tamam."

Elleri yüzümü kavradı, gözleri gözlerime dikildi. "İstediğim gibi davranabileceğim biri olacaksın, öyle mi?"

Tanrı.

Beklenti ve arzu midemde çılgınca dönüyor. "Evet."

"Söz ver," diye talep ediyor.

"Söz veriyorum."

"Sözümü tuttum, Küçük Gül. Üç yıl boyunca sana zorla yaklaşmadım. Sen de sözünü tutmaya devam et," diye emretti.

Bana öyle bir rahatlama ifadesiyle bakıyor ki, dudaklarım onunkini yakıcı bir öpüşle ele geçirmesinden hemen önce bunu dudaklarımda hissedebiliyorum.

Viktor'un elleri kalçalarımı kavradı, sonra sanki bana yeterince dokunamıyormuş gibi vücudumu ateşli bir şekilde keşfetmeye başladı. Dudakları dudaklarımı karıncalanana kadar yoğurdu, dişleri o kadar deneyimli bir şekilde çekiştirip ısırıyordu ki başım dönüyordu.

Parmaklarım ensesindeki kısa saç tellerine dolanıyor, tenim daha fazlasını istemenin verdiği hazla uyuşmaya başlıyor ve kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

Ona o kadar aşığım ki, her dokunuşu ve öpücüğü beni en karanlık fantezilerimin serbest bırakılmayı beklediği bir dünyaya sürüklüyor.

Tutku sarhoşuyum, şiddet ilkesiyle yaşayan bu acımasız adamın beni her yönden kontrol etmesini istiyorum.

“Viktor.” Dudaklarına ne yalvardığımı bilmiyorum, sadece daha fazlasını yapmasını istediğimi biliyorum. Bana daha sert dokunmasını. Nefesim kesilene kadar beni öpmesini. Daha önce hiç hissetmediğim şeyleri hissetmemi sağlamasını. “Daha fazla,” diye inledim.

“Aman Tanrım,” diye homurdanıyor, sonra beni yatağa itiyor. Uyluklarımdan tutup beni aşağı çekiyor, kalçam yatağın ayak ucuna kadar geliyor.

Şortumun düğmelerini açıp fermuarını aşağı çektiğinde, parmak boğumları bana değiyor. Karnım kasılıyor ve bacaklarımın arasındaki boşlukta bir sıcaklık hissi beliriyor.

O, şortumu ve iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı çekerken, kendimi bilinçaltım şehvet balonunu patlatmakla tehdit ediyor.

Daha önce hiç bir erkeğin önünde çıplak olmamıştım ve bacaklarımı kapatmaya çalışırken, o bacaklarımı araladı ve yere diz çökerken başını eğdi.

Dilinin kadifemsi dokunuşu en mahrem bölgemi yaladığında kaşlarım havaya kalktı ve ağzım açık kaldı.

Aman Tanrım!

Haz anlık ve o kadar yoğun ki, kalçalarım yataktan fırlıyor. Viktor yanlarımdan tutarak beni yatağa doğru bastırıyor ve hassas sinir uçlarını yalamaya ve ısırmaya başlıyor.

“Aman Tanrım.” Kelimeler ağzımdan hızla dökülüyor ve ellerim saçlarına uzanıyor, parmaklarım avuç dolusu saçı kavrıyor. Duygular beni altüst etmek üzereyken “Viktor,” diye haykırıyorum.

Elinin hareket ettiğini hissediyorum, sonra parmak uçları vajinamın girişini ovuyor, hisler doruğa ulaşıyor ve nefes alma yeteneğimi elimden alıyor. Sadece inlemeler ve fısıltılar çıkarabiliyorum, sırtım geriliyor ve vücudumdaki her kas kasılıyor.

Viktor parmağını içime sokup klitorisimi o kadar sertçe emiyor ki, tüm dünyam felç edici bir coşkuya kapılıyor. Çığlıklar kopuyor ağzımdan, karnım kasılıyor, vücudum titriyor.

Zevk dalgaları beni sarmaya devam ederken, o da vücudumda yukarı doğru sürünüyor. Parmağı içime girip çıkıyor, orgazmın daha uzun sürmesini sağlıyor ve bana öyle hayranlık ve duygu dolu bakışlarla bakıyor ki, neredeyse beni sevdiğine inanabiliyorum.

"Sen inanılmaz derecede güzelsin," sesi bir gök gürültüsü gibi gürlüyor. "Tadın da muhteşem, *moya Malen'kaya Roza* ."

Ellerim yüzünü kavrıyor ve onu öpebilmek için kendime çekiyorum. Zihnimin bulanık kalması için ona ihtiyacım var, yoksa düşünmeye başlarım ki bu da felaket olur.

Viktor bana kendisini öpmeme izin veriyor ve içimden şefkatli bir sevgi fışkırıyor.

Ona karşı hislerimi asla itiraf edemeyeceğim, ama en azından ona göstermek için bu son şansım olacak.

"Rosalie," diye fısıldıyor dudaklarımın arasından. Kolunu bana doluyor ve beni yatakta yukarı doğru kaydırıp üzerime uzanıyor. Ağırlığı beni yatağa bastırıyor, kendimi güvende ve sevildiğimi hissettiriyor.

Ellerim gömleğinin altına kaydı ve parmaklarımı kaslı sırtında gezdirirken, derisinin altında dalgalanan gücü hissetmenin tadını çıkardım.

Viktor tişörtümü tutup çıkarıyor. Sütyenimin kopçasını açıp yere fırlattığında bir an kendimi çok garip hissediyorum, ama sonra ağzı bir meme ucumu kaplıyor ve sırtım geriliyor. Göğüslerimi okşuyor ve meme uçlarım sertleşip hassaslaşana kadar onları emiyor.

Sonunda tişörtünü başından çıkarmayı başardım ve üzerindeki bir giysiden kurtuldu. Ellerim karın ve göğüs kaslarının belirgin kıvrımlarını yokladı ve sol omzundaki yıldızın üzerinde parmağımı gezdirdim.

Viktor yataktan kalkıyor ve ben de onun eşofmanını çıkarmasını izliyorum.

Kahretsin, o boxer giymiyor.

Çıplak bir şekilde yatağında uzanıyorum ama yine de, sertleşmiş penisini görünce hazırlıksız yakalandım. Bir erkeğin o kısmını daha önce hiç görmediğim için, bunun normal olup olmadığından veya tüm erkeklerin bu kadar uzun ve kalın olup olmadığından emin değilim.

Viktor komodinin çekmecesini açtı ve içinden üzerinde *Durex XXL* yazan bir prezervatif çıkardığını görünce gözlerim faltaşı gibi açıldı .

Bu gerçekten oluyor. İlk kez seks yapacağım.

Viktor prezervatifi penisinin üzerine geçiriyor ve onun kendine dokunduğunu görmek, tüm vücudumu yeniden ısıtıyor.

Üzerime doğru sürünüyor ve uzandığında sol bacağımı kalçasının üzerinden çekip üzerime yerleşiyor. Sertliğinin bana baskı yapması hem bunaltıcı hem de korkutucu.

Viktor çenemi öptü ve sonra sordu: "Daha önce hiç seks yaptın mı?"

HAYIR.

Gerçeği söylersem duracağından korkarak başımı sallıyorum.

"Mastürbasyon yapıyor musun?"

Kesinlikle hayır.

Yanaklarım kızarırken tekrar başımı salladım.

Dudaklarında seksi bir sırıtış belirdi. "Benim hakkımda fantaziler kurdun mu?"

Onun düşündüğü gibi değil. Zayıf düştüğüm günler oldu ve birlikte olabilmemiz için her şeyin farklı olduğunu hayal ettim.

“Evet,” diye yalan söylüyorum.

"Güzel, yavaşlayarak kendime eziyet etmeme gerek yok."

Kahretsin.

Viktor'un dudakları benimkileri yakaladı ve öpüşme hızla vahşi ve sahiplenici bir hal aldı. Eli bacaklarımın arasına kaydı ve iki parmağını içime soktu. Canım acıdı ve çığlık atmamak için kendimi zor tuttum.

Rahatsızlık kısa sürede zevke dönüşüyor ve çok geçmeden kalçalarım onun elinin her hareketine karşılık verecek şekilde hareket etmeye başlıyor.

İçimden inlemeler ve iç çekişler dökülüyor ve sadece Viktor ve benim olduğumuz tutku dolu bir dünyaya sürükleniyorum.

Viktor'un öpüşleri giderek daha da yoğunlaşıyor, beni adeta yiyip bitiriyor ve elini bacaklarımın arasından çekiyor. Penisinin başının vajinama bastığını hissediyorum, sonra ağzım onunkinden kopuyor ve o bana sertçe girerken vücudum yoğun acıdan geriliyor.

“Aman Tanrım,” diye tısladı Viktor. “Çok sıkısın.” Alnını benimkine dayadı, kıpırdamamak için gösterdiği çabadan dolayı yüz hatları gergin ve nefes kesici derecede çekiciydi.

İçimdeki keskin ağrı hafifleyince nihayet derin bir nefes almayı başarıyorum.

Viktor'un gözleri gözlerime dikildi. "Ne kadar acıyor?"

Ağrıdan popom uyuştu resmen.

Başımı hızla salladım. "Pek bir şey yok." Dudaklarıma zoraki bir gülümseme yerleştirdim ve geri çekilemesin diye kollarımı boynuna doladım. "İyiyim."

Burnumun ucuna hafif bir öpücük konduruyor ve sol uyluğumu kavrıyor. Çekildiğinde yanma hissi oluyor ve kendimi korumaya çalışıyorum, ama tekrar içime girdiği anda acı geri geliyor.

Onu daha sıkı kavradım ve yüzümü boynunun yan tarafına gömdüm ki yüzümü görmesin.

"Hâlâ iyisin, *Moya." Malen'kaya Roza* ?” kısık sesle soruyor.

Rusça bilmiyorum ama sanırım bana "küçük gülüm" diyor. Bunu onun dilinde duymak çok hoşuma gidiyor.

"Evet."

Viktor üçüncü kez içime girdiğinde ancak ona bekaretimi verdiğimin farkına vardım.

Acı nihayet dinene kadar ona sıkıca tutunuyorum ve bedenim onun altında gevşediği anda Viktor kontrolünü kaybediyor.

Parmakları kalçalarıma saplanıyor ve beni yerimde tutarak sertçe içime girmeye başlıyor.

Onu her yerimde hissediyorum – teninin tenime sürtünmesini, cinsel organının iç duvarlarıma sürtünerek vurmasını ve nefeslerinin dudaklarımda dolaşmasını.

Bedenimi ele geçirirken bir an bile göz temasını kesmiyor, yüzündeki ifade gergin ve acımasız, sanki dünyayı fethediyormuş gibi.

Aniden geri çekildi ve vücudum yukarı doğru çekildi. Viktor beni üzerine oturmaya zorladı, kaval kemiklerim güçlü uyluklarının iki yanında duruyordu. Bu pozisyon bacaklarımı olabildiğince geniş açtı.

Kollarımı onun etrafına sardım, göğüslerimi onun kaslı göğsüne bastırdım.

Sol kolunu belimin alt kısmına sıkıca dolayarak, içime doğru hızla giriyor ve beni sonuna kadar geriyor.

Aralanmış dudaklarımdan hafif bir inilti kaçıyor.

“Tanrım, amın beni çok iyi karşılıyor, *moya Malen'kaya Roza* .” Kirli sözleri karnımı sertçe kasıyor. Memnuniyetle inliyor, “Çok sıkısın. İçinde olmak inanılmaz bir his.”

Viktor arabayı çekerken ikimizin arasına doğru bakıyor, ama sonra kaşlarını çatıyor ve yoğun bakışları tekrar bana kayıyor. Ben de aşağıya bakıyorum ve kanı görünce nefesim kesiliyor.

Kahretsin. Bunu hiç düşünmemiştim. O kadar çok kan var ki, sanki vajinamı öldürmüş gibi.

Viktor beni uyarmak yerine sağ eliyle yanağımı kavradı ve ayak parmaklarımı kıvıracak kadar nazik bir öpücükle dudaklarımı öptü, ardından tekrar içime girdi.

OceanofPDF.com

Bölüm 16

Viktor

Yalan söyledi.

Cinsel ilişkiye girdiğine dair yalan söyledi ve bu yüzden ona çok acı verdi.

Rosalie'nin içine giren ilk erkek olduğumu, bekaretinin bana ait olduğunu ve kanının penisimi kapladığını bilmek göğsümü rahatlamayla dolduruyor. En azından onun bir parçasını her zaman yanımda taşıyacağım ve o da beni asla unutamayacak.

Onu planladığım gibi becermemek için tüm gücümü kullanıyorum. Daha yavaş hareketler, ıslak sıcaklığının her santimini hissetmeme olanak tanıyor ve anı milyon kat daha yoğun hale getiriyor.

Bu güzel yaratığa tapınmak için iki günüm var ve zamanımın çoğunu onunla yatağımda geçirmeyi planlıyorum.

Teninin tenime değmesinin verdiği hissi çok seviyorum ve elimi yanağından indirip göğsünü sıkıca sıkıyorum, meme uçlarının ne kadar sıkı ve dolgun olduğunu çok beğeniyorum.

Öpüşmeyi kesip alnımı Rosalie'nin alnına yasladım ve onu doldurmaya devam ederken yüzünü izledim. Yanakları kızarmıştı ve kahverengi göz bebeklerindeki altın rengi benekler minik ateşler gibi görünüyordu. Duygular yüzüne kazınmıştı ve bana ne kadar yalan söylerse söylesin, bu kadının beni sevdiğinden hiç şüphem yoktu.

Seni sevdiğim gibi başka hiçbir kadını sevmeyeceğim, bebeğim.

Gözlerinde yaşlar belirmeye başladı ve ağlamasını istemediğim için onu öpüp durdum.

Daha hızlı hareket ediyorum, dudaklarıma sertçe vurarak onu dolduruyorum, ta ki dudaklarıma karşı nefesi kesilene ve vücudunun gerildiğini hissedene kadar. Elimle aramızda bir boşluk açıp orta parmağımı klitorisine hafifçe dokunduruyorum ve Rosalie benimle birlikte hareket etmeye başlıyor.

Üzerimde gittikçe daha hızlı hareket ediyor, nefes nefese kalışları inlemelere ve hıçkırmalara dönüşüyor. Klitorisini acımasızca ovuyorum ve penisim paramparça olana kadar derine saplanmaya devam ediyor. Kollarını etrafıma sıkıca sarıyor ve tam kulağımın dibinde ağlıyor, bu da omurgamda zevkin kıvılcımlarını yakıyor.

Testislerim kasıldı ve Rosalie'yi sırt üstü yatırarak, orgazmım gelene kadar vücudum gerildi ve acımasızca içine girdim.

Boşalırken ona sertçe vurmaya devam ediyorum, içimde patlayan yoğun hazdan çenem kasılıyor.

İkimiz de orgazmımızın etkisinden çıkmaya başladığımızda ancak tempomu yavaşlatıyorum. Hemen geri çekilmiyorum, kalan kasılmalar vajinasının beni sıkıca kavramasını sağlarken son birkaç itişin tadını çıkarıyorum.

Gözlerim kızarmış yüzüne dikildi ve ona duyduğum sahiplenme duygusu göğsümün her zerresini doldurdu. "Sen benimsin," dedim kararlılıkla. "Yarın seni bırakabilirim belki ama sen benimsin, Rosalie. Sana ihtiyacın olan tüm zamanı vereceğim ve hazır olduğunda bana geri döneceksin."

Kendimi iyice içine gömdüm ve tüm ağırlığımla bedenini yatağa bastırdım. Ellerimle başının yanlarını kavradım ve gözleri benimkine

kilitlenmişken, "Seni bir daha başka bir adamla yakalarsam, onu öldürürüm," dedim.

Çenesi titremeye başladı ve benimle tartışmak yerine başını salladı.

Dudaklarımı onun dudaklarıyla birleştirdim ve dakikalarca sadece öpüştükten sonra ondan ayrıldım. Banyoya gittim ve prezervatifi attım. Kendimi temizledikten sonra ellerimi yıkadım ve yüzüme su serptim.

Yukarı baktığımda, gözlerim aynadaki yansımamla buluşuyor.

Rosalie Manno bana ait.

Ayak sesleri duyuyorum ve yatak odasına geri döndüğümde Rosalie ve kıyafetleri gitmişti. Çarşaflarımda sadece kan lekesi vardı.

Odasına kapanıp saklanacağını sanmasın sakın. Bana iki gün söz verdi ve her saniyesini istiyorum.

Üzerime temiz bir eşofman altı giydim ve yatak odasını kontrol ettiğimde boş olduğunu görünce rahatladım.

Merdivenlerden aşağı inip yan kapıya yöneldim. Omzumu kapı pervazına yaslayıp kollarımı göğsümde kavuşturdum ve Rosalie'nin Luna'nın çişini bitirmesini beklemesini izledim.

Bana baktığında, gözleri sadece bir saniyeliğine gözlerime değiyor, sonra hızla bakışlarını kaçırıyor. Boynu ve yanakları kızarıyor, bu da dudaklarımda bir gülümsemeye neden oluyor.

Luna beni fark etti ve koşarak yanıma atlayınca kendimi hazırlamak zorunda kaldım. Yumuşak tüylerini okşadım. "Beni özledin mi tatlı kızım?"

"Evet, yaptı," diye yanıtlıyor Rosalie.

Sözlerindeki çift anlamı duyunca gözlerim onun gözlerine kilitlendi. "Ben de onu özledim. Ondan uzak kalmak hayatımda yapmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biriydi."

Luna bana selam verdikten sonra Rosalie'nin yanına gidip elini tutuyorum. Onu kendime doğru çekip başımı yana eğerek gözlerinin içine

bakıyorum. "İyi misin?"

Başını hızla salladı, sonra bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Son iki gündür birbirimize yalan mı söyleyeceğiz?"

Başını tekrar salladı, sesi kısık bir şekilde fısıldadı: "Gerçeği kabullenemiyorum."

Elimi kaldırıp parmak boğumlarımla yanağına hafifçe dokundum. "Öyleyse yalan söyleyeceğiz, *moya Malen'kaya Roza* ."

Ona Rusça "Küçük Gülüm" diye seslendiğimde kendimi daha samimi hissediyorum.

Onun gerginliğini azaltmak için, "Hadi bir şeyler yiyelim ve film izleyelim. Sadece seninle birlikte rahatlamak istiyorum," dedim.

Rosalie'yi zorla eve sokup bir tabureye oturttum.

Buzdolabının kapağını açtığımda, "Omuzlarındaki ve göğsündeki dövmelerin bir anlamı var mı?" diye sordu.

"Yıldızlar otoriteyi temsil eder," diye açıklıyorum.

"Çünkü sen Bratva'nın başısın?"

“Evet.” Gözlerim onun gözlerine kaydı ve yüzündeki merakı görünce rahatladım.

Başka bir şey sorabilir miyim?

"Her şeyi sorabilirsiniz." Tavuk ve sebzeleri çıkarıp sote yapıyorum.

“İlk kez birini öldürdüğünüzde nasıl hissettiniz?”

Aman Tanrım, o çok uzun zaman önceydi.

Sebzeleri yıkarken bir an düşünmem gerekti. “Babam ve amcam Alexei beni silah anlaşmasına götürdüklerinde on üç yaşındaydım. İşler ters gitti ve o heriflerden birini öldürmek zorunda kaldım. Ya o ya da ben.” Tavuk göğsü paketini açıp şeritler halinde kestim. “Bir insanın hayatının yavaş yavaş sona ermesini izlemek midemi bulandırdı. Bir hafta boyunca yemek yiyemedim.”

Sözlerine şefkat karışmış bir şekilde, "Öyleyse neden yapıyorsunuz?" diye soruyor.

Gözlerimi onun gözlerine diktim. "Benim olanı korumak için, *moya malen'kaya roza* . Bizim dünyamızda, ya öldürürsün ya da öldürülürsün."

Beni anlamaya çalışıyor ama zorlandığını görebiliyorum.

Bıçağı yere bırakıp yanına yürüdüm ve çenesinden tuttum. "Luna'yı seviyorsun, değil mi?"

"Evet."

“Onu korumak için ne yapardınız?”

Kaşları çatıldı, çelişkili duygular yeniden yüzüne yansıdı.

Eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdum ve dedim ki, "Bana iki gün söz vermiştin. Mafyayı ve Bratva'yı düşünme. Benden başka hiçbir şey düşünme."

Başını sallayınca, nefesi kesilene kadar onu tekrar öptüm. Geri çekilip, şişmiş alt dudağının üzerinden başparmağımın ucuyla hafifçe dokundum. "Benim için bir şey yapmanı istiyorum."

Yüzünde şaşkınlık belirdi. "Ne?"

"Luna'yı dışarı bırak. Planladığım şeyler için hepinize ihtiyacım var."

Rosalie, Luna'nın oynaması için yan kapıyı açıyor, sonra da kapatıyor. Bana doğru yürürken gergin görünüyor.

Ulaşabileceğim mesafeye geldiğinde, onu mutfak adasının arkasına çekiyorum. "Dizlerinin üzerine çök."

"Neden?"

“Sen benim sikimi emeceksin, *moya Malen'kaya Roza* .”

Yüzü aniden kızardı ve utangaç bir ifade takındı, sonra da "Nasıl yapacağımı bilmiyorum" diye itiraf etti.

Dudaklarımın kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Sana öğreteceğim."

Rosalie elini mutfak adasına koydu ve dikkatlice dizlerinin üzerine çöktü. Bana baktığında, damarlarımda alev alev yanan bir sahiplenme duygusu belirdi ve bir anda kaskatı kesildim.

Parmaklarım çenesinin üzerinde gezindi ve çenesine ulaştığımda başparmağımla alt dudağını hafifçe çektim. "Çok güzelsin, inanılmaz." Kıyafetlerimi işaret ettim. "Çıkar onları."

Rosalie bel kısmından tutarak kumaşı bacaklarımdan aşağı çekiyor, sonra da penisime bakıyor.

"Parmaklarını tabanın etrafına sar," diye talimat verdim ona.

Parmakları hassas tenime değdiği anda, penisim arzuyla kasıldı.

Gözlerindeki hayreti izliyorum. "Tenin kadife gibi." Yumruğunu yukarı aşağı hareket ettirerek daha yakından inceliyor. "Böyle hissedeceğini beklemiyordum."

"Her karış toprak senin, *moya." Malen'kaya Roza* . Dudaklarını arala ve beni o sıcak, küçük ağzına çek.”

Ağzının açıldığını izlerken damarlarımda adeta kan kaynıyor. Penisimin başını sıcaklığına aldığında ve dilinin bana değdiğini hissettiğimde, başının arkasından tutuyorum ve hissettiğim zevkten neredeyse yere düşüyorum.

Yıllarca mastürbasyon yaptıktan sonra, bu cennet gibi.

“İşte bu kadar, *moya Malen'kaya Roza* . Şimdi beni olabildiğince derine götür,” diye emrediyorum.

Penisimin onun ağzına alınmasını izliyorum; Rosalie'nin dizlerinin üzerinde, onay beklercesine bana dik dik bakan gözleri, gördüğüm her şeyden daha erotik.

Daha fazla dayanamayacağım. Sesim kısılmış bir şekilde, "Derin bir nefes alın ve dilinizi gevşetin," diye talimat veriyorum.

Hazır olduğunda, saçlarından bir tutamını kavrayıp, izin verdiği kadar derine giriyorum. Penisimin başı boğazının arkasına çarpıyor ve

öğürmesine neden oluyor.

Ses beni tüm kontrolümü kaybetmeme neden oluyor ve boğazına boşalmak ihtiyacıyla daha hızlı ve daha sert hareket etmeye başlıyorum.

Her itişte öğürdükçe gözleri parlamaya başlıyor. Geri çekilirken baş parmağımla dudaklarının etrafını okşuyorum, geniş penisimin etrafında gerilmiş dudaklarının verdiği hissin tadını çıkarıyorum. "Çok mükemmel."

Rosalie her hamleyi kabul ediyor, ta ki zevk omurgamdan aşağıya doğru yayılana ve menim ağzını doldurana kadar. Yoğun orgazmdan nefes nefese kalmışken, ağzımdan "Yut" kelimesi yankılanıyor.

Yavaşça geri çekilmeden önce her damlasını içmesini izledim. Omuzlarından tutarak onu ayağa kaldırdım ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Daha önce vajinasını yaladıktan sonra kendi tadını aldığı gibi, ben de kendi tadımı dilinde hissettim.

Öpüşmeyi bitirdiğimde, şaşkın gözlerine bakıyorum. "Aferin kızım."

Bu sefer kafamı koparmadı, aksine gülümsedi ve bana oral seks yapabildiği için gurur duyuyor gibiydi.

Tanrım. Onu bırakmak beni öldürecek.

OceanofPDF.com

Bölüm 17

Rosalie

Son iki gündür neredeyse hiç uyuyamadım.

İlk başlarda tamamen Viktor'a kapılmıştım. Her öpücüğü ve dokunuşuyla ona umutsuzca aşık oluyordum.

Seks yüzünden her yerim çok ağrıyor.

Ben hâlâ eşyalarımı toplarken Viktor, "Adamlarım geri kalanını toplayacak. Benimle gelmen gerekiyor," dedi.

Ona bir şey vermeyi reddetmek her geçen saniye daha da zorlaşıyor. Uzattığı elini tutuyorum ve beni ofisine götürmesine izin veriyorum.

Her ekranda farklı bir daire gösteriliyor. Viktor'a kaşlarımı çatarak baktım. "Bu ne?"

"Hangisini istediğinizi seçin," diye emretti.

Ona şaşkınlıkla baktım. "Bana daire satın almayacaksın."

"Onlar zaten bana ait. İstediğin yerde kalabilirsin."

Başımı salladım. "Hayır. Kendi evime taşınmak istiyorum."

“O zaman senin adına devredeceğim.” Başını yana eğdi, gözlerini bana dikti. “Bir çöplükte yaşamadığından emin olmam gerekiyor.”

“Viktor.” Ona daha da yaklaşarak elimi kaldırdım ve avucumu çenesine yasladım. Başını çevirip tenime bir öpücük kondurdu.

Tanrım, bunu benim için çok zorlaştırıyor.

Ona yalvarır bir bakış attım. "Bunu kendi başıma yapmalıyım. Bu evden çıktığım anda, hayatımda hiçbir söz hakkın olmayacak."

Yüzünü acı kapladı. "Buradan eli boş çıkmana izin vermeyeceğim." Masasına doğru yürüdü ve ben de dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazmasını izledim. Monitörlerde yeni ekranlar açıldı, sonra ortadaki ekrana işaret etti. "Bu senin banka hesabın. Kullanman için parayı zaten transfer ettim."

Başımı sallamaya başlayınca, "Bu tartışmaya açık bir konu değil," diye tersledi.

Şok içinde, o büyük meblağ karşısında kaldım.

Elli milyon. Viktor delirmiş!

Bunun için benimle tartışacağını bildiğimden kendimi hazırladım. "Sana bir teklifim var. Bana altı ay yetecek kadarını alacağım. Bu bana iş bulmak için zaman kazandıracak ve üniversiteye kayıt olabileceğim."

Yüz ifadesi o kadar gerildi ki, sanki kusacakmış gibi görünüyordu. "Bırakın her şeyi ben halledeyim. Ben seçkin bir üniversitenin masraflarını karşılayabiliyorken neden bir üniversitede okumak isteyesiniz ki?"

Güçlü taraf olmak tuhaf hissettiriyor. Viktor'u hiç böyle görmemiştim ve bu kalbimi kırıyor.

“Lütfen dur,” diye yalvarıyorum. “Üç yıldır bana bakıyordun. İstemediğim halde. Hayatı kendi başıma yaşamak istiyorum. Buna ihtiyacım var, Viktor.”

Viktor olmadan kim olduğumu bulmalıyım. Ailem olmadan. Duygularımı araştırmalı ve Viktor'a karşı hissettiklerimin Stockholm sendromu olmadığından emin olmalıyım. Acı ve suçluluk duygusuyla başa çıkmalıyım.

Bunu kendim için yapmalıyım.

Monitöre işaret ediyorum. "Hesapta sadece otuz bin dolar bırakın. Burada geçirdiğim her yıl için on bin dolar."

"Hayır, asla!" diye tersledi. "Bu hiçbir şey değil! En azından yirmi beş milyonu alın. Yarısı bile değil."

“Hayır. Otuz bin yeterli,” diye itiraz ettim, taviz vermeden. Ağzını açtığında, ileri atılıp parmaklarımı dudaklarına bastırdım. “Dur Viktor. Yalvarıyorum sana. Kendi şartlarımla gitmeme izin ver ve söz veriyorum, işler yolunda gitmezse ve sana ihtiyacım olursa ararım.”

Uzun bir süre bana baktıktan sonra başını salladı. "Ama sana aldığım telefonu alacaksın. Pazarlık yok. Telefonda benim numaram var."

Ona titrek bir gülümseme verdim. "Tamam."

Yalvaran bir bakışla bana baktı. "Lütfen, Joseph'i yanınıza alın, sizi korusun."

“Bu konuyu dün görüştük. Koruma almayacağım. Kendimi hâlâ esir gibi hissedeceğim.”

“ Blyad ,” diye lanet okudu Viktor. “Seni serbest bırakma sözümden gerçekten pişmanım.”

“Benimkini sakladım,” diye hatırlattım ona. “Sana iki gün verdim. Bana özgürlüğümü ver.”

Başını sallayarak çekmeceden cihazı ve şarj aletini çıkardı ve bana uzattı. "Bir şey daha var."

Çekmeceden ince, siyah bir kutu çıkardığını izliyorum. Titreyen parmaklarımla kutuyu açtığımda, kolyeye ve gül şeklindeki pandantife bakakalıyorum.

"Çok güzel," derken boğazım düğümleniyor.

“Senin için yaptırdım.” Viktor zinciri kutusundan çıkarıp arkama geçti.

Saçlarımı topladım ve o platin kolyeyi boynuma taktığında gözlerimden yaşlar dökülmek üzereydi.

Onu bırakmak neden yanlış geliyor?

Tanrım, ne kadar da berbat durumdayım.

Viktor kollarını bana doladı ve başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Doğum günün kutlu olsun, *moya Malen'kaya Roza* ."

Kollarını sıkıca kavradım ve kalbimdeki acının ağırlığı altında omuzlarım titredi.

"Patron, her şey hazır," dediğini duydum Joseph'in.

Viktor'un başını salladığını hissediyorum ama beni bırakmıyor. Aksine, bana olan tutuşunu sıkılaştırıyor ve boynumun ve yüzümün yanlarına öpücükler konduruyor.

"Luna'yı ben çağırana kadar ona bakmakta bir sakıncası yok, değil mi?" diye soruyorum sesim titreyerek. Onu New York'a getirmeden önce biraz sakinleşmem gerekiyor.

"En azından birinizi bir süre daha yanımda tutabileceğim."

Tanrım. Kalbim.

"Gitmem gerekiyor," diye yalvardım.

Ya da hiç ayrılmayacağım.

Kollarını indirmeden önce vücudunda bir titreme hissettim. Arkamı dönüp kapıya koştum ama Viktor'un boğuk sesi beni durdurdu. "Rosalie."

Arkamı dönüp ona bakmadım. "Evet."

"Bana son bir yalan daha söyle."

Vücudum titremeye başladı, yanaklarımdan yaşlar süzüldü. "Senden nefret ediyorum, Viktor." Ağzımdan bir hıçkırık kaçtı ve geri kalan sözlerim zorlanarak çıktı. "Seni hiç özlemeyeceğim."

Odayı hızla terk edip üç yıldır hapishanem olan evden kaçtım.

Esaretimle ilgili çok karmaşık duygularım var. Kötü günler de oldu, iyi günler de. Çok şey kaybettim ama çok şey de kazandım.

Luna'nın havlamasını duyduğumda hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Hızla SUV'nin arka koltuğuna tırmandım ve Joseph kapılara doğru sürerken

arka camdan dışarı baktım. Viktor'un Luna'nın yanında durduğunu görünce kalbim paramparça oldu.

Gözlerimden yaşlar süzülüyordu ve Joseph'ten arabayı durdurup onlara geri koşmasını istememek için son gücümü toplamam gerekti.

Bunu yapmalısın Rosalie. Kendin için.

Geriye bakma.

Üzüntüyle, suçluluk duygusuyla ve kalbinizi çalan aşkla başa çıkmak zorundasınız.

Gerçek olanı ve olmayanı ayırt etmeniz gerekiyor.

Geriye bakma.

Joseph beni New York'a götürmek üzere hazırda bekleyen özel jete doğru sürerken ben de gözlerimi kapatıp ellerimle yüzümü örterek ağlıyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 18

Viktor

SUV'nin kapılardan çıkışını izlerken, peşinden koşmamak için vücudumdaki her kas geriliyordu.

Buna ihtiyacı var, Viktor. Kendi isteğiyle geri dönerse, artık senin olacak. Onu kalmaya zorlamak, ailenin tamamen karşı çıktığı bir şey.

"Doğru olanı yaptın," dedi babam aniden arkamdan.

"Öyleyse neden yanlış geliyor?"

Luna'nın başını okşadı. "Gel kızım." Omzuma bir kolunu attı ve beni büyüdüğüm eve doğru yönlendirdi. "Bu gece ikiniz de bizimle kalacaksınız. Gözümün önünden ayırmayacağım."

"İyiyim," diye mırıldandım geri çekilirken. "Ama Luna seninle kalabilir."

“Viktor.” Babam bana uyarıcı bir bakış attı. “İlk ağrının geçmesi için yirmi dört saat bekle.”

Bu asla geçmeyecek. Sevdiğim kadının gidişini izledim.

Savaşmam, kan dökmem ve öldürmem gerekiyor.

“Luca ve Mariya’nın yanına gideceğim. Onlarla kalacağım,” diye yalan söylüyorum. Beni durdurmaya çalışmadan önce, SUV’lerden birine doğru yürüyorum.

“Viktor!” diye bağırdı babam. “Sakın aptalca bir şey yapma!”

Araca binmeden önce ona el salladım, sonra da Los Angeles'ın en tehlikeli mahallelerinden birine gidip Z-Boys olarak bilinen bir çeteyle kavga çıkarmaya çalıştım.

Normalde sokak çeteleri umurumda bile olmazdı, ama içimdekileri dışarı atmam gerekiyor yoksa patlayacağım.

Göğsümde kalbim sökülmüş gibi derin bir acı var.

Evet, öyle oldu ve New York'a uçuyor.

Çetenin bölgesinin tam ortasına vardığımda arabadan indim ve bağırdım: "Haydi bakalım, şerefsizler! Bu, çetenin liderine saldırmak için tek şansınız!"

Gölgeler hareket etmeye başlıyor ve grup grup sokağa doğru süzülüyorlar. Üst düzey yetkililerden biri olan Razor bana doğru yürüyor. "Burada ne işin var, kardeşim?"

Yüzümde acımasız bir sırıtış belirdi. "Kavgaya hazır olmanı umuyordum."

Hafifçe kıkırdadı, sonra başını salladı. "Yok be, dostum. Bratva'nın mahallemi havaya uçurmasına ihtiyacım yok."

"Özür dilerim *dostum* ," diye onu taklit ederek yaklaştım. "Sormuyordum." Onu iyice kızdırmak için bir yumruk savurdum ve tam çenesine vurdum.

Razor düşmeden önce kendini toparladı ve gülerek sokağa kan tükürdü. Adamlarından oluşan bir gruba işaret etti. "Adamın istediği dayağı atın."

Sonunda!

İlk adam menzilime girdiğinde, ileri doğru hareket ediyorum. Hiç çaba harcamadan yumruğunu engelliyor, kolunu yakalayıp omzuma atıyor ve dirseğine ayağımla sertçe vuruyorum. Kemiklerin ikiye ayrılmasının tatmin edici sesi kulaklarıma ulaşıyor.

Gittiğine inanamıyorum. Son iki gündür onu sevmeye başlamıştım, fikrini değiştirip kalacağını düşünmüştüm.

Seninle birlikte oldu diye seni sevdiği anlamına gelmez.

Dönüp, karşımdaki adama doğru atıldım ve omuzlarından yakalayarak, vücudunu kullanarak kendimi yukarı çektim ve çenesine çift uçan diz darbesi indirerek onu bayılttım.

Rosalie beni seviyor! Bunu çok iyi biliyorum.

Yılların verdiği eğitimin etkisiyle içimden karanlık bir kıkırdama dökülüyor ve bir sonraki adama geçiyorum. Ayağımın iç kısmı dizine değiyor ve adam yere yığılırken acıyla bağırıyor.

Onu sikimle doldururken gözlerinde gördüm. Beni çok seviyor, yine de gitti.

İleri atıldım, çete üyesinin ayaklarını yerden kestim ve kafasına tekme attım.

Aman Tanrım. Göğsümdeki ağrı dayanılmaz hale gelene kadar şiddetleniyor.

Grup yavaş yavaş seyrekleşti ve diğer adamlar kaldırıma doğru geri çekilerek benimle kavga etmekten korkmuş gibi göründüler.

"Hadi ama," diye sesleniyorum. "Hepiniz korkaksınız."

"Viktor!" diye bağırdığını duydum Luca'nın ve omzumu çevirip baktığımda, bir sürü korumasıyla birlikte bana doğru koştuğunu gördüm.

Razor'a doğru başımı eğdim. "Ciddi misin? Luca'yı mı aradın?"

"Sen bu işin içinde değilsin dostum. Adamlarıma saldırmana izin veremem. Bu saçmalıklarını başka yere götürmelisin."

"Kahrolası pislik!" diye kükreyerek ona doğru koştum.

Razor önce geri geri gitmeye başlıyor, sonra da benden uzaklaşmak için koşmaya koyuluyor.

"Viktor!" diye tekrar bağırdı Luca.

İsa aşkına, artık doğru dürüst bir kavga bulmak mümkün değil.

Yanıma geldiğinde Luca, "Ne halt ediyorsun sen?" diye çıkıştı.

Kollarımı yana açıp etrafa göz gezdirdim. "Açık değil mi? Bir sürü korkağa dövüşmeyi öğretiyorum."

Arkadaşım yüzünde derin bir endişeyle bana bakıyor. "Buna değer mi?"

Hiç tereddüt etmeden cevap veriyorum, “Evet. Bu lanet olası gezegendeki her damla kana değer.” Yoğun bir kalp acısı, bir yangın gibi içimi yakıp aklımı başımdan alıyor. Başımı sallıyorum ve bir adım geri sendeliyorum. “Her şeye değer.” Umutsuzca nefes alıyorum, sonra yardım için Luca'ya bakıyorum. “Rosalie olmadan hayatta kalamayacağım. Tanrım, Luca, onu seviyorum. Onsuz bir güne bile katlanamam.”

Nefes almakta zorlanırken kollarını bana doladı ve beni sıkıca tuttu. "Bunu atlatacağız."

Hayır, yapmayacağım.

Rosalie'siz bir hayat düşünülemez bile.

Yumuşak kahverengi gözlü bir kızın benim sonum olacağını kim tahmin edebilirdi ki?

Savaşlara katıldım, yüzlerce insan öldürdüm, ama beni diz çöktürmeye yeten tek şey bir kadındı.

OceanofPDF.com

Bölüm 19

Rosalie

New York'taki ilk üç günümü, Sicilya restoranının üstünde bir stüdyo daire bulana kadar otelde geçirdim. Eskiden ailemle yaşadığım mahallede ve Viktor'un bana verdiği paranın büyük bir kısmını götürmeyecek. Düşük kira sayesinde, parayı sekiz ay boyunca idare edebileceğim.

Yalan söylemeyeceğim. Hayatımda ilk defa tek başıma olacağım için çok korkuyorum.

En azından etrafınızda bir Sicilya topluluğu var. Sadece uyum sağlamak için zamana ihtiyacınız var.

New York'a geldim çünkü burası kendimi evimde hissettiğim son yerdi. Babam ölmeden önce hayatımın büyük bir bölümünü burada geçirdim ve ondan sonra şehir şehir dolaşmaya başladık.

Ama artık burası evim gibi gelmiyor çünkü burada ailem yok. Buraya geri dönmek, eskiden ailemle gittiğim tanıdık yerleri görünce acımı daha da artırdı. Özellikle de pazar günleri büyükbabamla yürüyüşe çıktığım Central Park. Bana gençliğine dair hikayeler anlatırdı ve parkta kolayca iki saat geçirirdik.

Eskiden oturduğumuz ev harap durumda ve diktiğim çiçeklerin hepsi solmuş. Eskiden ön bahçede babam ve Ricco amcamın bana ağaç ev yaptığı büyük bir ağaç vardı ama o da yok oldu.

New York'tan ayrıldığımdan beri çok şey kaybettim. Geri döndüğümde her şeyin sihirli bir şekilde düzeleceğini düşünmek aptallıktı.

Bütün gün boşuna iş aradıktan sonra daireme geri döndüm. Kira sözleşmesini imzaladığımda daire zaten eşyalıydı. En azından bu bir rahatlama ve daha iyisini karşılayana kadar idare edecek.

Arkamdan ön kapıyı kapattım ve takması saatler süren üç sürgüyü yerine kilitledim. Koltuğa yığılıp spor ayakkabılarımı çıkardım ve yorgun bir iç çekişle nefesimi verdim.

Sadece birkaç dakika oturabiliyorum, ardından yoğun bir kalp kırıklığı başlıyor ve gözyaşlarıma boğuluyorum. Koltuğa uzanıp büzülerek dalgalar halinde gelen acıyı atlatmaya çalışıyorum.

Luna ile oynamayı ve onun yanımda uyumasını özledim.

Viktor'un eve gelip beni akşam yemeğine davet etmesini özlüyorum. Kokusunu, yürüyüşünü, gözlerindeki yoğun bakışı ve güçlü kollarını özlüyorum.

Tanrım, onları çok özlüyorum.

Burnumu çekerek gözyaşlarımı yuttum ve Viktor'un bana verdiği telefonu cebimden çıkardım. Mesajlaşma uygulamasını açtım ve Viktor'un hâlâ güvenli bir şekilde vardığımı bildiren mesajımı okumadığını görünce kalbim daha da kırıldı.

Ne bekliyordun Rosalie? Adama seni bırakmasını söyledin ve o da öyle yapıyor.

Bu kadar zor olacağını düşünmemiştim. Ondan sadece "tamam" yazan basit bir mesaj ya da bir başparmak işareti bile kendimi daha iyi hissetmemi sağlardı.

Aman Tanrım, dört gün içinde dağılıyorsun. Bunu sen istedin, o yüzden kendini toparla ve duygularını düzene sokmaya başla.

Kalkıp kendime bir fincan kahve yapıyorum ve mutfak masasına oturuyorum. Not defterini yaklaştırıp Viktor'a karşı hislerimin artıları ve eksileri listesine bakıyorum.

Olumsuz yönler arasında Viktor'un ailemin öldürülmesinde yer alması, beni kaçırması ve Bratva'nın başı olup birçok insanı öldürmesi yer alıyor.

Artıları saymakla bitmez. Bana asla şiddet uygulamadı. İhtiyaç duyduğum her şeyi sağladı ve karşılığında hiçbir şey beklemedi. Bana zorla sahip olmaya çalışmadı. Nazik ve ilgiliydi. Bana bir köpek yavrusu aldı.

Bu çok saçma.

İş bulur bulmaz, Viktor'a karşı hissettiklerimin gerçek olup olmadığını anlamama yardımcı olması için bir psikolog tutacağım.

Gerçekten de çok gerçekçi geliyor.

İçimden bir ah çekerek, henüz açmadığım bavullarıma göz attım. Sadece birkaç kitap getirdim. Viktor, ben hazır olduğumda geri kalanını Luna ile gönderecek.

Luna'nın New York'ta sana katılabilmesi için bir iş bul. O her şeyi daha iyi hale getirecek.

Telefonumu tekrar çıkarıp Google'ı açıyorum ve iş ilanlarına bakıyorum. Hiç tecrübem yok, bu da işi gerçekten zorlaştırıyor.

Belki de iş bulmanıza yardımcı olacak kısa bir kursa katılmalısınız?

Kurslar ararken, güzellik sektörüne dair birkaç kurs görmek dikkatimi çekti.

Bunu yapabilirim.

Kursu veren okulu aradım ve bayan bana bir sonraki kursun yarından sonraki gün başlayacağını söylediğinde, içimde bir heyecan dalgası yükseldi.

Telefon görüşmesini bitirirken dudaklarımda hafif bir tebessüm belirdi. Bu kurs doğru yönde atılmış bir başlangıç.

Umutlanarak kalktım ve bavulumu açmaya başladım. Dolap alıştığımdan çok daha küçük, bu yüzden en kullanışlı kıyafetleri seçip geri kalanını çantalarda bıraktım.

Ön kapıya gelen bir tıkırtıyla başımı hızla kaldırdım ve kalbim göğsümde gümbür gümbür atmaya başladı.

Çok umutlanmayın. Muhtemelen ev sahibiyle ilgilidir.

Kapıyı herkese açmak istemediğimden, "Kim o?" diye sesleniyorum.

“Alissa.”

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı ve gözlerim hayretle açıldı. Hızla kapının sürgüsünü açıp hızla içeri girdim. "Aman Tanrım!"

"Sürpriz," diyor hatırladığım o sevimli gülümsemeyle. "Bayan Caruso bana geri döndüğünüzü ve restoranının üstündeki daireyi kiraladığınızı söyledi, ben de hemen oraya koştum."

"Çok uzun zaman oldu," diye ağlayarak, hayatımda sahip olduğum tek arkadaşım olan kıza sarılmak için ileri atıldım. "Tanrım, seni çok özledim."

Kollarını bana sardı. "Ben de seni özledim."

Bir süre birbirimize sarıldık, sonra ben onu içeri davet ettim.

Koltuğa otururken, "Bana kaçırdığım her şeyi anlat," diyor.

"Anlatacak çok şey var," diye kıkırdıyorum. "Kahve ister misiniz?"

“Lütfen.” Küçük daireye şöyle bir göz gezdirdi, sonra başını yana eğdi. “Burada neden yaşadığınızı sormak zorundayım?”

"Uygun fiyatlı."

Kaşlarını çattı. "Ama aileniz varlıklı." Bana teselli edici bir gülümseme verdi.

Alissa'nın babası Cosa Nostra'nın liderlerinden biri, bu yüzden aynı dünyadan geldiğimiz için benim alıştığım yaşam tarzını biliyor.

Sıcak sıvıyı karıştırırken başımı sallıyorum. "Artık değil."

Alissa'ya bir bardak uzattım ve yanına oturdum.

"Artık değil derken ne demek istiyorsun?"

Derin bir nefes alıp gözlerimi eskiden tüm sırlarımı paylaştığım kıza çevirdim. Hayır, o artık bir kız değil. Alissa güzel bir kadına dönüşmüş.

Saçları artık sırtına kadar uzanmıyor, çok şirin bir pixie kesimi olmuş.

Çenesindeki yara izi solmuş. Ağaç evden düştüğünde oluşmuştu.

Pek çok yönden değişti ama aynı zamanda hala aynı görünüyor.

Babasının ona ailemin başına gelenleri anlatmış olacağını düşünerek, "Kanada'daki saldırıyı duydun mu? Değil mi?" diye sordum.

Kaşlarını tekrar çattı, gözleri irileşti. "Hayır. Hangi saldırı?"

“Baban sana söylemedi mi? Eminim duymuştur.”

“Babam bana hiçbir şey anlatmıyor. Ne oldu?”

Yaşadığım her şeyi biriyle paylaşma ihtiyacı beni bir an için bunaltıyor. İşte o zaman fark ediyorum ki, daha önce hiç kimseden bahsetmemişim. Her şeyi içimde saklıyormuşum.

Ancak o an geçiyor, çünkü travmam hakkında konuşmaya hazır değilim. Ayrıca, Alissa'yı yıllardır görmedim ve onu tekrar gördükten hemen sonra bunca keder ve acıyı ona yüklemek yanlış olurdu.

Omuz silkip başımı salladım. "Başka bir gün anlatırım." Kahvemden bir yudum aldım, sonra konuyu değiştirerek sordum: "Neler yaptın? Okuldan sonra ders çalıştın mı?"

Alissa kahkahayı bastı. "Hayır, asla. Sosyetik bir hayat yaşıyorum zaten. Tüm etkinlikler ve partiler beni meşgul ediyor." İçeceğinden biraz içti. "Hala en iyi kahveyi sen yapıyorsun."

Üç yıl önce, sosyetik bir hayat yaşayıp dünyayı gezeceğimi düşünüyordum.

Vay canına, ne kadar çok şey değişmiş.

Alissa fincanını yıpranmış sehpanın üzerine bıraktıktan sonra, "Uzun süre kalamam. Sadece merhaba demek istedim," dedi.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Geldiğiniz için teşekkürler." Ayağa kalkarak ekledim, "Sizi tekrar görmek gerçekten çok güzeldi."

Stüdyo daireme şöyle bir göz attıktan sonra, "Böyle yaşamak zorunda kalmana ne oldu bilmiyorum ama istersen benimle kalabilirsin," dedi. Burnunu buruşturdu. "Kusura bakma ama benim gardırobum daha büyük."

Utangaç bir şekilde kıkırdadım. "Sorun değil." Omuz silkerek elimden geldiğince açıklamaya çalıştım. "Çok bir şey olmadığını biliyorum, ama burada kalmayı tercih ederim."

Alissa bana içten bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Fikrinizi değiştirirseniz teklifim geçerli." Ön kapıya doğru yürümeye başladı, sonra durdu. "Cumartesi günü yirmi birinci yaş günüm için samimi bir parti veriyorum. Lütfen gelin."

“Tamam.” Alissa’nın ailesini tekrar görmek ve onunla daha fazla zaman geçirmek güzel olacak diye düşünerek sırıttım.

Onu dışarı bırakmadan önce birbirimize sarılıyoruz, sonra da o minik alana bir göz atıyorum.

Çok bir şey değil ama burası evim. Şimdilik.

OceanofPDF.com

Bölüm 20

Viktor

Geçtiğimiz hafta vücudum öfke ve alkolün etkisi altındaydı.

Rosalie'yi bırakmanın zor olacağını biliyordum, ama bu kadar yıkıcı olacağını düşünmemiştim.

Kalp kırıklığımı votkayla bastırmaya çalıştım ve Peru'daki o lanet olası toplantı olmasaydı, hâlâ sarhoş olurdum.

Ama işte ben Luca ile birlikte, Juan-Paul'un modifiye edilmiş bir Glock ile uğraşırken ona bakakalıyorum.

Kıçımı modifiye ettirdim.

Juan-Paul sırıttı ve silahı bana uzattı. "Daha büyük kalibreli bir mermi kullanıyor ama daha hafif."

Sağ.

O berbat silaha sadece bir göz attım, sonra hedefi nişan aldım. Tetiği çekmeden önce şarjör düştü ve ayaklarımın dibine gürültüyle düştü.

Juan-Paul'a döndüğümde tehlikeli bir kıkırdama ağzımdan kaçtı; sanki altına işeyecekmiş gibi görünüyordu. Şakaklarından terler akıyordu.

Adamlarından birine bağırıp kafasına bir tokat attıktan sonra bana özür dileyen bir bakış attı. "Biraz tamirata ihtiyacı var."

Silahı vitrine koyarken başımı salladım.

Luca, endişe dolu bir üslupla, "Viktor," diye mırıldandı.

Gözlerim aniden Juan-Paul'a çevrildi. "Bu kimin parlak fikriydi?"

"B-benim," diye kekeledi.

Başımı sallarken arkamdaki Heckler & Koch purolarından birini çıkardım. "Bu boktan şey için beni ta buraya kadar uçurdun mu?"

"Özür dilerim efendim. Düzeltmek için birkaç dakika verin lütfen."

Silahımın sapını sıkıca kavradığımda parmaklarım kasılıyor, silahı Juan-Paul ile benim aramda yukarı kaldırıyorum. Heckler & Koch'a başımla onay veriyorum. "Bana saçma sapan şeyler mi satmaya çalışıyorsun?"

"Hayır, Bay Vetrov. Adamlar bunun çalıştığından emin olmalıydı," diyerek suçu arkasında sinmiş iki adama attı.

Silahımın namlusunu onlara doğrulttum ve içgüdüsel olarak geriye doğru adım attılar. "Hangisi hata yaptı?"

Luca, geçen hafta beni beladan uzak tutmaktan yorgun düşmüş bir halde, "Viktor," diye mırıldandı.

En yakın arkadaşımı görmezden gelerek, dişlerimi sıkarak şu sözleri söyledim: "Kim. Hata. Yaptı?"

İki adam da birbirini işaret etti ve ben kahkaha attım. Juan-Paul gülmeye başlayınca, silahı sağ ayağına doğrultup tetiği çektim.

Acı dolu bir çığlıkla yere yığıldı. Önüne çömeldim ve namluyu kafasına dayadım. O şerefsizle göz göze gelerek, "Bana modifiye edilmiş bir Glock sözü verdin ama sözünü tutmadın. Bir daha beni boş yere buraya uçurursan, seni öldürürüm." dedim.

"E-evet, Bay Vetrov," diye kekeledi, gözlerinde rahatlama ifadesi vardı.

Ayağa kalkıp kendi kendime, "İndirim bekliyorum," diye mırıldandım.

“Elbette,” diye onaylıyor. Zaten başka seçeneği de yok.

Dikkatimi Luca'ya çevirdiğimde, o sadece başını salladı.

O kavurucu sıcak depodan çıkıyoruz ve ben, "Ne kadar da zaman kaybı!" diyorum.

Luca içini çekti. "Sanki yapacak daha iyi bir şeyin varmış gibi."

Evet, yaptım. Göğsümde dayanılmaz bir ağrı var, bir şekilde bununla başa çıkmam gerekiyor.

Luca'ya elimi uzatarak, "Anlaşmıştık," dedim. "Telefonumu ver."

O şerefsiz, ben sarhoşken Rosalie'yi arayıp geri dönmesi için yalvarmayayım diye aldı.

Cihazı cebinden çıkarıp elime tutuşturdu. Şarjı bitmiş telefona bir göz attım, sonra Luca'ya etkilenmemiş bir bakış attım. "Şarj edemedin mi?"

Bana sırıttı. "Böylece Rosalie'nin peşini bırakmadan önce dokuz saat daha vakit kazanacağını düşündüm."

"Şerefsiz," diye homurdandım cipin içine binerken.

Los Angeles'a dönüş uçuşu çok uzun ve uyku bana işkence etmek için bir türlü gelmiyor.

Şimdi ayık olduğum için, Rosalie'nin net görüntüleri zihnimi dolduruyor, her biri kalbime saplanan bir hançer gibi.

Eve gelip telefonumu şarj aletine taktığımda, aşırı derecede sinirliydim ve Juan-Paul'ü öldürmediğime pişman olmuştum.

Dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve hızla yazmaya başlıyorum. Monitörler, görmeyi çok istediğim bilgilerle aydınlanıyor.

Görüntülerden biri Rosalie'nin Sicilya topraklarında olduğunu gösteriyor ve güvenlik kamerasıyla yakınlaştırdığımda bir restoran olduğunu fark ediyorum.

Muhtemelen akşam yemeği yiyor.

Banka kayıtlarına baktığımda otel masrafları ve bir daire için yapılan depozitonun çekildiğini görüyorum.

Araştırmaya başladım ama nerede yaşadığını bulamadım.

Restoranın görüntüsünü veren monitör dikkatimi çekiyor ve Rosalie'nin binanın yanından geldiğini görünce nefesim kesiliyor.

İsa.

Üzerinde diz hizasında biten, inanılmaz seksi siyah bir kokteyl elbisesi ve topuklu ayakkabılar var. Kalp şeklindeki üst kısmı göğüs dekoltesini ortaya çıkarıyor, ki bundan hiç memnun değilim.

Telefonumu alıp açtım. Cevapsız aramaları ve mesajları görmezden gelip numarasını tuşladım.

Telefon çalmaya başlayınca, çantasından telefonunu çıkarışını izliyorum. Yüzünde önce şok beliriyor, sonra hızla rahatlama geliyor.

"Merhaba," sesi telefonda nefes nefese geliyor.

"Üzerinde ne var böyle?" diye çıkıştım.

Kaşları çatıldı. "Affedersiniz?"

"Elbise... Hemen dairene geri dönüp onu değiştirsen iyi olur, yoksa yemin ederim uçakla gelip onu üzerinden yırtarım."

Yüzünün öfkeyle gerildiğini izliyorum. "Mesajıma cevap vermiyorsun, durduk yere arayıp bana emirler mi veriyorsun?" Göğsü kabarıyor, dekoltesi daha da belirginleşiyor. Bu manzarayı görünce penisim sertleşiyor. "Anlamadıysan söyleyeyim, artık senin esirin değilim Viktor. İstediğimi giyeceğim."

Telefonu yüzüme kapattı, sonra etrafına bakındı ve güvenlik kamerasını gördü. Kadın bana dik dik baktıktan sonra yürümeye devam etti.

Sandalyeme yaslandım, kumaşın altında sallanan seksi kalçalarını izlerken yüzümde bir gülümseme belirdi.

Tanrım, seni özledim moya Malen'kaya Roza .

Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi, kameranın görüş alanından kaybolana kadar, onun biçimli bacaklarına ve sırtından aşağı sarkan ipeksi kahverengi saçlarına hayranlıkla bakıyorum.

Sesini duymak ve onu görmek bile göğsümdeki acıyı biraz olsun hafifletti.

Havlama sesleri duyup sandalyeden kalktım. Merdivenlerden aşağı indiğimde Luna'yı sürgülü kapıların yanında oturmuş, kuyruğunu sallarken ve dili dışarı sarkmış halde gördüm.

Sürgülü kapıları iterek açtım ve Luna kuyruğunu o kadar şiddetli salladı ki, arka tarafı bile kıpırdadı. Eğildim ve beni yalamasına izin verdim. "Evet, ben de seni özledim tatlı kızım."

"Eve geldin," diye seslendi babam patikadan yukarı doğru yürürken.

“Evet.” Tam boyumla doğruldum. “Luna’ya baktığın için teşekkürler.”

"Annen onun etrafta olmasından çok hoşlanırdı," diye yanıtlıyor önüme gelip dururken. Endişeli bir bakışla, "Nasıl dayanıyorsun?" diye soruyor.

Omuz silkerek, "İyiyim," dedim.

Sanırım bir daha asla iyi olamayacağım. Rosalie ülkenin öbür ucundayken bu mümkün değil.

Babam oturduğu yeri işaret ederek, "Uzun zamandır birlikte akşam yemeği yemedik," dedi.

Merdivenleri işaret ederek, "Bana işlerimi halletmek için bir saat ver, sonra gelirim." dedim.

Dışarı çıkmadan önce telefonumu şarj etmem gerekiyor.

Babam bana uyarıcı bir bakış attı. "Sakın gelip seni almaya gelmeme sebep olma."

Hafifçe kıkırdadım ve onun patikadan geri yürümesini izledim.

Luna'nın başını okşayarak, "Gel bakalım kızım," dedim. Merdivenlerden yukarı beni takip etti ama Rosalie'nin odasına gitti.

İçeriye şöyle bir göz attığımda kalbim acı verici bir şekilde sıkışıyor.

Aman Tanrım, hâlâ onun kokusunu alabiliyorum.

Yatak odasına girdim, yatağa oturdum, arkama yaslandım ve tavana baktım.

Luna yanıma uzanıp mızmızlanarak bir ses çıkarıyor.

"Ben de onu özlüyorum," diye fısıldadım, elimi kalbimin olduğu göğsümdeki acıyan yere sürerek.

Rosalie, bana geri dön.

OceanofPDF.com

Bölüm 21

Rosalie

Parisi malikanesine vardığımda, taksi şoförüne ücreti ödedim ve arabadan indim.

Çocukluğumun büyük bir bölümünü geçirdiğim eve ve güzel bahçelere bakarken, yüzümde bir gülümseme beliriyor.

Tanrım, buraya ne zamandır gelmemiştim. Ama hâlâ aynı görünüyor.

Malikâne Akdeniz tarzında inşa edilmişti. Duvarları kaplayan sarmaşıklarla kaplı kafesler bana Romeo ve Juliet'i hatırlattı.

Alissa ve ben, gizli bir görevdeymişiz gibi davranarak geniş bahçelerde gizlice dolaşır, bir bekçi bizi fark etmeden ne kadar uzağa gidebileceğimizi görmeye çalışırdık.

Geçmişimden değişmemiş bir şey görmek bana teselli veriyor.

Devasa demir kapılardan geçip muhafıza gülümsedim. "Alissa'nın partisi için buradayım."

"İsim," diye homurdandı, beni baştan aşağı süzerek.

“Rosalie Manno.”

Gözleri bana dikildi, sonra bir golf arabasını işaret etti. "Alessandro! Kızı konağa götür."

"Teşekkür ederim."

Golf arabasına bindim ve Alessandro'ya gülümsedim, ama o bana karşılık vermeye tenezzül etmedi.

Arabayla ön kapıya doğru giderken çiçek tarhlarına ve budanmış çitlere göz atıyorum. Bay Parisi verandaya çıkıyor ve merdivenlerin dibinde

durduğumuzda bizi izliyor.

İndiğimde yüzümde geniş bir gülümseme belirdi. "Merhaba, Bay Parisi."

Gözleri beni baştan aşağı süzdü. "Rosalie. New York'a geri döndüğünü duyunca çok şaşırdım."

Merdivenlerden yukarı çıkıyorum. "Geçen hafta geri döndüm."

Birbirimize yaklaşıp yanaklarımızdan öpüyoruz, sonra Bay Parisi, "Beni takip edin," diyor.

Eve girerken, "Her şey hâlâ aynı görünüyor," diye belirtiyorum.

Arka taraftan müzik sesleri duyuyorum, parti çoktan tüm hızıyla devam ediyor. Bay Parisi beni çalışma odasına götürdüğünde biraz şaşırdım.

İçeri adımımı attığım anda, Cosa Nostra'nın diğer dört liderinin kanepelerde oturduğunu görünce midem kasıldı.

Bay Parisi kapıyı kapatıp, "Bay Caruso'yu, Bay Amoto'yu, Bay Messina'yı ve Bay Greco'yu hatırlıyorsunuz, değil mi?" diyor.

Zorlukla yutkunarak başımı salladım. "Hepinizi tekrar görmek güzel."

Bay Parisi ağır ahşap masaya yaslandı ve odanın ortasına yerleştirilmiş bir sandalyeyi işaret etti.

Dikkatlice yaklaştım ve kucağımdaki çantamı sıkıca tutarak oturdum.

Bir şeyler çok yanlış gidiyor.

Bay Parisi bir an bana baktı, sonra sordu: "Neden New York'a geri döndünüz?"

Dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırladı. "Ben burada büyüdüm."

"Hâlâ." Masadan uzaklaşıp ellerini ceplerine soktu. Başını yana eğerek devam etti, "Ailenizin New York'a girişi yasaklandı."

Ne?

“Burası Cosa Nostra bölgesi ve hiçbir Manno burada istenmez. Büyükbaban, onunla ilişkilerimizi kestiğimizde bunu biliyordu.” Gözleri

bana dikildi. “Babanı öldürdüğümüzde bunu açıkça belirttiğimizi sanıyordum.”

Şok dalgaları tenimi sardı ve dudaklarım nefes nefese aralandı.

Babamın öldüğü kazadan Cosa Nostra mı sorumluydu?

Bay Parisi'nin dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrılıyor. "Ama bunu bilmiyordunuz, değil mi?"

"H-hayır," diye fısıldadım, şoktan daha yüksek sesle konuşamıyordum.

"O halde, büyükbabanızın bizden çaldığı paradan da haberiniz olmadığını varsayacağım."

Para?

Hangi para?

"Hayır," diye fısıldadım tekrar.

Bu, beklediğim karşılama şeklinin tam tersi ve son derece rahatsız edici.

Bay Greco, aç bir kurt gibi gözlerini üzerimde gezdirirken homurdanarak, "Onu eğitin," dedi.

Göğsümde panik dalgası yükseliyor, kalbim göğüs kafesime sertçe çarpıyor.

Bay Parisi homurdanarak, “Aileniz bizden on milyon çaldı. İlk seferinde canınızı kurtardığınız için şanslıydınız, ama ailenizin çaldığı parayı bize ödemezseniz, ikinci kez o kadar şanslı olmayacaksınız.” dedi.

Aman Tanrım.

Aklıma gelen ilk düşünce, başımın büyük belada olduğu. İkincisi ise Viktor.

Ama ondan yardım isteyemem. Bana yapmak istediği her şeyi reddettikten sonra.

Ve bu kan dökülmesine yol açacaktır.

Tabii Viktor'un bana yardım etmeye gelmesi ihtimali de var.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

“O kadar param yok,” diyorum, hissettiğim panik kelimelerimi sıkıştırıyor.

“Doğru. Stathoulis, büyükbabanızı ve amcanızı öldürdüğünde her şeyi aldı,” diyor Bay Parisi. “Viktor Vetrov sizi üç yıl boyunca esir tuttu. Neden sizi serbest bıraktı?”

Konuşmanın aniden değişmesi beni duraksattı.

Cosa Nostra ile rahiplik arasında yazılı olmayan bir barış anlaşması var. Tek bir yanlış kelime savaşı başlatabilir.

Cevabımı dikkatlice seçiyorum ama gerçeğe bağlı kalıyorum. "Viktor bana yirmi bir yaşıma geldiğimde özgürlüğümü vereceğine söz vermişti."

“Neden?” Bay Parisi gözlerini bana dikti. “Bratva lideri merhamet göstermesiyle tanınmıyor.”

Aklım karmakarışık haldeyken, içgüdülerim Viktor'la kurduğum ilişki hakkında sessiz kalmam gerektiğini söylüyor.

Tanrım, Alissa'ya hiçbir şey söylemediğime çok sevindim.

Aklıma gelen tek kabul edilebilir cevabı veriyorum: “Viktor benden sıkıldı. Şehrinden gitmemi söyledi. Sadece kıyafetlerimi alabildim. Başka hiçbir şeyim yok. Bir iş bulana kadar sana borcumu ödeyemem.”

Bay Greco'dan gür bir kahkaha yükseldi. "Bratva'nın fahişesi ne tür bir iş bulabilir ki? Bize asla borcunu ödeyemeyeceksin."

Bu vahim durumdan kurtulmak için çaresizce Bay Parisi'ye yalvaran bir bakış attım. "Ailemin ne yaptığını bilmiyordum. New York'tan hemen ayrılacağım."

Başını salladı. "Cosa Nostra böyle çalışmaz, Bayan Manno. Borcunuzu ödeyeceksiniz. *"*

Nasıl?

Eğer Viktor'dan birdenbire bu kadar para istersem, fikrimi neyin değiştirdiğini öğrenmek isteyecek ve ona söylemeye çalıştığım her yalanı

hemen anlayacaktır.

Daha bir saat önce de ona cehenneme gitmesini söylemiştin.

Aklım panikle dolu ve söyleyebileceğim tek bir şey bile aklıma gelmiyor.

Sonunda fısıldayarak, "Zamana ihtiyacım var," dedim.

Bay Parisi keskin bakışlarla beni izliyor. “Sana dadene verdiğim kadar süre vereceğim. Yirmi dört saat.” Gülümsüyor, ama bu onu daha da tehditkar gösteriyor. “Unutma, öldürecek başka Manno yok. Eğer ödeme yapmazsan, canını alacağız.”

Sevgili Tanrım.

Ağzım kupkuru, kalbim göğsümde korkuyla çarpıyor.

Ne yapacağım şimdi?

Bay Parisi kapıyı işaret ederek, "Git Alissa'ya doğum gününü kutla, sonra bir bahane uydur ve git. Kızım ile görüşmeni istemiyorum." dedi.

Bacaklarım uyuşmuş ama kendimi ayağa kalkmaya zorluyorum. Aldığım her nefes kulaklarımda çok yüksek bir ses çıkarıyor. Titreyen bir elle kapıyı açıp dışarı çıkıyorum.

Partiyi umursamadan, ön kapıya koştum ve merdivenlerden hızla aşağı indim.

Ne yapacağım şimdi?

Aklıma gelen tek şey Viktor'dan para istemekti, ama ona kendi başıma geçinmek istediğimi söyledim.

Yüksek topuklu ayakkabılarımla sendeledim ama kendimi toparlayıp kapılara doğru koşmaya devam ettim.

Yirmi dört saatim var. Eşyalarımı toplayıp New York'tan gizlice kaçacağım.

Evet!

Sanki peşimde biri varmış gibi hissederek koşmaya başladım ve sokağın sonuna ulaşana kadar durmadım.

Sürekli arkama bakarak taksi çağırıyorum.

Tanrım, keşke Viktor burada olsaydı.

Bu düşünce göğsüme saplandı ve Viktor'un yanında kendimi güvende hissettiğimi fark ederken, bana verdiği son şeye, yani gül kolyesine dokunma ihtiyacıyla sarıldım.

Aman Tanrım. Viktor'a güveniyorum.

Tekrar omzumu çevirip arkama baktım, sonra taksinin ne zaman geleceğine göz attım.

Eşyalarımı toplayıp ilk uçakla Los Angeles'a döneceğim. Ona onu ne kadar özlediğimi söyleyip beni geri alması için yalvaracağım.

Umarım Cosa Nostra peşimden gelmez.

Kendi söylediklerini duyuyor musun? Bir hafta önce Viktor'dan ayrılmakta ısrar ettin, şimdi başın belada diye geri dönmek mi istiyorsun? İşine geldiğinde onu kullanamazsın.

Bok.

Nefesim kesildi ve elimi saçlarımın arasına soktum. Viktor'a geri döneceksem, bu ancak onu affettiğim ve hayatımı onunla geçirmek istediğim için olabilir.

Taksi kaldırıma yanaştı ve ben hızla arka koltuğa bindim. Adresimi verdikten sonra arkama yaslandım ve kaçabileceğim bir yer aramak için telefonumu çıkardım.

Ekran kilidini açtığımda Viktor'dan bir mesaj görüyorum ve hemen açıyorum.

Viktor ve Luna'nın fotoğrafına baktığımda dudaklarım aralanıyor ve hıçkırıklarım boğazımdan zorla kaçıyor.

Seni özledik.

Not: O elbiseyi bir daha asla giyme.

Elimle ağzımı kapatıp, daireme kadar fotoğrafın üzerinden bakmadan yürüdüm, keşke onlarla birlikte olsaydım, burada değil.

OceanofPDF.com

Bölüm 22

Viktor

Luca ve Mariya beni Tessa'nın Nikolas için verdiği partiye Vancouver'a sürüklediler.

Mutlu değilim. Elime geçen herhangi bir kamerayla Rosalie'yi gözetlemeyi ve Luna ile vakit geçirmeyi tercih ederim.

Ama işte buradayım, özel jetten iniyorum ve küçük kız kardeşim bana uyarıcı bir bakış atıyor. "Telefonuna bakarken seni yakalarsam, telefonunu alırım."

"Denemeni görmek isterdim," diye mırıldandım, Mariya'nın benimle dövüşebilecek yeteneğe fazlasıyla sahip olduğunu çok iyi biliyordum. Kazanamayacaktı ama bana acı verecek kadar hasar verecekti.

Daha küçükken onu gıdıklayabilmek için onu zapt etmeye çalıştım. Bir hafta boyunca dudağım patlamış ve testislerim ağrıyordu. Söylemeye gerek yok, bir daha asla onu gıdıklamaya kalkışmadım.

Hepsinin niyeti iyi. Beni meşgul etmeye çalışıyorlar ki, kalbimdeki acıya boğulmayayım.

Ayrıca, beni sinirlendiren ilk kişiyi öldürmemek için de böyle yapıyorum.

Elim kaşınıyor, cebimden telefonumu çıkarıp Rosalie'ye verdiğim kolyenin gül şeklindeki ucuna yerleştirdiğim takip cihazını kontrol etmek istiyorum.

Luca, Mariya'nın elini tuttuğunda ve Mariya ona sevgi dolu bir gülümseme verdiğinde, içimde bir burukluk hissettim.

Rosalie ile o tür bir ilişkiye sahip olmak, ona eşim diyebilmek için sahip olduğum her şeyi verirdim.

Telefonum bip sesi çıkardı ve ben de hızla telefonu çıkardım.

"Hayır!" diye çıkıştı Mariya.

Cihaza uzanmaya çalıştığında ona dik dik baktım. "Dokunursan hiçbirimiz partiye gidemeyiz."

Bana memnuniyetsiz bir bakış attı. "Sen cezaya çok düşkünsün."

Ekranda kaydırırken Rosalie'den gelen mesajı görünce yüzümde bir gülümseme belirdi. Hemen mesaja dokundum.

Ben de seni özledim.

Parmaklarım hızla mesaj yazmaya başladı.

Duygularınızla başa çıkmaya çalışıyor musunuz?

Ekranda onun yazı yazdığını görüyorum.

Rosalie: Evet.

Viktor: Bu iyi. Peki, peki? Herhangi bir atılım yaptınız mı?

Rosalie: Evet. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var.

Viktor: Daire nasıl? Adresi ne? Daha fazla paraya ihtiyacınız var mı?

SUV'nin arka koltuğuna binerken onun yazı yazdığına dair bir şey görünmüyor.

Nikolas'ın evine doğru yolun yarısına geldiğimizde nihayet bir mesaj geldi.

Rosalie: Gitmem gerekiyor. Yakında tekrar iletişime geçeceğim.

Başımı yana eğerek kelimelere bakıyorum. Kaldığı yerin adresini vermediği için içimde huzursuz bir his oluşuyor.

Hemen takip cihazına baktım ve yine Sicilya restoranında olduğunu gördüm.

Belki de orada iş bulmuştur?

Yine de, neden bana söylemedi?

İçimde kötü bir his var, sanırım bana güvenmediği için nerede yaşadığını bilmemi istemiyor.

Bu gerçekten berbat.

Eğer Rosalie bana güvenemezse, birbirimize asla geri dönemeyiz. Güven olmadan hiçbir şey olmaz.

"Sorun ne?" diye soruyor Luca.

Başımı sallayıp telefonumu cebime geri koydum. Pencereden dışarı bakarken, *Afrodit'in* bulunduğu sokağa döndüğümüzü fark ettim . Nikolas, Seattle'da bulunan Gabriel'den silah kaçırmak için kulübü paravan olarak açmıştı. Bu sayede iki şehir arasındaki sınırdan silahları taşımak daha kolay hale gelmişti.

SUV durunca kapıyı açıp dışarı çıktım. Ceketimi düzeltirken, kulübe girmek için bekleyen uzun insan kuyruğuna göz attım.

Sıranın başındaki üç kadın beni süzüyor. Rosalie'den önce onları da yanıma davet ederdim ama o günler çoktan geride kaldı. Ben tek eşli bir adamım, yani Rosalie bana geri dönmezse hayatımın geri kalanında mahvolmuş olacağım.

İçimden bir ah çekerek, kapı görevlisini görmezden gelip kederimi unutmak için kulübe girdim.

Luca ve Mariya arkamdan gelirken, VIP bölümüne doğru ilerliyorum. Bölge Nikolas'ın partisi için kapatılmıştı ve sadece ailesinin ve rahiplikten diğer adamların davetli olduğunu fark ettim.

Nikolas'ın yanına gidip sırtını sıvazladım. "Duyduğuma göre artık yaşlı bir herif olmuşsun, değil mi? Kırk yaşına çok yaklaştın."

Gülerek bana döndü. "Bunu bana hatırlattığın için sana lanet olsun."

Birbirimize kardeşçe sarıldık, sonra yüzüme baktı. "Berbat görünüyorsun."

Kaşımı kaldırdım. "Yine de, hâlâ senden daha iyi görünüyorum."

"Her şey yolunda mı?"

Başımı salladım, ardından İrlanda mafyasının başı Liam Byrne ve Türk mafyasının başı Gabriel Demir bize katılınca gülümsedim.

Erkekleri selamladıktan sonra bara yöneliyorum. "Stoli. Bana iki şişe ver," diyerek en sevdiğim votkayı sipariş ediyorum.

Mümkün olan en kısa sürede olabildiğince çok içki içmeyi planlıyorum.

Barmenden iki şişe ve bardağı alıp, aşağıdaki dans pistine bakan bir masaya oturuyorum.

Ben kendime bir içki doldururken, rahip sınıfından olan adamlar teker teker masama oturuyorlar.

“Peki…” diye başlıyorum, normal bir ses tonuyla konuşmaya ve kalbi paramparça olmuş bir adam gibi görünmemeye çalışarak. “Evlilik hayatı nasıl gidiyor hepiniz?”

Nikolas başını salladı. "Olanları duyduk." Bana kaşını kaldırdı. "Dürüst olmak gerekirse, kızın gitmesine asla izin vermeyeceğinizi düşünmüştüm."

Ona uyarıcı bir bakış attım. "Bu gece tartışmaya açık olmayan tek konu bu." Başımı geriye atarak bardağı boşalttım, sert alkolün yakıcı tadını çıkardım.

Gabriel, konuyu akıllıca değiştirerek, "Luca bana Peru'daki felaketi anlattı," diyor.

Hafifçe kıkırdadım ve başımı salladım. "Tam bir fiyasko, yılın en hafif ifadesi. O herifi öldürmediğime pişmanım."

Mariya bize doğru yürüyor, ardından diğer erkeklerin eşleri de onu takip ediyor.

Evleneceğim tek kadın New York'ta yaşıyor.

Bu düşünce kalbimi acı verici bir şekilde sıkıştırıyor. Bardağı görmezden gelerek votka şişesini dudaklarıma götürüyorum ve nefesim kesilene kadar içiyorum.

"Bu akşam iş konuşmayacağız," diyor Tessa. O ve Nikolas üçüncü evlilik yıld dönümlerini yeni kutladılar.

Liam ve Kiara iki yıldır evliler.

Gabriel'in Lara'yı kucağına çektiğini izliyorum. Bir yıldır ilişkileri gayet iyi gidiyor.

Yeni çifte şöyle bir göz atarken memnuniyetsiz bir iç çekişle karşılık verdim. En yakın arkadaşım ve küçük kız kardeşim.

Ve sonra da ben varım – Rosalie'yi elinde tutamayan o lanet olası herif.

İsa.

Boğazımdan aşağıya daha fazla votka döküyorum. Eğer rahiplikle olan bağım olmasaydı, çoktan eve doğru yola çıkmış olurdum.

Tessa, Nikolas'a "Mumlarını üfleme zamanı geldi" diyor.

Ona kaşlarını çatarak baktı. "Sanki on üç yaşındaymışım gibi konuşuyorsun."

Ona kaşını kaldırarak baktı. "Bazen on üç yaşındaymışsın gibi geliyor."

Herkes gülüyor ve masadan kalkıp kocaman pastaya doğru yürürken Gabriel geride kalıp benim yanıma oturuyor.

Tessa'nın mumları yakmasını izliyoruz. Kadın bir şekilde pastanın üzerine otuz dokuz mumun hepsini yerleştirmeyi başarmış.

“Eğer o mumlarla kulübü yakarsa, gülmekten altıma işeyeceğim,” diye mırıldanıyorum.

Gabriel votka şişesini elimden alıp kendi bardağına biraz doldurduktan sonra geri verdi. "Neden gitmesine izin verdin?"

"Bu konu tartışmaya açık değil," dedim.

“Viktor.” Sinirli bakışlarımı ona çevirdiğimde, “Onu sevdiğin belli. Neden gitmesine izin verdin?” dedi.

"Kaçırdığım kurbanı yanımda kalmaya zorlamayacağım."

“Lara'yı kaçırdım. Eğer onu serbest bıraksaydım, muhtemelen şimdi evli olmazdık.”

"Seninle Lara için durum farklı," diye mırıldanıyorum.

"Nasıl yani?"

Gözlerimi onun gözlerine diktim. "Sen Lara'yı kurtardın. Ben ise Rosalie'nin ailesinin öldürülmesinde yer aldım. Arada çok büyük bir fark var, kardeşim."

Gabriel başını salladı ve ardından, "Bu hikayenin tek bir sorunu var," dedi.

"Ne?"

“Sen bu cinayetlere katılmadın. Onları öldüren Nikolas'tı.”

Başımı salladım. "Bu, Rosalie'nin hislerini değiştirmez. Onu beni affetmeye zorlayamam."

"Doğru," diye mırıldandı içkisinin yarısını bitirmeden önce.

İçimden bir ah çektim. "Onun kendi özgür iradesiyle benimle birlikte olmasını istiyorum. Bu seçimi ondan almayacağım."

Gabriel omzuma hafifçe vurup, bir süre daha yanımda oturduktan sonra grubun geri kalanına katıldı.

Telefonumu cebimden çıkarıp Rosalie'ye mesaj gönderdim.

Neden adresinizi vermiyorsunuz?

Şişenin yarısını boşaltıyorum ve mesajı okumadığında bir tane daha gönderiyorum.

Bana güvenmediğin için mi?

Yine okunmadan kaldı.

Takip cihazını kontrol ettim ve hâlâ restoranda olduğunu gördüm. Restoranın kapanış saatine baktım ve kapıların saat 22:00'de kapandığını görünce kaşlarımı çattım.

Kahretsin. Keşke yanımda dizüstü bilgisayarım olsaydı da güvenlik kamerası kayıtlarını kontrol edebilseydim. Az önce gördüklerimi hatırlıyorum – Rosalie binanın yan tarafından geliyordu.

Dairesinin restorana yakın ya da tam üstünde olduğunu fark ettiğimde yüzümde bir gülümseme beliriyor.

Yakalandın, Küçük Gül.

Kahretsin, en azından nerede yaşadığını biliyorum. Bu büyük bir rahatlama.

OceanofPDF.com

Bölüm 23

Rosalie

Yanımda sadece iki çanta ve bir el bagajı taşıyabildim, eşyalarımın geri kalanını geride bırakmak zorunda kaldım. Mümkün olduğunca az zaman kaybettim, sadece elbiseyi çıkarıp kot pantolon ve tişört giydim, sonra hiç açmadığım bavulu kapıp koşarak uzaklaştım.

Havaalanına taksiyle giderken sinirlerim alt üst oluyor. Toronto'ya uçmaya karar verdim. Başka bir ülke ve ailemle en son oradaydım. Umarım Cosa Nostra beni oraya kadar takip etmez.

Peşime gelirlerse ne yapacağımı bilmiyorum.

Eğer şimdi Viktor'a geri dönersem, bunun sebebi onun korumasına ihtiyacım olması olacak ve bu ona karşı adil olmaz.

Aklım o kadar çok şeyle dolu ki odaklanmakta zorlanıyorum.

Viktor'un kollarında geçirdiğim son iki günün her saniyesini sevdim, ama yine de suçluluk duyuyorum. Bunu açıklamak zor. Viktor'la sevişmek doğru hissettirdi, ama vicdanım onun büyükbabamın ve amcamın öldürülmesinde yer aldığını unutamıyor.

Bu beni kötü bir insan yapıyor, değil mi? Ailemi yok eden adamla yattım.

Beni kaçıran kişiye aşık oldum.

Kahkaha attım, sonra hıçkıra ağlamaya dönüştü.

Tanrım, sanki ikiye bölünmüş gibiyim. Bir yanım Viktor'la birlikte olmak istiyor, diğer yanım ise aileme ihanet edemiyor.

Şimdi de Cosa Nostra beni öldürmekle tehdit ediyor.

Çünkü büyükbabanız onlardan on milyon dolar çaldı.

"Kahretsin," diye fısıldadım, havaalanına doğru giderken yanımızdan geçen manzarayı görmezden geliyordum. "Ne yaptın, *dede* ?"

Kalkış terminaline vardığımızda, hızlıca ücreti ödedim ve arabadan indim. Şoför bagajlarımı indirdi ve bana iyi uçuşlar diledi.

Valizimi kapıp aceleyle terminale girdim ve American Airways bölümüne koşarak uçuş rezervasyonumu yaptırdım.

Tam sıraya girmek üzereyken, bir adam önüme geçti. Ceketini yana çekerek silahını gösterdi ve "Bay Parisi sizinle görüşmek istiyor" dedi.

Gözlerim adamın yüzüne kaydı ve kaçmaya kalkışmamam konusunda beni uyaran acımasız ifadeyi gördüm.

"Bana sorun çıkarırsan seni öldürmekle görevlendirildim," diye tehdit ediyor.

Aman Tanrım.

Tam kaçmaya hazırlanırken durdurulmanın şoku beni bir adım geriye savurdu.

Adam çıkış yönünü göstererek başını salladı. "Yürüyün."

Hareket etmeye başladığımda bacaklarım kurşun gibi ağırlaşıyor.

Kaçmaya çalışırsam gerçekten beni vurur mu?

Evet. Karşı karşıya olduğunuz örgüt mafya.

Attığım her adımda kalbim daha da hızlanıyordu. Çıkışa yaklaşırken yavaşlamaya başladım, ama adam çantalarımdan birini elimden kaptı ve kolumu acımasızca kavradı. Öne doğru çekildim ve ağzımdan hafif bir çığlık çıktı.

"Seni gebertirim," diye tekrar tehdit etti.

Diğer herkes gidecekleri yerlere yetişme telaşıyla o kadar meşgul ki, benim havaalanından zorla dışarı sürüklendiğimi fark etmiyorlar bile.

Başka bir adam gelip valizlerimi almaya geldi. Adamın kolumu acı verici bir şekilde sıkmasından kurtulmaya çalışırken, zorla bir SUV'nin arkasına bindirildim. O kadar sert itildim ki, arka koltuğa yığıldım.

HAYIR!

Aceleyle oturur pozisyona geçtim ve adamlar araca binmekle meşgulken, çantamdan telefonumu hızla çıkardım.

Tam Viktor'un adını tuşlayıp aramayı başlattığım sırada cihaz elimden alındı ve arama sona erdi.

Kahretsin. Lütfen, cevapsız çağrı olarak gösterilsin.

“Böyle bir numarayı bir daha yapmaya kalkarsan…” Silahını kılıfından çıkarıp şakağıma dayadı ve “Bang!” diye bağırdı.

Bütün vücudum korkudan titriyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Silahını tekrar kılıfına koymadı, diğer adam bizi Parisilerin malikanesine götürürken silahını uyluğuna yasladı.

SUV'den zorla çıkarılıp eve sürükleniyorum. Dışarıdan hâlâ müzik geliyor, Alissa doğum gününü kutluyor.

O da bu işin içinde miydi? Beni ziyaret etmesinin ve partisine davet etmesinin sebebi bu muydu?

Beni çalışma odasına sürükleyip odaya tıkarlarken, ihanet duygusu içimi altüst etti. Kapı arkamdan gürültüyle kapandı ve gözlerim faltaşı gibi açılmış bir şekilde Cosa Nostra'nın beş liderine baktım.

Bay Parisi daha önce oturduğum sandalyeyi işaret etti ama ben onu görmezden geldim. Ayakta durmayı tercih ederim.

Kalbim çok hızlı çarpıyor, nefes nefese kaldığım için ağzım kurumuş.

Bütün eşyalarımı orada bırakmalıydım. Beni gözetlemek için korumalar gelmeden önce taksiye binip şehirden ayrılmalıydım. Fırsatım varken Viktor'a olanları anlatmalıydım.

Kahretsin, çok aptalmışım.

Ben kıpırdamayınca Bay Greco ayağa kalktı ve üç adımda bana ulaştı. Avucu yanağıma öyle sert vurdu ki, yana doğru düştüm. Yüzümün sol tarafının tamamı acıyla kaplandı, derim sanki minik alevler beni yalıyormuş gibi karıncalandı.

"Adaylıktan çekilmeye çalışmanıza şaşırmadım," diyor Bay Parisi. "Korkak olmayan bir Manno'ya henüz rastlamadım."

Oturur pozisyona geçmeye çalışırken ve avucumu alev alev yanan yanağıma bastırırken duygularım karmakarışık halde.

Hayatımda ilk defa biri bana vurdu ve bu olay beni şoktan altüst etti.

Viktor beni esir aldığında bile bana vurmadı. Beni çekiştirmiş ve zorla tutmuş olabilir, ama asla vurmadı.

"Gerçekten de sizi izlemeyeceğimizi mi sandınız?" diye soruyor Bay Amato.

Tanrım, ne kadar aptalım.

Havaalanında beni durduran adam öne çıktı. "Telefon etmeye çalıştı ama engelledim. Telefon kilitli."

Bay Parisi telefonumu alıp bana dik dik baktı. "Şifre ne?"

Başımı çaresizce sallıyorum çünkü Viktor ile aramdaki mesajları okurlarsa neler olacağını Tanrı bilir.

Öfke yüzünü gerdi. "Kimi aramaya çalıştın?"

"Doksan bir," diye yalan söylüyorum ayağa kalkarken.

Bay Amato, "Kadının bize borcunu ödeyecek parası yok," diyor. "Onu öldürelim ve işi bitirelim."

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Hayatım için yalvarmaya fırsat bulamadan Bay Messina sert bir şekilde, "Borç ödenmeli!" diye bağırdı.

"Ondan parayı nasıl almayı öneriyorsunuz?" diye soruyor Bay Parisi.

Panik içinde, gerekirse Viktor'dan rica etsem bile alacağımı söylemek üzereydim ki, Bay Greco önüme geldi ve sapıkça bir açlıkla beni süzdü; bu bakışlar midemi bulandırdı.

"Borcu ancak benimle evlenirse ödeyeceğim."

Ne? Yaşımın üç katı bir adamla asla evlenmeyeceğim.

Bay Greco rahatlıkla elli yaşında ve gözlerindeki şeytani parıltı onu... iğrenç gösteriyor.

"Aklını mı kaçırdın, Salvatore?" diye gülüyor Bay Parisi.

Adamlar tartışmaya başlayınca beni sandalyeye itti.

"Hızlı bir ölüm için oy veriyorum," diye mırıldanıyor Bay Amato.

Bu olmayacak.

"Ödemenin bir yolunu bulacağım," diye patladı ağzımdan, ama kimse dinlemeye tenezzül etmedi.

Göğsümü öfke kapladı ve ellerim yumruk oldu.

"Eski eşim öldükten sonra genç bir eşe ihtiyacım var," diyor Bay Greco.

Sevgili Tanrım.

Başımı sallamaya başladım ama Bay Greco bana sert bir tokat atarak sandalyeden düşürdü. Sert bir gürültüyle yere düştüm, görüşüm kardı ve ağzımda bakır tadı oluştu.

"Gerçekten o kadınla evlenmek istiyor musunuz?" diye soruyor Bay Parisi.

"Evet. Ailesinin cinsel kölelikle uğraştığını düşünürsek, bunun tam bir adalet olacağını düşünüyorum."

Ne? Hayır!

Şok olmuş bir halde, Bay Greco'nun sözleri kor gibi içime işlerken, bütün adamlara bakakaldım.

"Yapmadık," diye itiraz ediyorum ayağa kalkarken.

"Sus be kaltak," diye kükredi Bay Greco. "Ailenle ilişkilerimizi neden kestiğimizi sanıyorsun? Her sokak köşesinde fuhuş yapıyorlardı."

Bugün öğrendiklerim... Aman Tanrım, ailem hakkında bilmediğim çok şey varmış. Borçlar. Cinsel istismar. Babamın gerçekte nasıl öldüğü.

Tanrım, büyükbabamın ve amcamın bana anlattıklarının hepsi yalan mıydı?

"Tanrım," diye küfretti Bay Amato. "Artık yeter."

Bay Greco iğrenç planına şöyle devam ediyor: "Borcunu tek bir şartla ödeyeceğim. Düğün, Sicilya'ya yapacağım seyahatten önce gerçekleşmeli."

"Dört gün sonra yola çıkıyorsunuz," diye yanıtlıyor Bay Parisi.

Adamlar kaderimi tartışırken, vücudumun her zerresini yoğun bir korku kaplıyor ve titreyen bir hale geliyorum.

Bir anlık sessizlikten sonra Bay Parisi, "Oylamaya geçiyoruz," diyor. Diğer adamlara bakıyor. "Evliliğe kimler onay veriyor?"

Eller birer birer kalkıyor. Sadece Bay Messina buna katılmıyor.

“O halde iş tamam,” diyor Bay Parisi, gözleri bana dikilirken. “Bay Greco hayatınızı kurtardı. Dört gün sonra evleneceksiniz.” Dikkatini benden çok daha yaşlı olan adama çevirirken, Bay Greco bana sanki beni paramparça edecekmiş gibi bakıyor. “Yeminler edilmeden önce paranın transfer edilmesini bekliyoruz.”

Az önce yaşananlardan dehşete kapılmış bir halde, Bay Parisi'ye yalvarır bir bakış attım. "Parayı bulabilirim. Sadece zamana ihtiyacım var."

Bay Greco karanlık bir kahkaha attı, sonra kolumu yakalayıp beni kendine doğru çekti. İçimde öyle şiddetli bir tiksinti hissettim ki, midem bulandı.

"Büyükbabanızın aksine, bir kere anlaşma yaptıktan sonra geri dönmeyiz." Tekrar kıkırdadı, bu ses midemi bulandırdı.

"Lütfen yapmayın," diye yalvarıyorum bir yandan da kurtulmaya çalışırken. "Size ödeme yapacak parayı bulabilirim."

"Olan oldu," diye mırıldandı Bay Parisi, kapıyı işaret ederek.

"Hayırrr," diye bağırdım.

Bay Greco'nun tutuşuna karşı direndim, ama o kolunu geri çekti ve darbeyi engellemeye çalışsam da yumruğu çeneme o kadar sert indi ki, gözlerimin arkasında ışıklar patladı ve ardından karanlığın derinliklerine gömüldüm.

OceanofPDF.com

Bölüm 24

Rosalie

Bilincimi geri kazandığımda kendimi bir yatak odasının zemininde yatarken buldum.

Partiden gelen müziği hâlâ duyabiliyorum. Baygın haldeyken Parisilerin malikanesinde olduğumu ve oradan götürülmediğimi bilmek rahatlatıcı.

Kendimi doğrultmaya çalışırken, yüzümün sol tarafı ağrıyor ve şişmiş gibi hissediyorum. Elimle dokunuyorum, ama parmaklarım alt dudağıma değdiği anda acıdan irkiliyorum.

İnleyerek ayağa kalktım ve etrafıma baktım.

Konuk odalarından birindeyim. Bir yatak ve bir makyaj masası var ve her şey Bayan Parisi'nin her zaman çok sevdiği dantel ve fırfırlarla süslenmiş.

Sonra olanları hatırlıyorum. İçime dolan korkunun ağırlığıyla midem alt üst oluyor.

Cosa Nostra beni Bay Greco ile evlenmeye zorlayacak. Adam benden çok daha yaşlı.

Bu akıl almaz bir şey!

Nefes alışverişim hızlanmaya başladı ve kollarımı kendime doladım.

Rosalie, bunun olmasına nasıl izin verdin? Çok aptalsın!

Hayatında iki kez kaçırılan kim olur?

Panik beni pencereye doğru sürüklüyor. Pencereyi sonuna kadar açıp aşağıdaki zemine bir göz atıyorum.

Birdenbire Viktor'un beni kaçırdığı an aklıma geldi. Düşmemi engellemek için beni eve geri çekerken bana verdiği zarardan dolayı nasıl özür dilediğini hatırlıyorum.

O geceden sonra vücudumda tek bir morluk bile olmadı.

Şimdikinden farklı olarak. Dudağım patladı ve yüzüm muhtemelen duvara çarpmış gibi görünüyor.

Zorla evlendirileceğim ve neler olacağını tahmin etmek çok da zor değil. Bay Greco bana tecavüz edecek. Çocuklarını doğurmaya zorlayacak. Beni dövecek.

Viktor bunların hiçbirini yapmadı.

Tanrı.

Rosalie, büyük bir hata yaptın ve şimdi bunun bedelini en kötü şekilde ödeyeceksin .

Gerçeğin bedenimi titrettiği sırada pencerenin yanına çömeldim.

Viktor ve Luna'yla yeniden birlikte olmak için her şeyimi verirdim. Bana kendimi güvende hissettirdi ve bana saygıyla davrandı. Onunla kavga ettiğimde bile bana asla el kaldırmadı. Son iki gün boyunca bana çok sevildiğimi ve değer verildiğimi hissettirdi.

İyi ki ilk sevgilim oydu, çünkü eğer kaçmayı başaramazsam, Viktor'un anısı beni önümüzdeki karanlık günlerde ayakta tutacak.

Tanrım, hayatımın aşkını yaşama şansım vardı ama ailem yüzünden bunu kaçırdım; ailem, rahiplikten daha büyük canavarlar çıktı.

Hayal kırıklığı ve kalp kırıklığı göğsümde fırtına yaratıyor.

Yeter artık! Bir çıkış yolu bulun.

Ayağa kalkıp tekrar yere baktım. "Tanrım, çocukken bu çok daha kolaydı," diye mırıldandım bacağımı pencere pervazının üzerinden atarken.

Diğer bacağımı da uzatırken sıkıca tutunuyorum, sonra da kafesin aralarındaki boşluklara ayak basıyorum. Yavaşça aşağı doğru hareket

etmeye başlıyorum, tutunabileceğim boşluklar arıyorum.

Aniden tahtaların çıtırtısını duydum. Nefesimi tuttum, sonra çardak evden koptu ve çığlık attım.

HAYIR!

Daha aşağıya doğru indim ama tahta eskimiş ve aşınmış olmalıydı, kırıldı. Düşerken bir çığlık daha attım. Yere o kadar sert çarptım ki dişlerim birbirine çarptı ve sağ elimde ve bileğimde keskin bir ağrı hissettim.

Birilerinin beni duyduğunu bilerek, acıyı görmezden gelmeye çalıştım ve hızla ayağa kalktım. Sağ elimi göğsüme koyarak çimenlerin üzerinden sınır duvarına doğru koştum, ama nasıl tırmanacağımı hiç bilmiyordum.

Aniden sırtıma bir şey çarptı ve yemyeşil çimenlere savruldum. Kolumda dayanılmaz bir acı hissettim. O kadar şiddetliydi ki görüşüm bulanıklaştı ve mide bulantısı dalgası vücudumu yakıcı bir şekilde ısıttı.

Üzerimdeki ağırlık kalkıyor, sonra yaralı kolumdan tutulup yukarı çekiliyorum. Acı dolu bir çığlık kopuyor ağzımdan.

Bir muhafız tarafından eve geri sürükleniyorum; orada Cosa Nostra'nın liderleri toplanmış, hepsi bana öfkeyle bakıyor.

Bay Greco bize doğru yaklaştı ve bana vurmak için kolunu kaldırdığında içgüdüsel olarak geri çekildim. Gardiyan beni geri çekti ve kolumda daha fazla acı hissettim.

Çığlık atmaya fırsat bulamadan, bir yumruk yüzüme indi. Ayaklarımın üzerinde sendeledim. Beni ayakta tutan tek şey gardiyandı.

“Neler oluyor?” Alissa’nın endişeli sesini duydum, sonra çığlık attı, “Rosalie’ye ne yapıyorsunuz? Bırakın onu!”

Bay Perisi kızına, "Partine geri dön," diye çıkıştı.

"Hayır," diye itiraz ediyor. "Burada neler oluyor Allah aşkına?"

Gözlerim tekrar görmeye başladı ve yalvaran gözlerle Alissa'ya baktım. "B-bana yardım et."

Yüzü şoktan burkulmuştu, ama bana doğru bir adım atmaya çalıştığında babası onu yakalayıp evin içine geri itti. "Sabrımı sınama Alissa. Bu iş meselesi. Git arkadaşlarının yanına."

“Baba,” diye nefes nefese söylüyor. “Rosalie benim arkadaşım.”

"Hadi Alissa," diye bağırdı Bay Parisi ona.

"Hayır!" diye bağırıyor ve bu o kadar inandırıcı ki, Alissa'nın da benim kadar şok olduğunu ve bununla hiçbir ilgisinin olmadığını düşünmeye başlıyorum.

Belki o da ailesinin işleri konusunda benim kendi işlerim hakkında bilgisiz olduğum kadar bilgisizdir.

"Beni evlendirmeye çalışacaklar, Bay Greco," dedim sesim kısık ve yalvarır bir tonda. "Ailemin ne yaptığını bilmiyordum."

“Yeter artık!” diye kükredi Bay Parisi. Beni işaret etti. “Alessandro, kızı odaya geri götür ve muhafızlardan birinin tüm pencereleri kapatmasını sağla ki bir daha kaçmaya kalkışamasın.”

"Evet, patron," diye yanıtlıyor gardiyan, sonra omuzlarımdan tutup beni herkesin yanından geçmeye zorluyor.

Alissa bana uzanmaya çalışıyor ama babası onu geri tutuyor, bu da onun ağlayarak, "Bu doğru değil, babacım," demesine neden oluyor.

Çaresizlikten, "Alissa, Viktor'u ara. Olanları anlat ona!" diye bağırdım.

"Sus!" diye çıkıştı Bay Greco ve ardından kafamın arkasına bir tokat attı.

Önce başım dönüyor, sonra tekrar mide bulantısı beni altüst ediyor. Bu sefer öğürüyorum ama hiçbir şey çıkmıyor.

Kahretsin, sanırım beyin sarsıntısı geçirdim.

Merdivenlerden yukarı sürüklenip yatak odasına geri itildim.

Bay Greco bizi içeriye kadar takip ediyor ve ardından, "Siz pencereyi kapatacak bir şey getirirken ben kadının yanında kalacağım" diye

emrediyor.

Kapı muhafızın arkasından kapanıyor ve bir başka baş dönmesi dalgası vurduğunda, Bay Greco beni kendine doğru çekiyor.

Gözlerimi dikti, sonra acımasızca sırıttı. "Müstakbel gelinimle bir deneme yapmamın kimseyi rahatsız edeceğini sanmıyorum."

“D-do–” Cümleyi tamamlayamadım, her şey karardı.

Uyandığımda sabah ışığı çok parlak ve gözlerimin alışması biraz zaman alıyor.

Başım o kadar şiddetli ağrıyor ki, gözlerim yaşarmaya başladı. Hareket etmeye çalıştığımda ise sağ kolumda dayanılmaz bir acı hissediyorum.

“Günaydın,” diye fısıldadı Alissa, ardından alnıma serin bir bez dokundu. Bakışlarımı ona çevirdim ve çenesinin titrediğini, yanağından bir damla gözyaşının süzüldüğünü gördüm. “Çok üzgünüm. Babamı, sana bakmama izin vermezse onu babam olarak reddetmekle tehdit ettim.”

Doğrulmakta zorlanıyorum ama Alissa'nın yardımıyla başarıyorum.

Sonra Bay Greco'nun son hatırası bir anda içimi ürpertti. Göğsümde şiddetli bir panik alevlendi ve yataktan fırladım. Banyoya koşup kapıyı sertçe kapattım.

Sanki içimde kimse yokmuş gibi hissediyorum.

Tanrı.

“O sana tecavüz etmedi,” diyor Alissa kapının diğer tarafından. “Senin peşinden koştum, yani babam da benim peşimden geldi. Seni baygın halde bulduk ve babam Bay Greco'ya gitmesini ve düğünden sonra beklemesini söyledi.”

Alnımı kapıya yasladım ve rahat bir nefes aldım.

Şükürler olsun. Bay Greco bana zorla sahip olmadan önce bu kâbustan kurtulmanın bir yolunu bulmak için hâlâ zamanım var.

"Lütfen dışarı çıkın," diye yalvarıyor.

Alissa, olan biteni öğrendiğinden beri benim tarafımda. Şu anda gerçekten bir müttefike ihtiyacım var.

Kapıyı açıyorum ve eskiden kız kardeşim gibi olan kızla göz göze geliyorum.

Yüzü kederle doldu, kollarını bana doladı. "Sana yardım edebilmeyi çok isterdim ama nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Hıçkırıklar vücudumu titretmeye başladı ve sol kolumla onu sıkıca kavradım. "Lütfen. Sadece Viktor Vetrov'u ara. Gelip beni alacaktır."

“Numarasını bilmiyorum.” Alissa geri çekilip bana baktı.

Ben de bilmiyorum, o yüzden ona verememem.

Sahip olduğum azıcık umut da yok oldu ve midemde derin bir boşluk hissi bıraktı.

Çaresizce kaçmaya çalışarak, "Beni evden çıkarmanın bir yolunu biliyor musunuz?" diye sordum.

Alissa başını salladı.

"Beni gizlice dışarı çıkarmayı deneyebilirsiniz. Arabanızın bagajında saklanabilirim."

Alissa'nın çenesi tekrar titremeye başladı. "Alessandro bu yatak odasını koruyor. Onu geçemeyiz."

Bok.

"Bay Greco ile evlenemem," diye fısıldadım, yaşanan her şeyden dolayı perişan haldeydim ve bu kâbustan bir çıkış yolu bulamıyordum.

Ailem hakkında öğrendiklerimden sonra, Viktor'u terk etmemin ne kadar aptalca olduğunu şimdi anlıyorum. Belki kötü bir adam, ama şu anda tam da buna ihtiyacım var.

Çünkü sizi kurtarmak için gerekeni yapacak kişi sadece bir kötü adamdır. Gerekirse dünyayı yakıp yıkar.

Tüm benliğimle biliyorum ki Viktor bunu benim için yapardı. Keşke ona neler olup bittiğini anlatabilseydim.

Bana asla yalan söylemedi. Verdiği her sözü tuttu.

Aman Tanrım.

Sol kolumu belime dolarken hıçkıra hıçkıra ağladım.

Cinsel ticaretten geçimini sağlayan bir aileye sadık kaldığım için güvenebileceğim tek kişiden uzaklaştım.

Alissa beni tekrar kucaklıyor ve ben ağlarken beni teselli ediyor.

Büyükbabam ve amcam hakkında bildiklerimle birlikte, Viktor'a aşık olduğum için artık suçluluk duymadığımı, sadece onu terk ettiğim için kalp kırıklığı ve pişmanlık hissettiğimi fark ediyorum.

Eğer beni kurtarmaya gelirse, insanları öldürecek. Belki Bay Parisi'yi bile öldürür ve ben bunu ona karşı bir kin olarak görmem çünkü bu, yaşlı bir adamla evlenmek ve hayatımın geri kalanını tecavüze ve istismara maruz kalarak geçirmek zorunda kalmayacağım anlamına gelir.

Bazen insanlar ölmeyi hak ederler – tıpkı büyükbabam ve amcam gibi. Günahlarının bedelini ödemek zorundaydılar.

Bu, onları artık sevmediğim anlamına gelmiyor, sadece olayların neden o şekilde gelişmesi gerektiğini anlıyorum.

Şimdi de ailemin günahlarının bedelini ödemek zorundayım.

OceanofPDF.com

Bölüm 25

Viktor

Luca ile birlikte depoya girerken, "Eğer şu lanet olası silah yine parçalanırsa, o herifi öldürürüm," diye tehdit ettim.

Juan-Paul sunum için her şeyi hazırlamaya çalışırken bir fare gibi oradan oraya koşturuyor.

"Bir daha vaktimi boşa harcama sakın," diye uyardım onu, sözlerime ölüm tehdidi sinmişti.

Lütfen vaktimi boşa harca, böylece seni öldürebileyim.

"Her şey hazır, Bay Vetrov," diyor ama kendinden pek emin görünmüyor.

Sırtımın arkasından Heckler & Koch tüfeğimi çıkarıp namlusunu ona doğrulttum. "Şu lanet olası silahı ateşle ve işe yaraması için dua et."

Alnından terler süzülmeye başlamışken başını salladı ve modifiye edilmiş Glock'u eline aldı. Gergin bir ifadeyle hedefi nişan aldı ve tetiği çektiğinde hiçbir şey olmadı.

Juan-Paul kekeleyerek, "B-bekle. B-bir daha deneyeyim." dediğinde, dudaklarımın kenarında acımasız bir gülümseme belirmeye başladı.

Aptal herif.

Olabilecekleri bildiğimiz için Luca ile birlikte birkaç adım geri çekildik.

Juan-Paul tetiği tekrar çektiğinde, ikinci mermi önceki tamamlanmamış atışa isabet eder ve silah herifin elinde patlayarak şarapnel parçaları ve kalan mermilerin bir kısmıyla vücuduna saçılır.

Neyse ki, kurşunlardan hiçbiri o aptalı anında öldürmedi. Yere yığıldı ve yaralarının verdiği acıdan dolayı ancak bir süre konuşabilir hale geldi.

Yavaşça yaklaştım ve silahımın namlusunu şakağına dayadım. Gözlerinin içine bakarak mırıldandım: "Sana gerçek bir silahın nasıl çalıştığını göstereyim."

“H-hayır!”

Tetiği çekiyorum ve gözlerindeki ışığın anında söndüğünü izliyorum.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye soruyor Luca.

Omuz silktim. "Biraz." Sonra arkadaşıma sırıttım. "Ama silahın elinde patlamasını izlemek eğlenceliydi. Bugünü bir zafer olarak kabul ediyorum."

Juan-Paul'un adamlarıyla uğraşmadan, Luca ile birlikte depodan çıktık. Ben SUV'umuzun yolcu koltuğuna binerken Luca da direksiyonun başına geçti.

Telefonumu çıkarıp Rosalie'nin mesajlarıma cevap verip vermediğine baktım ama hiçbir şey yoktu. Sadece ona gönderdiğim mesajlar vardı.

Neden adresinizi vermiyorsunuz?

Bana güvenmediğin için mi?

Şimdi beni görmezden mi geliyorsun moya Malen'kaya Roza ?

Köpeğinin kakasına bastım.

Endişelenmeye başladım.

Cevap vermezsen, New York'a uçacağım.

Beni sınama moya Malen'kaya Roza .

Luca, bizi özel jetimizin beklediği havaalanına götürürken, "Rosalie cevap verdi mi?" diye soruyor.

“Hayır.” Üç gündür ondan haber alamadım ve endişeli olduğumu söylemek, yüzyılın en hafif ifadesi olurdu.

Takip cihazına baktım ve hala Giovanni Parisi'nin evinde olduğunu gördüm. Kızının Rosalie ile aynı yaşta olduğunu biliyorum, bu yüzden eski

bir arkadaşıyla yeniden bağlantı kurduğunu varsayıyorum.

Dün Alissa Parisi'nin doğum günüydü. Bu yüzden Rosalie kokteyl elbisesi giydi.

Özel jete bindiğimiz anda dizüstü bilgisayarımı çıkarıp yazmaya başladım. Parisi'nin evinin yakınındaki tüm güvenlik kameralarının kayıtlarını inceledim, ancak her yer sessiz görünüyordu.

Luca yaklaşıp ekrana baktıktan sonra, "Burası kimin evi?" diye sordu.

“John Parisi.”

Kaşları birden yukarı kalktı. "Neden Cosa Nostra'yı araştırıyorsun ki?"

“Rosalie orada.”

Arkadaşım bana endişeli bir bakış attı. "Lütfen Cosa Nostra ile savaş başlatma. Barış anlaşmasını kurmak yıllarımı aldı."

Hafifçe kıkırdadım. "Merak etme. Sanırım Rosalie, Alissa'yı ziyaret ediyor. İkisi de aynı yaşta. Ailelerin akrabalık bağları olduğu için kızların arkadaş olduklarından eminim."

Luca'nın telefonuna bir çağrı geliyor. "Babam arıyor."

“Hey, *Baba* ,” diye cevap veriyor. “İyiyim, ya sen?” Dinliyor, sonra kıkırdıyor. “Viktor'un surat asmasını izliyorum.”

Arkadaşıma dik dik bakıyorum.

Tekrar kıkırdadı, sonra açıkladı: "Rosalie'nin gitmesine izin verdi ve o da New York'a gitti. Aptalca bir şey yapmasın diye ona bakıcılık yapmak zorunda kaldım." Birden Luca endişeyle kaşlarını çatarak dik oturdu. "Bekle. Viktor duysun diye seni hoparlöre alıyorum."

"Merhaba Viktor," diye duyuldu telefonda Lucian Amca'nın sesi.

"Merhaba Lucian Amca. Nasılsın?"

“Rosalie New York'taysa, başı derde girebilir.”

"Neden?"

“Bu olay siz ve Luca kendi pozisyonlarınızı devralmadan önce oldu. O zamanlar… on yedi yaşında olmalısınız?”

Sabırsızlanmaya başlayarak, "Ne oldu?" diye sordum.

“Cosa Nostra, Manno ailesinin fuhuş ticaretiyle uğraşmasını onaylamıyordu. Bu yüzden Liam onları kovmadan önce Chicago'ya taşındılar ve Kanada'ya yerleştiler.”

“Bunu zaten biliyorum,” diye mırıldandım.

"Viktor, Manno ailesinin şehre girişi yasaklandı," diyor Lucian Amca, sesi endişeyle titreyerek. "Antonio, Cosa Nostra'dan para çaldı ve Rosalie'nin babasının ölümüne neden olan kazanın da arkasında onların olduğundan oldukça eminim."

Ne?

Kalbim daha hızlı atmaya başlıyor.

"Mafyanın başına geçtiğimde neden bana bunu söylemedin?" diye sordu Luca, endişeli bakışları bana dikilmişti.

"İşimiz için önemli değildi. Dürüst olmak gerekirse, hiç aklıma bile gelmedi. Büyük resme baktığımızda bir önemi yoktu çünkü Manno ailesi bizim radarımızda bile yoktu," diye yanıtlıyor Lucian Amca.

"Şunu doğru anladığımdan emin olmak istiyorum. Yani Cosa Nostra, Manno ailesinin New York'a girişini yasakladı. Antonio onlardan çaldı ve şimdi Rosalie lanet olası düşman topraklarında mı?" derken vücudumdaki her kas geriliyor.

"Özetle bu," diye mırıldandı Lucian Amca.

“ *Blyad '!* ” Yerimden fırlayarak pilota doğru yürüdüm ve “Yönünüzü New York'a çevirin” diye talimat verdim.

"Evet, Bay Vetrov."

Luca'ya doğru geri yürüdüm, sonra göğsümde öfke patladı ve deri koltuklardan birine tekme attım.

Telefonumu çıkarıp Rosalie'nin numarasını çevirdim ama çağrı hemen otomatik bir mesaja yönlendirildi.

" *Blyad* ," diye çıkıştım, korku kalbime sızarken.

Hemen pilota geri dönüp, "Ne kadar sürecek?" diye sordum.

"Beş saat kırk beş dakika, Bay Vetrov."

İsa.

Luca'nın yanına geri döndüm ve hâlâ babasıyla telefonda konuşan arkadaşımla göz göze geldim.

"Parisi'yi arıyorum," diye mırıldandım.

“Yapma,” diye çıkıştı Lucian Amca. “Bu, sen gelmeden önce bir plan düşünmeleri için onlara zaman kazandırır. Ayrıca, sakinleşmek için zaman ayır. Oraya vardığında kızın herhangi bir tehlikede olmaması gereksiz bir savaşa yol açmaz ve sadece merhaba demek istediğini söyleyebilirsin. Eğer başı dertteyse, orada bizzat bulunman, şaka yapmadığını gösterir ve belki de ona zarar vermeden gitmesine izin verirler.”

Haklı.

Yerimde duramayan ben, uçağın kısa uzunluğu boyunca bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım.

Tanrı aşkına, Rosalie'nin Alissa'yı sadece ziyaret ettiğini ve başının belada olmadığını umuyorum.

Ya da daha kötüsü,… zaten ölmüş.

HAYIR!

Çok geç kalmış olabileceğim düşüncesiyle nefes alışverişim hızlanıyor.

"Rosalie'nin ben oraya vardığımda hayatta olması lazım," dedim, endişe ve öfkeden sesim kısılmıştı. "Yoksa New York'taki tüm Sicilyalıları yok ederim."

"Umarım o noktaya gelmez," diyor Lucian Amca.

Luca babasına, "Daha fazla bilgi edindiğimizde seni arayacağım," dedi.

Telefon görüşmesini sonlandırdıktan sonra Nikolas, Gabriel ve Liam ile bir grup sohbeti açıyor.

Nikolas, "Bu bir sürpriz," diye yanıtlıyor.

Luca, rahiplik üyelerinin diğerlerine, "Viktor ve benim New York'ta üçünüze de ihtiyacımız var," diye bilgi veriyor. "Sadece destek olarak."

"Ne için?" diye soruyor Liam.

"Görünüşe göre Manno ailesinin New York'a girişi yasaklanmış ve Cosa Nostra'ya borçları var," diye homurdandım, ses tonum öfkeyle doluydu.

“Yani Rosalie tam anlamıyla onların tuzağına düştü,” diyor Nikolas. “Bu çok kötü.”

Nikolas'a, "Bu olay sen zaten Yunan mafyasının başındayken oldu," dedim. "Bilmiyor muydun?"

"Hayır, kesinlikle hayır," diye kıkırdıyor. "Liam ve Luca'nın bana Manno'nun kim olduğunu anlattığı toplantıya kadar onun varlığından haberim yoktu."

"Liam mı?" diye soruyorum.

"O herifin benim bölgemde sorun çıkardığını biliyordum, geçmişi hakkında hiçbir şey bilmiyordum, yoksa sizi uyarırdım."

Doğru.

Gabriel, "Bu tam bir karmaşa," diye düşünüyor. "Beş buçuk saat içinde orada olabilirim."

Nikolas bana "Ben de öyle düşünüyorum" diye güvence verdi.

Liam, "Üç dakika içinde orada olacağım," diyor. "Ne yapmamı istiyorsunuz?"

Luca, "Hepimiz oraya gelene kadar geride kalın," diye yanıtlıyor. "Viktor'un Giovanni ile konuşmasına izin verin. Eğer Rosalie'nin başı dertte değilse, çok şüpheli görünmez, ama hepimiz Cosa Nostra ile karşı karşıya gelirsek, anında savaş çıkar."

"Anladık," diye onayladı diğer adamlar.

“Liam, silah getir. Bende sadece iki tane Heckler & Kock var,” dedim.

"Yapacak."

“Central Park South'taki evimde buluşacağız. Luca sana adresi mesajla gönderecek.”

Görüşmeyi bitirmeden önce herkes hemfikir oluyor.

Tekrar oturup dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve Parisi'nin evinin etrafındaki güvenlik kameralarına sızıyorum. Hala sessizlik hakim.

Tanrım, Rosalie'nin iyi olmasına ve Alissa ile sadece sohbet etmesine izin ver.

Uçuş inanılmaz uzun sürüyor ve inişe on dakika kala Parisi'nin evinde bir hareketlilik olduğunu fark ediyorum.

"Hareketlenme var," diye mırıldanıyorum.

Luca ekrana daha iyi bakabilmek için yaklaştı.

Giovanni, karısını ve Alissa'yı arabaya bindirir, sonra onların uzaklaşmasını izler ve ardından eve doğru başıyla işaret eder. Ön kapıdan iki muhafız çıkar ve Rosalie'yi sürükleyerek getirirler; Rosalie ise onların elinden kurtulmaya çalışmaktadır.

Blyad '.

Nefesim hızla boşalıyor ve vücudumdaki her kas geriliyor.

"Kahretsin," diye çıkıştı Luca.

Güzel yüzündeki her morluk kalbime acımasız bir darbe indiriyor. Cildinin morarmadığı yerler ise bembeyaz. Yüz hatları acıdan kıvranıyor, bana çok büyük acı çektiğini anlatıyor.

Aman Tanrım.

Nefes alışverişim hızlanıyor ve göğsümde yakıcı bir öfke patlak veriyor.

Onun zorla bir SUV'ye bindirilişini izliyorum. Parisi de onunla birlikte arka koltuğa biniyor, sonra da araziden uzaklaşıyorlar.

Daha önce hiç hissetmediğim bir öfke, bedenimi titretiyor. Cosa Nostra'yı yok edeceğim.

Sesim katliam ve yıkımla dolu. "Onları geberteceğim."

Parisi'yi aramak için telefonumu cebimden çıkardım ama Luca beni durdurmak için kollarımı tuttu.

“Yapma! Şu anda onlara borcu var. Onu öldürmeyecekler. Ama arayıp tehdit edersen, durum değişir. Sürpriz unsuruna sahibiz. Takip cihazıyla nerede olduğunu biliyorsun. Liam'ı da onları takip etmesi için görevlendireceğiz.”

Hızlıca yazmaya başlıyorum ve Rosalie'nin takip cihazının sinyalini alıyorum.

Luca, Liam'ı telefona bağlıyor. "Parisi'yi takip etmen gerekiyor. Rosalie'yi kaçırdı ve Rosalie hırpalanmış durumda, bu yüzden bunun bir kavgaya dönüşeceğini varsayabiliriz. Biz yanımıza gelene kadar mesafeni koru. Sürpriz unsurunu kaybetmek istemiyoruz."

“Tamam,” diye yanıtlıyor Liam. “Şimdi neredeler?”

GPS koordinatlarını Liam'a verip, "Eğer onu öldürecek gibi görünüyorlarsa, müdahale etmen gerekiyor. Çok şey istediğimin farkındayım. İki gardiyan ve Parisi ile karşı karşıya kalacaksın." diyorum.

"Merak etme Viktor. İşler ters giderse onu ben kurtarırım."

Özel jet, piste hafif bir sarsıntıyla iniş yaptı.

Sesim titreyerek, "Lütfen ölmesine izin vermeyin," diyorum.

"Yapmayacak. Söz veriyorum," diye beni temin etti Liam.

"Sana borçluyum."

“Hayır, gerek yok. Şimdi sıra bende, sana destek olacağım. Kadınının öldürülmemesini sağlayacağım.”

"Teşekkür ederim." Göğsümde yıkıcı etkiler yaratan tüm duyguların arasında sesim kayboldu.

Pilot bize özel bir havaalanına iniş yapmak üzere olduğumuzu söylüyor, ancak tüm dikkatim Rosalie'nin nerede olduğunu gösteren takip cihazında.

Liam birden, "Gözüm SUV'da," dedi.

"Rosalie'nin iyi olup olmadığını kontrol edebilir misin?"

“Yeterince yakın değilim.”

Luca, Liam'a "Pozisyonunu belli etme" diye hatırlatıyor.

Liam bize, "Bir kiliseye uğrayacaklar," diye bilgi veriyor. "Onları takip edip içeri gireyim mi?"

" *Blyad* ," diye çıkıştım.

"Çok fazla insan var. Düğüne benziyor," diyor Liam.

Ne?

Luca'ya şöyle bir baktım ve tam bu düşünce aklımdan geçerken Luca sordu: "Sence onu borcun karşılığı olarak biriyle evlendiriyorlar mı?"

Bu, dünyamızda ilk kez yaşanan bir şey olmazdı.

“Liam, saklan. Kaç muhafızla uğraşmamız gerekeceğini kontrol et,” diye emrettim. “Silahları hazır hale getir.”

"Üzerinde çalışıyorum."

Özel jet durduğunda, dizüstü bilgisayarımı hızla kapatıp çantama attım. Ayağa kalkıp, Gabriel ve Nikolas'ın zaten beklediği yere doğru koştum.

Geliyorum moya Malen'kaya Roza.

Duygularımı bastırıp zihnimi berrak tutmaya çalışıyorum, intikam damarlarımda akıyor.

Öldürme zamanı.

OceanofPDF.com

Bölüm 26

Rosalie

Kilisenin yan kapısından içeri sürükleniyorum ve tekrar kurtulmaya çalıştığımda Alessandro beni omzuna alıp merdivenlerden yukarı taşıyor.

"Bırak beni!" diye bağırdım, sol yumruğumu sırtına vurarak.

Beni bir odaya taşıdı ve yere fırlattı. Sağ kolumda dayanılmaz bir acı saplandı, omzum uyuştu.

Hızla ayağa kalktım ama beni geri itti, sonra da kapıyı arkasından kapattı.

Sol yumruğumu kapıya sertçe vurdum. "Beni dışarı çıkarın! Bunu yapamazsınız!"

Çaresizce odanın içinde kaçış yolu arıyorum ama tırmanabileceğim bir pencere bile yok. Silah olarak kullanabileceğim bir şey aramaya başlıyorum ve el sanatlarıyla dolu bir dolabı açıyorum.

Bulabildiğim en büyük fırçayı kapıyorum, nefesim dudaklarımın üzerinden patlayarak çıkıyor.

Ayak seslerini duyarak, sol elimde fırçayı hazır tutuyorum, gözlerim kapıya kilitlenmiş durumda.

Kapı açıldığında Alissa içeri girer, ardından Alessandro ve Tommaso gelir. Muhafızlar bir gelinlik taşımaktadır.

“Bay Greco ile evlenmeyeceğim,” dedim, sesim hayal kırıklığı ve panikle titriyordu. “Ölmeyi tercih ederim.”

"Bizi sakın kışkırtma," diye homurdandı Alessandro. "Üzerini giy."

Başımı sallayarak bir adım geri çekildim. "Hayır."

Tommaso bana doğru geliyor ve ben de onu fırçayla bıçaklamaya çalışıyorum ama o kolayca elimi savuşturuyor. Arkama geçip kollarımı yakalıyor ve arkama doğru çekiyor.

Sağ kolumdaki dayanılmaz ağrıdan dolayı acı dolu bir çığlık attım.

"Durun," diye bağırıyor Alissa. "Ona zarar veriyorsunuz."

"Çık dışarı!" diye çıkıştı Alessandro ona.

"HAYIR!"

Bekçi onu yakalayıp koridora itti ve kapıyı yüzüne kapattı. Dehşet içinde, içeri girmesini engellemek için kapıyı kilitledi.

Alessandro tehditkar bir bakışla bana doğru yaklaştı. Tommaso beni daha sıkı tutarken Alessandro cebinden bir bıçak çıkardı ve gömleğimin ön kısmını kesti.

Neredeyse histerik bir halde, "Durun!" diye bağırdım.

"Kendini giydirme şansın vardı," diye alaycı bir şekilde söyledi Alessandro. Kot pantolonumun düğmelerini açtı ve fermuarını indirdiğinde, yoğun bir korku beni sardı.

Nefes alışverişlerim düzensiz ve kalp atışlarım da düzensiz.

Alessandro pantolonumu bacaklarımdan aşağı çekiyor ve Tommaso'nun acımasız tutuşu altında tekmelemeye ve çırpınmaya başlıyorum.

Alessandro bacaklarımın arasına sert bir tokat attı, yüzünü yüzüme iyice yaklaştırdı. "Seni beceremeyiz ama sana zarar verebiliriz."

Felç edici utanç ve dehşet ruhumu paramparça ediyor. Her zerremi saran tiksinti yüzünden midemde safra kaynıyor.

Gözlerim karşımda duran canavara dikilmiş durumda.

Orta parmağı vajinamın üzerinde geziniyor.

Dayanılmaz öfke ve aşağılanma duygusuyla dişlerimi sıkarak "D-dur!" diye haykırıyorum.

"D-dur," diye alaycı bir şekilde dudaklarında acımasız bir gülümsemeyle külotumu kenara itti. Bacaklarımı sıkıca sıktım ama kolu beni durdurdu.

Parmakları tenime değdiği anda, içimden umutsuz bir çığlık kopuyor.

"Yeter artık," diye çıkıştı Tommaso, üzerimdeki tutuşu biraz gevşemişti.

“Kendin mi giyineceksin?” Alessandro, nefesindeki sigara kokusunu alana kadar bana yaklaştı. “Yoksa senin için ben mi giydireyim?”

Boğazım gerildi, gözümden bir damla yaş süzüldü ve sesim titreyerek, "Yapacağım, yapacağım," dedim.

Yüzünde zafer dolu bir gülümseme beliriyor, ama en azından elini benden çekiyor.

Tommaso beni öne doğru itti ve ben de hızla elbiseyi kavradım. Alessandro'nun gözlerinin çıplak tenimde yakıcı bakışlarını hissedebiliyordum ve aceleyle gelinliğin içine girdim. Şifonu vücudumdan yukarı çekerek sol kolumu bir koldan geçirdim, ardından sağ kolumla da mücadele ettim.

Tommaso yaklaşıyor ve bu da beni ondan uzaklaştırıyor.

"Sadece yardım etmek istiyorum," diye beni temin ediyor, Alessandro'nun yüzündeki acımasızlığın hiçbiri onun yüzünde yok.

Sağ kolumu dar kolluğa sokmama yardım ederken kalbim hızla çarpıyordu. Başını öne eğerek fısıldadı: "Karşı koymayı bırak. Sadece işini daha da zorlaştırıyorsun."

"Asla savaşmaktan vazgeçmeyeceğim," diye dişlerimi sıkarak sözleri ağzımdan döktüm.

Tommaso yanımdan uzaklaşırken bana acıyan bir bakış attı.

Alessandro duvağı alıp bana uzattı. "Yüzünü ört. Kimse morluklarla dolu bir gelin görmek istemez."

Elinden kapıp, "Siktir git!" diye mırıldandım.

Son dört gündür hayatımda hiç bu kadar küfretmemiştim.

"Bunu istemez miydin?" diye alaycı bir şekilde soruyor bana.

Tommaso, Alessandro'ya uyarıcı bir bakış attı. "Dışarıda bekle. Ben hallederim."

İki muhafız birbirine bakıştıktan sonra Alessandro odadan öfkeyle çıktı.

Gözlerim Tommaso'nun yüzüne kilitlendi. "Lütfen bana yardım et. Onlar gibi olmadığını görüyorum."

Peçeyi elimden alıp başımın üstüne yerleştirdi. Yüzümü örtmeden önce bana baktı. "Benim nasıl biri olduğumu bilmiyorsun. Sana tecavüz etmeyebilirim ama seni öldürürüm."

Tommaso'nun beni koruyacağına dair duyduğum o küçük umut da yok oldu.

Yüzümü kapatıyor, sonra kapıyı işaret ediyor. "Buyurun."

Bunu yapamam.

Eteğin şifonunu topladım ve koridora doğru yürüdüm. Alessandro merdivenlerden aşağıya doğru önden gidiyordu ve çift kanatlı kapıların önünde durduğumuzda, orgdan çalınan düğün marşı havayı dramatik bir şekilde dolduruyordu.

Tanrı.

Geri adım attığımda, Alessandro sağ kolumu yakalayıp beni öne doğru çekti.

"Hayır!" diye bağırdım ve kolum çok acısa da, onun elinden kurtulmaya çalıştım.

Tommaso sol kolumu yakaladı ve ben tekmeleyip bağırırken gardiyanlar beni koridordan aşağı sürüklediler.

Greco, kilisesinde olup bitenlerden hiç de şaşırmamış gibi görünen bir rahiple birlikte sunağın yanında bekliyor. Misafirler sıraları dolduruyor ve

Alissa'nın babası ve annesinin arasında oturduğu yerde ağladığını görüyorum.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Sunak önünde durduruluyorum ve gözlerinde şeytani bir ifadeyle zafer kazanmışçasına gülümseyen Greco ile yüzleşmek zorunda kalıyorum.

"Seninle evlenmeyeceğim." Sözlerim hissettiğimden daha sert çıkıyor ve düşüncemi daha da pekiştirmek için yüzüne tükürüyorum.

Kilisenin ortasında, insanlarla dolu bir yerde, yumruğunu çeneme indirdi. Bacaklarım uyuştu, ama Alessandro ve Tomasso düşmemi engellediler ve beni o iğrenç yaşlı adamın önünde ayakta kalmaya zorladılar. Dudaklarımın tekrar yarıldığı yerden kan sızdığını hissedebiliyordum. Bir damla beyaz elbiseye sıçradı, ardından bir damla daha ve bir damla daha.

Rahip konuşmaya başlar, sesi herkesin kulağına kadar ulaşır.

Hıçkırıklar içinde ağlıyordum ve sürekli başımı sallayarak, "Yapmayacağım" diyordum.

Sadece Greco yeminlerini ediyor, benden 'evet' bile demem istenmiyor, sonra rahip, "Sizi karı koca ilan ediyorum" diye duyuruyor.

"Hayır!" diye bağırdım, ses kilisenin içinde yankılandı.

Kilise kapıları gıcırdıyor ve herkes gürültünün nedenini görmek için dönüyor.

Viktor'un her iki elinde de birer silahla kapıları ardına kadar açtığını görünce tüm vücudum güçten düştü. Arkasından içeri süzülen ışık onu bir tanrı gibi gösteriyordu.

Öfke dalgalar halinde ondan yayılıyor, havayı hızla geriyor. Yüz hatları taştan oyulmuş gibi görünüyor. Siyah kargo pantolon ve uzun kollu bir gömlek giymiş, beni kaçırdığı zamankiyle aynı kıyafet.

Viktor, tüfeğinin namlusunu kutsanmış su dolu kaseye batırıp yavaşça haç işareti yaparken, gözleri herkesi süzdü ve sonunda bana takıldı.

" *Moya Malen'kaya Roza* ," diye mırıldandı, içinde bulunduğum hali görünce yüzünde kısa bir acı ifadesi belirdi.

"Viktor," diye inledim, bacaklarım ağırlığımı taşıyamayacak kadar uyuşmuş olmasına rağmen Alessandro ve Tommaso'ya karşı kendimi kurtarmaya çalışarak.

Cosa Nostra'nın tüm liderleri ayağa kalkarak, yavaşça koridorda ilerleyen Viktor'a doğru döndüler.

Görülmeye değer bir manzara; tam bir güç ve öfke abidesi – ve evinde kaldığım süre boyunca bana karşı nazik ve sabırlı olan adama hiç benzemiyor. Onda tatlılık ve şefkatten eser yok.

Bratva'nın başı, kendisine ait olanı almak için burada.

Tanrıya şükür.

"Bunun anlamı nedir, Bay Vetrov?" diye soruyor Bay Parisi.

Viktor silahını bana doğrulttu ve sesi ölümcül bir tonda, "Elinde bana ait olan bir şey var," dedi.

Alessandro ve Tommaso beni bıraktılar ve ben anında yere yığıldım, şifon elbisem etrafımda dalgalandı.

Muhafızlar silahlarını çekmeden önce, havada kurşun sesleri yankılandı ve her patlamada irkildim. Tommaso ve Alessandro'nun iki yanımda ölü olarak yere yığılmasıyla çığlık attım.

“Durun!” diye bağırdı Bay Parisi. “Ailelerimiz burada. Medeni insanlar gibi konuşalım.”

Diğer dört rahip kiliseye girerken Viktor'un arkasında bir hareketlilik olur. Ağır silahlı olan rahipler, harekete geçmeye hazır bir şekilde bekliyorlar.

Kilisede yoğun bir korku hakim, mırıltılar duyuluyor ve insanlar sıralardan çıkıp rahiplerden uzaklaşmaya çalışarak hareketlenmeye başlıyor.

Sahip olduğum son gücü kullanarak kendimi ayağa kaldırdım ve "Viktor Vetrov'a ait olduğumu söylemeyi unuttum mu?" dedim.

Greco bana öfkeli bir bakış attı, ama bu sefer bana vurmaya cesaret edemedi.

Rahatlama hissi o kadar yoğun ki, mutluluktan ağlamaya başlıyorum.

Viktor beni kurtarmaya geldi.

Viktor'un gözleri benimkine kilitlendi. Kaşları çatıldı ve yüz ifadesi gerginleşti. "Ona kim el uzattı?"

"Rosalie bize size ait olduğunu hiç söylemedi," diyor Bay Parisi.

Viktor bir an için gözlerini kapatıyor, sanki çıldırmak üzereymiş gibi, sonra hırlayarak, "Kim. Vurdu. Ona?" diyor.

"Greco," dedim sesim net ve yüksek bir şekilde.

Viktor'un gözleri aniden yüzüme döndü ve sonunda gücümü toplayıp peçeyi yırtarak tüm kalbimle sevdiğim adama doğru adım attım.

Asla terk etmemem gereken adam.

Greco sol kolumu yakaladı ve beni geriye doğru çekerken, havada yankılanan bir başka silah sesi sol omzuna isabet etti. Bir iniltiyle geriye doğru sendeledi, yüzünde şok ifadesi vardı.

Mümkün olan en hızlı şekilde Viktor'un yanına yürüyorum.

Yüzüme bakmak için bana sadece bir saniye ayırıyor, sonra da "Luca'ya git, *moya Malen'kaya Roza* " diye emrediyor.

Luca aceleyle öne doğru geldi, kolunu omzuma doladı ve beni rahiplerin geri kalanının durduğu yere doğru çekti.

Nikolas kısmen önüme geçiyor, Luca ve Liam ise iki yanımda duruyorlar ve Gabriel'i arkamda hissediyorum.

Rahip sınıfıyla ilk tanıştığım zamandan farklı olarak, bugün beni koruyorlar.

Tanrım, her şey ne kadar da değişti.

Viktor'un silahlarının kabzalarını kavrayıp parmaklarını bükerek sunağa doğru ilerleyişini izliyorum.

Bay Parisi, karısı ve Alissa'ya gitmeleri için işaret ederken, "Vetrov, burası şiddetin yeri değil," diye çıkıştı.

Viktor, Bay Parisi'ye başını eğerek şöyle dedi: "Ama benim Küçük Gülümü giymeye zorladığınız o lanet olası gelinlikte kan var. Bence burası şiddet için mükemmel bir yer. Eminim rahip ölenler için birkaç söz söylemekten çekinmeyecektir."

"Eğer bu durum şimdi sona ermezse, Cosa Nostra ile rahiplik arasındaki barış antlaşması geçersiz hale gelecektir," diye tehdit ediyor Bay Parisi.

“Kadınımı Greco ile evlenmeye zorladın,” diye kıkırdadı Viktor. “Bu, barış antlaşmasını mahvetti.” Viktor silahını Greco'ya doğrulttu. “Seninle aramızda barışı sağlamanın tek bir yolu var.”

Bay Parisi, Greco'ya kısa bir bakış attıktan sonra tekrar Viktor'a döndü. "Ne istiyorsunuz?"

“Greco ve ben. Burada ve şimdi. Ölümüne bir dövüş. Eğlenceli olması için silah kullanmamaya bile razıyım.”

"Kahretsin," diye fısıldadım, gözlerim faltaşı gibi açılmıştı.

"Elbette, onu çıplak elleriyle öldürmek istiyor," diye mırıldanıyor Luca, sonra bana anlamlı bir bakış atıyor. "Bir daha asla Viktor'un yanından ayrılma. Beni çıldırttı."

Nikolas, Liam ve Gabriel hep birlikte kıkırdarlar.

Erkekler endişeli görünmedikleri için ben de biraz rahatladım.

Sonra gerçekle yüzleşiyorum – Viktor benim peşimde ve Greco benimle evlenmeye çalıştığı için Viktor onu öldürecek.

Sevdiğim adamın elleriyle canavarın ölmesini izleyeceğim.

"Onu bir daha asla yalnız bırakmayacağım," diye fısıldadım, Luca'ya değil de daha çok kendi kendime.

OceanofPDF.com

Bölüm 27

Viktor

Greco'yu gözlerinin arasına vurup öldürmemek için tüm gücümü kullanıyorum çünkü onu döverek öldürürken kanlar içinde kalmasını görmek istiyorum.

Greco'ya sırtımı dönerek Luca'ya doğru yürüdüm ve silahlarımı ona verdim. Rosalie'ye baktım ve yüzündeki morlukları ve kanı görünce öfkem yeniden kabardı.

O kadar güzel ve narin ki, yine de o şerefsiz ona vurdu.

Ona göz kırptım, sonra Greco'ya döndüm. "Hadi başlayalım."

Greco smokin ceketini çıkarıp kenara fırlattı. Ben yavaşça yaklaşırken, manşetlerinin düğmelerini çözüp kollarını kıvırdı.

Adamın eğitimli olduğunu biliyorum. Elli yaşını geçmiş olabilir ama yıllarca dövüş tecrübesi var.

O hazır pozisyona geçtiğinde boynumdaki kasları çıtlatıyorum, dudaklarımın kenarı yukarı kıvrılıyor.

Kilise, rahip, Cosa Nostra üyeleri, din adamları ve *Moya Malen'kaya Roza* dışında tamamen boşaltıldı .

Greco üzerime atıldı, ama ben yana çekilip bankların yanına yaklaştım. Sabırsızca homurdanarak tekrar üzerime geldi. Bir bankın arkasına tutunarak vücudumu havaya kaldırdım ve kafasının yan tarafına çift tekme attım.

Ben ayaklarımın üzerine inerken Greco yere yığıldı.

Gülerek ona takıldım, "Hadi ama. Bunun olacağını tahmin etmediğini söyleme bana. Yaşlanıyor musun sen?"

Kalkmasını bekledim. Başını salladı, sonra bana dik dik baktı. "Sen daha toy birisin, Vetrov. Ben sen daha bir sperm bile olmadan çok önce insanları öldürdüm."

Ona kibirli bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Evet, ama Demitri Vetrov ve Alexei Koslov tarafından mı eğitildin?" Başımı salladım. "Sanmıyorum."

İleri atılarak, vücut ağırlığımı kullanarak ona doğru hızla ilerledim. Yanlarından tutarak onu bir anlığına havaya kaldırdım, sonra da yere sertçe çarptım. O herifin üzerine oturdum, parmaklarım boğazını kavradı ve bir baskı noktasına bastırarak onu yerinde tutmayı kolaylaştırdım.

Yumruğum burnuna indi, kan fışkırdı. Gözleri yaşardı, nefes alabilmek için ağzını sonuna kadar açtı.

"Kadınıma dokundun," diye dişlerimi sıkarak tısladım, tam gözlerim onun yüzüyle tekrar karşılaşmadan önce.

Yumrukların etkisiyle sersemlemiş haldeyken yanağına bir tokat attım. "Hadi ama, ihtiyar. O kadar sert vurmadım seni." Tekrar tokatladım. "Tanrım, hâlâ ereksiyon olabiliyor musun? Viagra mı kullanman gerekiyor?" Ona yaşattığım aşağılanmanın etkisiyle yüzü öfkeyle gerilirken kıkırdadım.

Şap. "Kendi boyunda biriyle dövüşmek zorunda kaldığında o kadar da güçlü değilsin." *Şap.* Yüzüne yaklaşmak için öne eğildim. "Sen bir korkaksın."

Sol kolumu yakaladı ve tüm vücudunu kullanarak beni yuvarlayarak sertçe çevirdi. Hızla ayağa kalktım ve Greco kalkarken cebinden bir bıçak çıkardı. Zıplayarak havaya fırladım, bıçağı elinden tekmeleyerek düşürdüm ve diğer ayağımla da kafasının yan tarafına vurdum.

O şerefsiz yere düşerken, iğrenmiş bir şekilde homurdanarak karnına tekme attım.

Öksürerek ve hırıltılı nefes alarak ayağa kalkmaya çalışırken, alaycı bir gülümsemeyle, "Tek pişmanlığım onu korunmasız becermemiş olmam," dedi.

Rosalie'yi benden çalmaya çalışan adama bakarken içimdeki her şey donup kaldı.

Greco, ona vurduğum darbelerden sonra toparlanabilmek için aramızda biraz mesafe oluşturmak üzere birkaç adım geri çekilmeyi başardı.

O şerefsizin üzerine atılarak omzundan yakaladım ve vücudumu onun etrafına doladım. Bacaklarımı boynuna doladım, ellerimle başının yanlarını kavradım ve tüm gücümle boynunu kırdım. Greco anında yere yığıldı ve ben de gözleri faltaşı gibi açık bir şekilde ayaklarımın dibine düştüm.

Bir adım geri çekilerek anın tadını çıkarıyorum.

"Şimdi memnun kaldınız mı?" diye soruyor Parisi.

Gözlerim onun gözlerine kaydı ve ona cevap vermeye tenezzül etmeden arkadaşlarımın yanına yürüdüm. Silahlarımı Luca'dan aldım. Korku dolu bir ifadeyle yüzünde duran rahibin yanına doğru sessizce geri döndüm.

"Diz çök!" diye bağırdım, onları karı koca ilan etmeye cüret eden rahibe.

Rosalie'nin isteği dışında.

Dizlerinin üzerine çöker ve haç işaretini yapmaya başlarken, silahımın namlusunu başına dayarım. "Lütfen," diye yalvarır.

“Ben bir günahkarım, Peder. Benden merhamet bulamazsınız.” Tetiği çekiyorum ve başının geriye doğru savrulmasını, ardından yere yığılmasını izliyorum.

Parisi'ye dik dik bakarak, "Şimdi tatmin oldum," diye mırıldandım.

Rosalie'ye doğru yürürken silahlarımı pantolonumun kemerine soktum.

Dudakları aralık, nefesleri hızla damlıyor, gözleri daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle bana kilitlenmiş. Ona birkaç santim kala ellerimi kaldırıp yüzünü nazikçe okşadım. Gözlerinin içine derinlemesine bakarken, sonunda kalbimde huzur buldum.

"Beni eve götür," diye fısıldadı.

Kollarımı dizlerinin altına ve arkasına geçirerek onu gelin gibi kucağıma aldım ve o lanet olası kiliseden çıkarıp SUV'ye taşıdım.

Elbisenin eteği her yere dağılmış durumda, ama onu arka koltuğa zorla bindirip yanına oturuyorum.

Luca direksiyonun başına geçerken Nikolas yolcu koltuğuna oturuyor. Gabriel ve Liam diğer SUV'ye biniyor ve herkes hazır olduğunda kiliseyi geride bırakıyoruz.

"Bunun sonu olmadığını biliyorsun, değil mi?" diye mırıldandı Luca.

“Bekleyebilir,” diye homurdanarak Rosalie'ye kollarımı doladım. Onu kendime doğru çektiğim anda, hafif bir inilti çıkardı ve irkildi.

Duraksıyorum, ellerimi omuzlarına götürüyorum. "Neren ağrıyor?"

Ancak o zaman sağ kolunu tuttuğunu fark ettim.

"Sanırım pencereden çıkarken burktum," diye açıklıyor.

Kıkırdayarak başımı salladım. "Sen ve pencereler."

Gülümsemeye çalıştı ama dudağındaki yarık yüzünden durabildi. Elimle çenesindeki kanı silmeye çalıştım.

Her bir morluğu gördükçe gözlerim yanıyor ve Greco'yu tekrar öldürebilmeyi diliyorum.

“Jesus, *moya Malen'kaya Roza*.”

"İyiyim," diye fısıldadı, şişmiş çenesini avucuma nazikçe yaslayarak. "Nasıl öğrendin?"

“Luca’nın babası bize ailenizin New York’a girişinin yasaklandığını söyledi. Bunu bilseydim, asla gitmenize izin vermezdim.”

Çenesi titremeye başladı. "Ailemin cinsel ticaretle uğraştığını söylediler." Sesi kısıldı, gözleri yalvarırcasına gözlerime baktı. "Doğru mu?"

Kahretsin. Onu bu acıdan korumak istedim ama ona yalan söyleyemem.

Başımı salladığımda yüzü kederle buruştu. Onu nazikçe göğsüme çektim ve saçlarına öpücükler kondurdum. "Bunu öğrenmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Dairen mi, yoksa havaalanı mı?" diye soruyor Luca.

"Daireye. Onu şu lanet olası elbiseden kurtarmak istiyorum," diye mırıldandım.

Nikolas, "Kıyafetlere ihtiyacı olacak," diye belirtiyor.

Rosalie biraz geri çekiliyor. “Eşyalarımın çoğunu kiraladığım stüdyo dairede bırakmak zorunda kaldım. Bay Parisi'nin bavullarımla ve çantamla ne yaptığını bilmiyorum. Tüm belgelerim onun yanında.”

"Her şeyi halledeceğiz," diye onu temin ediyorum. Sonra dikiz aynasında Luca'nın gözleriyle karşılaşıyorum.

"Ben karar vereceğim," diyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Rosalie, bitkin bir halde.

"Sizi ne zaman götürdüler?" diye soruyorum.

“Dört gün önce. Greco, benimle evlenmem karşılığında ailemin borcunu ödeyeceğini söyleyene kadar beni öldüreceklerdi.” Bana yalvarırcasına bakıyor, ona inanmamı istiyor. “Asla evet demedim Viktor. Söz veriyorum. Elimden geldiğince mücadele ettim.”

Elimi başına götürüp saçlarını geriye doğru düzelttim. "Biliyorum, *moya Malen'kaya Roza* ."

Gözünden bir damla yaş süzüldü. "Çok korkmuştum."

Göğsümde yeni bir öfke patlaması oldu. Çenemi sıktım ve alnına bir öpücük kondurdum. "Seni yanında yakaladığım her erkeği öldüreceğime

söz vermiştim."

Dudaklarının boynuma değdiğini hissediyorum ve "Bu sözü verdiğin için çok mutluyum," diyor.

Apartman binasına vardığımızda, Rosalie'yi SUV'den indirip tekrar kucağıma alıyorum.

Asansöre binerken Luca, "Doktoru aramam gerekiyor mu?" diye sordu.

"Lütfen," diye mırıldanıp saçlarını tekrar öptüm.

Asansör kapıları açıldığında, oturma odasına gidip onu nazikçe kanepeye yerleştiriyorum.

Luca'nın Parisi'yi aramadan önce, bizim kadromuzdaki bir doktoru aradığını duyuyorum.

"Hoparlöre alın," diye emrettim, her kelimesini duymak istiyordum.

"Ne istiyorsun?" diye çıkıştı Parisi.

“Rosalie’nin valizleri ve belgeleri sizde. Birisi her şeyi bize teslim etsin.”

"Bize borçlu olduğu on milyon doları ödediğinizde bunu yapacağım."

Sinirlerim kabardı, ama Parisi'ye cehenneme gitmesini söylemeden önce Nikolas, "Borcunu ben ödeyeceğim," dedi.

"Ne lan bu?" diye çıkıştım.

Gözlerimi kilitledi. "Antonio ve Ricco'yu öldürdüğümde her şeyi aldım. Bedelini ödeyeceğim."

Parisi, "Bugün," diye talep ediyor.

Nikolas, "Rosalie'nin eşyalarını teslim eder etmez," diye karşılık verir.

"Eğer bize pusu kurmaya kalkarsan, senin evine gelip aileni yok ederim," diye tehdit ettim onu.

Gabriel, Rosalie'ye bir bardak su uzatırken Liam kenarda duruyor.

Parisi tıslayarak, "Saldırdığımızda anlayacaksınız," dedi. "Adamım bir saat içinde orada olacak. Ödemeyi yapıp gün batmadan şehrimden defolup

gideceksiniz."

Luca, "Anlaştık," diye kabul etti.

Büyük bir öfkeyle ilk yardım çantasını alıp Rosalie'nin yanına oturdum ve yüzündeki kanı silmeye başladım. Her irkildiğinde alnına bir öpücük kondurdum.

Doktor geldiğinde, Rosalie'nin kolunun kırık olabileceğini, ancak röntgen çekilmesi için hastaneye gitmesi gerektiğini söylüyor.

Luca bize, "Gün batımından önce ayrılmalıyız," diye hatırlatıyor. "Hastaneye gidecek vaktimiz yok."

Rosalie, "Los Angeles'taki birine gidebilirim," diyor. "Acıya yavaş yavaş alışıyorum."

Doktor, "İhtiyacınız olan tıbbi bakımı alana kadar size yardımcı olacak bir şey vereceğim," diyor. "Ayrıca kolunu da bir askıya alacağım."

"Elbiseyi çıkarana kadar bekleyebilir misin lütfen?" diye soruyor Rosalie.

“Elbette.” Doktor ona teselli edici bir gülümsemeyle karşılık verir ve bu sayede ek bir prim kazanır.

Rosalie gözlerindeki farklı ifadeyle bana sürekli gizlice bakıyor. Ama bunun ne anlama geldiğini çözemiyorum ve keşke yalnız olsaydık da ona sorabilseydim.

Luca, "Parisi'nin adamı burada," diye duyurdu.

Sırtımın arkasından Heckler & Kochs çantamı çıkarıp, Luca ile asansöre binerken klipsleri kontrol ediyorum.

"Adamı öldürmeyin," diyor kuru bir sesle.

"Hiçbir şeyin sözünü veremem," diye şaka yapıyorum.

Asansörler açıldığında, SUV'nin yer altı otoparkının girişinde park halinde olduğunu görüyoruz. Direksiyonun başında bir adam var ve aracın önünde de bagajlarla birlikte başka bir adam duruyor.

"Bay Parisi ödeme belgesini istiyor," diye bağırdı o şerefsiz.

Tetikteyim, bakışlarım her gölgeyi ve olası saklanma yerini ani bir saldırıya karşı tarıyor.

Luca, Nikolas'ı arar ve Luca'nın Parisi'ye ilettiği ödeme kanıtını göndermesini beklememiz gerekir.

Parisi'nin adamı bir telefon alır, ardından SUV'nin yolcu tarafına doğru yürümeye başlar.

"Durun bir dakika," diye seslendim. "Çantaları açın."

"Ne?" Bana doğru başını salladı.

"Eğer içlerinden biri patlayacaksa, senin ölmeni tercih ederim."

Adam isteksizce bavulların yanına geri döner ve onları açar. Sonra o şerefsiz bavulları tekmeler, böylece Rosalie'nin kıyafetleri yere saçılır.

Hiç düşünmeden ayağına ateş ettim. Sürücü SUV'den fırladığı anda Luca silahının namlusunu ona doğrulttu. "Ah-ah-ah. Yapma. Arabaya geri bin."

Diğer adam topallayarak yolcu tarafına geçti ve içeri girdi.

Arabayla uzaklaştıktan sonra Luca kendi kendine, "Onu vurmaktan kendini alamadın, değil mi?" diye mırıldandı.

Valizlere doğru yürüdüm ve kıyafetleri tekrar valizlere attım. "O şerefsiz bana saygısızlık etti."

Luca bir çantayı kaparken ben de diğerini alıyorum ve birlikte çatı katına geri dönüyoruz.

"Şunu bir an önce bitirelim de eve gidelim," diyor, benim tüm bu saçmalıklarımla uğraşmaktan bitkin düşmüş bir halde.

Asansör katları çıkarken kolumu omzuna attım. "Teşekkürler kardeşim. Sensiz hayatta kalamazdım."

Dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi. "İyi günde de kötü günde de."

"Her zaman."

OceanofPDF.com

Bölüm 28

Rosalie

Viktor beni kucağında ana yatak odasına taşıdı ve arkamızdan kapıyı tekmeleyerek kapattı.

Sinirden kalbim yerinden çıkacak gibi atıyor.

Bugün onun bambaşka bir yönünü gördüm. Onun dövüşmesini ve öldürmesini izlemek, onun Bratva'nın başı olduğunu gerçekten anlamamı sağladı.

Dürüst olmak gerekirse, hem göz korkutucu hem de inanılmaz derecede tahrik edici.

Benim de sindirmem gereken çok şey var.

Nikolas'ın borcumu ödemesi. Bütün din adamlarının imdadıma yetişmesi. Viktor'un bir adamın boynunu kırmasını izlemek. Ailemin yaptıkları.

Tanrım, tüm bunları nasıl idrak edebileceğimi bilmiyorum.

Beni yatağa bırakırken kollarındaki gücü hissediyorum.

Yorgana göz attığımda, Viktor nazikçe çenemi tuttu ve yüzümü yukarı doğru itti. Gözleri morluklara değdi, sonra da bakışlarımı yakaladı.

Bir an dik dik baktıktan sonra, "O bakışın sebebi ne?" diye sordu.

Aramızdaki gerilimden dolayı kıvranıyorum. "Ne bakış?"

"Anlayamıyorum. Bana eskiden olduğundan farklı bakıyorsun."

Onun delici bakışları altında kalbim hızlanıyor ve göğsümde çılgınca çarpıyor.

Çünkü onun ne kadar güçlü olduğunu kendi gözlerimle görünce aklım başımdan gitti.

Çünkü Viktor'dan daha ateşli birini daha önce hiç görmedim.

Çünkü onu sevmekte özgürüm.

Viktor başparmağının ucuyla alt dudağıma hafifçe dokundu, sonra yaklaştı ve dudaklarıma çok nazik bir öpücük kondurdu. Kalbimde bir sıcaklık patlaması oldu, her zerremi doldurdu.

Sadece biraz geri çekiliyor. "Seni ne kadar özlediğimi tahmin bile edebiliyor musun?"

"İki hafta bile uzakta kalmadım" diye fısıldarken nefes nefese kalmış gibiyim.

Gözleri gözlerime kilitlendi, midem alt üst oldu. "Seni bırakacağıma söz verdiğimi biliyorum ama..." başını salladı, "yapamam."

Sol elim titriyor, elimi yüzüne doğru kaldırıyorum. Çenesini avuçluyorum, kılların tenime değmesinin verdiği hissi çok seviyorum. "Beni bırakmanı istemiyorum."

Gözleri yüzümde keskinleşti. "Bu, beni affettiğin anlamına mı geliyor?"

Başımı salladım ve gözlerinde anında endişe belirdi.

“Affedilecek bir şey yok Viktor. Ailemin neden ölmek zorunda kaldığını şimdi anlıyorum.”

Yaptıklarına inanamıyorum. Cinsel köle ticareti mi? Cosa Nostra'dan hırsızlık mı? Bütün bu kötü şeyler onların yüzünden başıma geldi.

Viktor'un nefesi kesildi, yüzünde rahatlama ifadesi belirdi. "Tanrım," diye fısıldadı beni göğsüne çekmeden önce. Başımın ve boynumun yanlarını öpücüklerle boğdu. "Bunu duyduğuma ne kadar mutlu olduğumu tahmin bile edemezsin."

“Ailemin ne yaptığını bana daha önce söylemeliydin.” Her kelimesinde derin bir acı ve hayal kırıklığı var.

Başını sallayarak tekrar geri çekildi. "Bana inanmazdın zaten, seni bu acıdan kurtarmak istedim."

Kapı çalınca Luca, "Yakında gitmeliyiz," diye seslendi.

“Biliyorum,” diye yanıtladı Viktor. “On dakika içinde çıkacağız.” Dikkatini tekrar bana çevirdi. “Şu iğrenç elbiseden seni kurtaralım.” Şifona tiksintiyle baktı. “Tanrım, seni bundan *nasıl* kurtaracağım?”

Ayağa kalkarken kahkahalarım patladı. "Arkasında bir fermuar var."

Fermuarı aşağı çekerken parmak boğumları tenime değdiğinde, tüm vücudumda tüylerim diken diken oluyor ve midemde şiddetli bir karıncalanma hissediyorum.

Şifon kumaş ayaklarımın dibinde toplanıyor ve ben iç çamaşırımla ayakta duruyorum.

Alessandro'nun bana dokunduğu anı hatırladıkça gözlerimden yaşlar fışkırıyor. Hemen bavuluma koşuyorum ve sol elimle çantanın fermuarını açmak için uğraşıyorum.

Viktor yanıma çömelip çantayı açma işini devraldı. İçinden bir tayt ve bol bir tişört çıkardı.

"İç çamaşırını da lütfen," diye fısıldadım, yanaklarım kızararak.

Onun sütyen ve külot aramasını izliyorum. Doğrulunca ben de kıyafetlere uzanmaya çalışıyorum ama o başını sallıyor. "Sana yardım edeyim, böylece sağ kolunu kullanmak zorunda kalmazsın."

Aman Tanrım.

Kendimi son derece bilinçli hissederek, Viktor kıyafetleri yatağa koyarken olduğum yerde mıhlanmış gibi durdum. Önüme geldi, o kadar yaklaştı ki, tıraş losyonu ve erkeksi kokusu ciğerlerimi doldurdu. Sütyenin ön kısmındaki tokasını açtı ve sol kolumdan bir askıyı aşağı doğru itti, ardından sağ koluma odaklandı, onu sarsmamaya özen gösterdi.

Göğüslerime baktığını gizlemeye bile çalışmıyor ve koyu kahverengi gözlerinde alevlenen tutkuyu izliyorum.

Göğsümde tuhaf bir panik ve beklenti karışımı var. Bir yandan Viktor'un bana zarar vermeyeceğini biliyorum. Zaten onunla birlikte oldum. Ama… Alessandro aklıma tekrar gelince, tiksintiyle karışık bir ürperti tüm vücudumu sarıyor.

Sonra olaylar kontrolden çıktı – ailem de aynı şeyi birçok insana yaptı. Haklarını ellerinden aldılar ve onları korkunç durumlara zorlayarak insanlıktan çıkardılar.

Buna dayanamıyorum.

Bunu aklından bile geçirme.

Viktor külotumu tutuyor ve bacaklarımdan aşağı doğru kaydırırken önümde çömeliyor. Nefes alışverişim hızlanıyor ve kalbimin kenarlarında bir sıkıntı hissi beliriyor.

Bu Viktor. Sana zarar vermeyecek.

Onu seviyorsun. Dokunuşu güvenli.

İç çamaşırımı çıkarırken dengemi korumak için sol elimi omzuna koydum.

Viktor ayaklarımın dibinde çömelmişken, kalçama bir öpücük kondurmadan hemen önce gözlerimin içine bakıyor.

Bana sevildiğimi hissettiriyor. Güvende hissediyorum.

Dudaklarımda titrek bir nefes beliriyor ve hızla başka yöne bakıyorum. Alessandro'nun parmaklarının hâlâ bacaklarımın arasında kalmış, hayalet gibi dokunuşunun verdiği hisle birlikte gözlerimden kaçmaya çalışan gözyaşlarımı zorlukla yutuyorum.

Tanrım, lütfen bunu yok et.

Viktor doğruldu, sonra çenemi tuttu ve gözlerime bakmak için başını yana eğdi. "Sorun ne?"

Başımı hızla salladım.

"Rosalie," diye ısrar ediyor. "Söyle bana."

Çenemi onun kavrayışından kurtarıp başımı iyice eğdim ve gözlerimi sıkıca kapattım.

Nefes al. Sadece nefes al.

Artık güvende olduğuma göre, tüm anılar ve duygular kontrolden çıkmaya başladı.

Acı ve dehşet.

Tam bir zulüm ve istismar.

Nefesim kesiliyor.

“Hey,” diye mırıldandı Viktor şefkatle, sesi o kadar ilgili ve endişe doluydu ki, kapılar ardına kadar açıldı.

Ağzımdan hıçkırıklar dökülüyor ve kendimi ne kadar savunmasız ve incinmiş hissettiğimden sesim kısılıyor. "Son dört gün gerçekten çok zordu."

Beni kucaklayıp güçlü kollarının güvenliğine sardı. "Sana daha önce ulaşamadığım için üzgünüm."

Sol elimi göğsüne koyup yanağımı ona yasladım. "Seni terk ettiğime çok pişmanım. Hayatımda hiçbir şeye bu kadar pişman olmadım."

Dudaklarının saçlarıma değdiğini hissediyorum. "Aradığın cevapların en azından bir kısmını bulabildin mi?"

En korkunç şekilde.

Başımı salladım, yanağım gömleğine değdi. "Hepsini buldum."

“Bu iyi.” Viktor beni geri itti. “Hadi seni giydirelim. Seni çıplak görmek, öz denetimimi son sınırına kadar zorluyor.”

Viktor kıyafetlerimi giymeme yardım ederken, gözlerim ona kilitlenmiş durumda. Yüzündeki her çizgiyi dikkatlice inceliyorum ve bir kez daha gerçekten de gördüğüm en çekici erkek olduğunu düşünüyorum.

Özellikle onu sahada gördükten sonra.

Tanrım, Bratva liderinin beni kaçırmasına minnettar olacağımı kim düşünürdü ki?

Beni giydirip almaya gelecekmiş gibi göründüğünde, "Yürüyebilirim. Bavulları getirir misin?" diyorum.

“Elbette.” Çantayı hızla kapatıp sol elimi tuttu. Parmaklarını benimkilerin arasına geçirerek beni yatak odasından dışarı çıkardı.

Aşağı katta diğer rahiplerin yanına katıldığımızda, bakışlarım Nikolas Stathoulis'e takılmadan önce adamların her birine şöyle bir göz attım.

Bana baktığımı fark ediyor ve beni rahatlatacak bir gülümseme sunuyor.

“Borcumu ödediğiniz için teşekkür ederim” diyebilmek için tüm cesaretimi toplamam gerekiyor.

Başını salladı. "Sizin için yapabileceğim en az şey buydu."

Viktor'a doğru yavaşça yaklaşıyorum ve o da elimi sıkıyor.

Adam grubuna "Bana yardım etmeye geldiğiniz için teşekkür ederim" derken yüzümde minnettar bir gülümseme beliriyor.

Hepsi bana gülümsüyor.

Tanrım. Etrafım o kadar çok güçlü erkekle çevrili ki, bu gerçekten korkutucu.

Luca çantalarımdan birini alırken, "Hadi bu şehirden çıkalım," dedi.

Hepimiz asansöre doluştuğumuzda, neredeyse Viktor'un yanından ayrılmıyordum. Elimden tuttu ve kolunu omzuma doladı, böylece daha da yakınlaşabildim.

"Ve böylece son kalanlarımız da düşüyor," diye mırıldanıyor Gabriel.

“Hâlâ ben kazanırım,” diye kıkırdıyor Viktor. “Siz benden çok önce yenildiniz.”

Viktor'a şöyle bir baktım. "Sonbahar mı?"

"Kadınlar için," diye açıklıyor. "Hepsi zaten evli."

Ah.

Ahhh.

Viktor bana aşık oldu.

OceanofPDF.com

Bölüm 29

Viktor

Eve girdiğimizde Rosalie derin bir rahatlama nefesi aldı. Sanki burayı yıllardır görmemiş gibi etrafına bakındı.

Aman Tanrım, onu tekrar benim bulunduğum yerde görmek ne güzel.

"Eve dönmek nasıl bir duygu?" diye soruyorum.

Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Çok, *çok* güzel. Bunu tahmin bile edemezsiniz."

Verdiği cevap göğsümü memnuniyetle kabarttı.

Ben onun yuvası oldum.

Merdivenlerin tepesine vardığımızda sola döndüm ve Rosalie, "Valizlerimi nereye götürüyorsun?" diye sordu.

Yürümeye devam ediyorum. "Yatak odamıza."

"Ne?" diye nefes nefese sordu arkamdan.

“Gerçekten de misafir odasında kalmana izin vereceğimi mi sandın, *sevgili Malen'kaya Roza* ?” Çantaları giyinme odasına yerleştiriyorum. “Kıyafetlerin için yer açmamız gerekecek. Yarın halledebiliriz.”

"Beni kendi yatak odana mı taşıyorsun?"

Başımı salladım ve kollarımı ona sararak gülümsedim. " *Yatak odamız* ." Alnına bir öpücük kondurdum ve ekledim, "Hem zaten Luna da taşındı."

Yüzünde kısa süreli bir heyecan belirdi. "Nerede o?"

“Anne babamın evinde. Yarın gidip alacağım.”

Gözlerim onun üzerinde geziniyor ve şişliklere ve morluklara rağmen hâlâ inanılmaz derecede güzel. Ayrıca kilo verdiğini de fark ediyorum.

"Karıma yemek yedirme zamanı."

Elini tutup onu yatak odasından dışarı çekerken boynunda hafif bir kızarıklık belirdi. Mutfağa vardığımızda onu mutfak adasının üzerindeki bir tabureye oturttum, sonra buzdolabını açtım. "Ne yemek istersin?"

"Hızlı olan her şey olur." Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Açlıktan ölüyorum."

“Bunu görebiliyorum,” diye homurdandım. “Sana yemek vermediler mi?”

Rosalie bir an sessiz kaldıktan sonra fısıldayarak, "Yemek yiyemedim," dedi. Elini başının arkasına sürdü. "Ayrıca geçirdiğim beyin sarsıntısı yüzünden hiçbir şeyi midemde tutmakta zorlanıyordum."

Vücudum donup kaldı ve aniden öfke patlaması yaşadım. "Lanet olsun, beyin sarsıntısı mı?"

Rahatsız görünerek, sanki hiçbir şey olmamış gibi elini salladı ve ekledi: "Yumruk ve tokatlardan dolayı."

Buzdolabının kapağını kapatırken kaşım tehlikeli bir şekilde yukarı kalktı. "Hastaneyi ziyaret ettikten sonra yiyebilirsin."

"Ne? Hayır. Yarın gidebiliriz," diye itiraz etmeye çalışıyor.

Başımı salladım, belinden kavradım ve onu sandalyeden kaldırdım. Elini tutarak onu evden dışarı sürükledim ve SUV'ye bindirdim.

Joseph'e şöyle bir baktım ve "Hastaneye gidiyoruz," dedim.

"Evet, patron," diye yanıtlıyor ve ekibine ayrılacağımızı işaret ediyor.

Alexei Amca, Isabella Teyze yaralandıktan sonra komple bir hastane inşa ettirdi. Son teknolojiye sahip ve gereksiz sorularla uğraşmak zorunda kalmıyorum.

Arabayla sadece on dakika uzaklıkta ve içeri girdiğimizde hemşire hızla ayağa kalktı. "Bay Vetrov." Gözleri Rosalie'ye kaydı, sonra da "Doktor West ameliyatta. Sizin için Doktor Stern'i çağırabilir miyim?" dedi.

"Lütfen."

Hemen Doktor Stern'i aradı, ardından bizi ailemiz için ayrılmış özel odaya götürdü.

Bir dakika sonra Doktor Stern aceleyle içeri girdi. "Bay Vetrov. Size nasıl yardımcı olabilirim efendim?"

Rosalie'ye başımla onay veriyorum. "Beyin sarsıntısı geçirmiş ve kolu kırılmış olabilir. Ona kapsamlı bir tıbbi muayene yapın."

Rosalie, oldukça rahatsız görünerek, " Beyin sarsıntısı *geçirdim* ," diye mırıldandı.

Hemşire, "Hastanın adı nedir?" diye soruyor.

“Rosalie Manno,” diye yanıtlıyorum.

Doktor Stern hemşireye baktı. "Ben Bayan Manno ile ilgilenirken, Bay Vetrov'a ne içmek istiyorsa onu getirin."

"Onu gözümden ayırmayacağım."

"Elbette," diyor Dr. Stern. "Bu taraftan."

Onu radyoloji bölümüne kadar takip ediyoruz ve Rosalie'den önlük giymesi isteniyor.

Onunla birlikte odaya giriyorum ve hızla tişörtünü ve taytını çıkarmasına yardım ediyorum. Hastane önlüğünü omuzlarından geçirirken sırıtıyorum, "Seni giydirmeye alışabilirim."

Dudaklarının kenarı utangaç bir gülümsemeyle kıvrılıyor, bu da onu inanılmaz derecede sevimli gösteriyor.

Onun benim yanımdayken kendini rahatsız hissettiğini fark ettim. Bunun bugün onun önünde insanları öldürmemden mi yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığından emin değilim.

Bakışlarım yüzünde keskinleşti. "Her şey yolunda, değil mi?"

Gözlerinde şaşkınlık ifadesi vardı. "Evet. Neden?"

Başımı salladım. "Sadece kontrol ediyordum."

Odayı terk ediyoruz ve röntgen çekilirken ve bir sürü başka test yapılırken gözlerim ona kilitlenmiş durumda kalıyor.

Küçük şeyleri fark etmeye başlıyorum – bir erkek yanına yaklaştığında nasıl irkildiğini, sürekli tetikteymiş gibi nasıl kıpır kıpır olup etrafına baktığını, ama en önemlisi, travmatik duyguların onu dalga dalga nasıl vurduğunu.

Rosalie'nin son dört günde yaşadığı zorluğun onu çok yıprattığı açıkça belli ve keşke ona daha önce ulaşabilseydim diye her zamankinden daha çok pişmanım.

Doktor Stern'in Rosalie'yi muayenesi birkaç saat sürüyor ve bizi özel odaya götürüyorlar. Orada, "Bileği kırılmış ve ön kolunda da kılcal bir kırık var. Altı ila sekiz hafta boyunca takacağı bir alçıya alacağım" diyor.

Rosalie'nin omuzları düştü ve haberi duyduğunda çok üzgün görünüyordu.

“Beyninde herhangi bir şişlik yok, bu iyi haber.” Doktor Stern gözlerinin içine baktı. “Başına artık darbe almayacak. İki hafta boyunca dinlen.” Sonra bana gülümsedi. “Bunun dışında, morlukların iyileşmesi gerekiyor. Kan tahlillerinde herhangi bir anormallik çıkarsa size haber vereceğim.”

"Teşekkür ederim."

Doktor Stern, Rosalie'nin sağ koluna alçı takarken ben de koltuğa oturuyorum.

Telefonumu cebimden çıkarıp Luca'ya bir mesaj attım.

Rosalie'nin bileği kırık ve ön kolunda kılcal çatlak var. Ayrıca beyin sarsıntısı geçirmiş.

Dakikalar içinde cevap veriyor.

Bunu duyduğuma üzüldüm. Ayrıca, Greco'yu zaten öldürdün. Aklına başka şeyler getirme. Cosa Nostra'da işler çok hassas. Biraz uyku çek.

Fark etmediysen diye söylüyorum, saat sabah dört.

"İşlem tamamlandı," diyor Dr. Stern, dikkatimi tekrar onlara çekerek. "Alçıyı kuru tutmaya çalışın."

Rosalie yataktan kalkarken "Tamam," diye mırıldandı.

Gözlerim bileğini ve ön kolunu saran alçıya takıldı ve bu da öfkemin yeniden alevlenmesine neden oldu.

Tanrım, keşke Greco'yu tekrar öldürebilseydim.

Bu şerefsiz bir milyon ölümü hak ediyor.

“Teşekkür ederim, Doktor Stern.” Adamın elini sıktım, sonra kolumu Rosalie'nin omzuna doladım ve onu hastaneden dışarı çıkardım.

Eve döndüğümüzde, "Ben yemeği hazırlarken siz kanepeye uzanın," diye talimat veriyorum.

"Burada oturmak istiyorum," diye itiraz ediyor, tabureye otururken.

Saat çok geç oldu, ya da daha doğrusu çok erken, bu yüzden iki sandviç hazırladım. Tabağı Rosalie'nin önüne koyarken mırıldandım: "Hepsini ye de seni yatağa götüreyim. Çok yorgun olmalısın."

"Evet Bay Vetrov," diye övünüyor bana.

Penisimin anında sertleştiğini fark ettim ve ona uyarıcı bir bakış attım: "Bitiremeyeceğin bir şeye başlama."

Kaşlarını çatarak bana sordu: "Ne demek istiyorsun?"

Ağzından kaçırdığı lokmayı yutmasını bekledim, sonra cevap verdim: "Bana Bay Vetrov diye seslenmen beni çok tahrik ediyor, ama seks yapacak durumda değilsin."

Yüzü kızardı ve sandviçinin arkasına saklanmaya çalıştı.

Başımı yana eğerek gözlerimi ona diktim. "Neden yanımda rahatsız hissediyorsun?"

Rosalie hızla başını salladı, gözleri irileşti. "Değilim."

Ona sert bir bakış attım. "Saçmalık. Gergin görünüyorsun. Ne oluyor?" Tekrar başını sallamaya başlayınca, "Beni öldürürken gördüğün için mi?" diye sordum.

Dilini dışarı çıkarıp dudaklarını ıslattı. "Neden yaptığını anlıyorum."

"Ancak?"

Gerginlikten yüzü gerildi. "Çok korkutucu görünüyorsun."

"Sizi korkutuyor muyum?" diye sordum, bu söz hiç hoşuma gitmemişti.

“Bunu açıklamak garip.” Sandviçi yere bırakıyor. “Bana zarar vermeyeceğini biliyorum, ama dövüşte… ve öldürmede ne kadar iyi olduğunu gördükten sonra, korkmamak zor.” Omuzları düşüyor, sonra mırıldanıyor, “Lanet olasıca güçsüz olmam da işleri zorlaştırıyor.”

Yaklaşıp nazikçe yanağını avuçlarımın içine alıyorum. Bana baktığında, "Seni eğitebilirim. Doğru egzersizlerle daha güçlü olabilirsin," diyorum.

Yumuşak kahverengi gözlerinde bir umut ışığı belirdi. "Gerçekten mi? Bunu yapar mıydın?"

Alçısını işaret ederek, "O çıkarıldıktan sonra..." diyorum.

Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Tamam."

Tabağını hafifçe yaklaştırdım. "Ye."

Yemeğimizi bitirirken sessizlik hakim oluyor ve işimiz bittiğinde tabakları bulaşık makinesine yerleştirip her şeyin kilitli olduğundan emin oluyorum. Rosalie'nin elini tutarak tüm ışıkları kapatıyorum ve onu merdivenlerden yukarı çekiyorum.

Yatak odasına girdiğimizde, "Banyo mu yapmak istersin yoksa duş mu?" diye soruyorum.

Kolundaki alçıya bakıyor. "Bu zor olacak."

Yüzümde geniş bir sırıtış belirdi. "Yardım edersem olmaz."

Bana kaşlarını çatarak baktı. "Beni yıkamayacaksın."

Ona bir adım daha yaklaşarak parmaklarımı ensesine doladım ve dudaklarım kulağına değene kadar eğildim. Vücudunda bir titreme dalgası hissettim, sonra sesimi alçaltarak, "Seni yıkayacağım, *moya Malen'kaya Roza* . Hayır cevabını kabul etmeyeceğim." dedim.

Sol eliyle tişörtümü sıkıca tutarken nefes alışverişi hızlandı. "Tamam."

Geri çekilip ona göz kırptım. "Bana itaat etmen hoşuma gidiyor."

Gözlerini kısarak, "Kirli oyunlar oynuyorsunuz, Bay Vetrov," dedi.

Kıkırdayarak başımı sallıyorum. “Sen de öyle, *moya Malen'kaya Roza* .”

Rosalie başını yana eğdi. "Bana Rusça 'Küçük Gül' diye seslenmeni seviyorum." Yüzünde sevimli bir ifade belirdi. "Başka bir şey söyleyebilir misin?"

“ *Ya lyublyu tebya* ,” diye söylüyorum Rosalie'ye onu sevdiğimi ilk kez.

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor.

Başımı salladım, sonra ona şakacı bir şekilde gülümsedim. "Bunu sana başka bir gün anlatırım."

Dudaklarını büzerek alt dudağını öne doğru itiyor ve Tanrı şahit, hayatımda gördüğüm en tatlı şey bu. "Bunu yapma," diye emrediyorum.

"Ne?" diye tekrar surat astı.

Onu göğsüme doğru çekerken, onu kendime doğru ezmemek için gösterdiğim çabadan dolayı dişlerimi sıkıyorum.

Kahretsin, onu çok seviyorum ve tekrar kollarımda olduğu için çok minnettarım.

İsteyerek.

OceanofPDF.com

Bölüm 30

Rosalie

Viktor'un beni on saat içinde üçüncü kez soyarken kıpırdanmamak çok zor.

Bu sefer külotumu aşağı çektiğinde, avuç içleri bacaklarımın üzerinden aşağı doğru kayarak kalçalarıma geri dönüyor.

Parmakları tenime saplandı ve göğsünden bir hırıltı yükseldi. "Bu, en tatlı işkence."

Bakışlarım küvete kaydı. "Gerçekten de bunu kendim yapabilirim."

"Hayır, asla. Seni yıkama fırsatını kaçırmayacağım."

Viktor sol elimi tutuyor. "Bin içeri, *moya Malen'kaya Roza* ."

Ona tutunarak ılık suya girdim ve oturdum. Viktor gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıyırdı ve derisinin altında kıvrılan damarları ortaya çıkardı.

Bu neden bu kadar çekici?

Viktor küvetin yanına çömeldi ve bir lif kabağı alıp üzerine duş jeli sıktı. Ben alçının ıslanmaması için küvetin kenarına sabit tutmaya odaklanırken o da sırtımı ve omuzlarımı yıkamaya başladı.

Onun dikkatini üzerimde hissetmek güzel, ta ki lif kabağı karnımdan aşağı, bacaklarımın arasına kayana kadar. Vücudum anında kasılıyor ve bakışlarımı alçıya çeviriyorum.

Gözümün ucuyla Viktor'un başını yana eğdiğini, hareketlerinin yavaşladığını görüyorum. "Neden gerildin?"

Aklım kabul edilebilir bir yalan bulmak için hızla çalışıyor. Dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor. "Ah... Sadece yorgunum."

Gözlerinin üzerimde yakıcı bir şekilde yandığını hissedebiliyorum. Lifli eli bacaklarımın arasında duruyor, sonra da "Bana bak," diye emrediyor.

Başımı sallarken yıkıcı duygular göğsüme doluşuyor.

"Hey, benimle konuş," sesi şu an benim için fazla nazik.

Sağ kolumdaki ağrıyı umursamadan ayağa kalktım ve küvetten aceleyle çıktım. Kolumda keskin ağrılar hissettim ve inlememi bastırmak için alt dudağımı ısırdım.

Bir havlu alıp kendime sarıyorum ve giyinme odasına kadar ıslak ayak izleri bırakarak yürüyorum.

Viktor, sesi acımasızlık ve gerilimle dolu bir şekilde, "Rosalie," diye çıkıştı. "Cosa Nostra'dayken neler oldu lan?"

Vücudumu düzgün kurutamıyorum ve iç çamaşırımı giymeye çalışırken yanıma düşüyorum. Sağ kolum bir çekmeceye çarpmadan önce Viktor beni yakalayıp ayağa kaldırıyor. Bana dönmemi zorluyor, sonra da öfke dolu bakışlarıyla beni dik dik bakıyor.

"Ne oldu böyle?"

"Sana zaten söylemiştim," derken sesim titriyor.

Yüzündeki ifade kararıyor, adeta ölü gibi görünüyor. "Bana yalan söylüyorsun."

Ellerinden kurtulup geriye doğru bir adım attım. Gözlerimi kapatıp fısıldadım, "Beni korkutuyorsun."

Derin birkaç nefes aldığını duyuyorum, sonra beni nazikçe göğsüne çekiyor. "Lütfen bana anlat," derken sesinde çok fazla endişe var.

Yaşadığım aşağılanma henüz çok taze ve Viktor'un nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Artık bana dokunan tek erkek o değil.

“Çok yorgunum,” diye inledim. “Üzerimi giyeyim de uyuyayım lütfen.”

Derin bir iç çekti, sonra iç çamaşırımı kaptı ve ayaklarımın dibine çömeldi. "Sol bacak." Titreyen elimi omzuna koydum ve külotu giydim.

Viktor beni giydirirken, yorgunluk kemiklerime kadar işliyor. İçimdeki her şey morarmış ve çürümüş gibi hissediyor ve her geçen dakika travma pençelerini bana daha da saplıyor.

Hayatım için savaşmak zorunda kaldığım süre boyunca hiçbir şeyi sindirecek zamanım olmadı, ama şimdi güvende olduğuma göre, her şey üzerime bir tsunami gibi çöküyor, beni boğmaya kararlı.

Giyindiğimde Viktor yüzümü çerçeveleyip gözlerime bakmak için eğiliyor. "Biraz uyuduktan sonra konuşuruz."

Şimdilik konuyu uzatmayacak olmasına minnettar olarak başımı sallıyorum.

Alnıma bir öpücük kondurdu. "Hadi yatağa gir, *moya Malen'kaya Roza* . Ben duş alacağım, sonra yanına geleceğim."

Beni yatağa doğru çekti ve örtüleri kenara attı. Yatağa uzandığımda, nazikçe üzerimi örttü ve şakağıma bir öpücük daha kondurdu.

"İyi geceler," diye fısıldıyorum.

İyi geceler, bebeğim.

Gözlerimi hızla kapatıyorum, bu sevgi sözcüğü gözyaşlarımın gelmesine neden olmakla tehdit ediyor.

Viktor'un odada dolaşmasını ve duşta akan suyun sesini dinliyorum. Banyodan çıktığında, yatak ağırlığı altında çöküyor. Kolunu başımın altına sokup beni kendine doğru çekiyor ve bedenine yaslanmamı sağlıyor.

Gözlerimi sıkıca kapalı tutuyorum ve nefeslerimi olabildiğince düzenli alıyorum, umarım çoktan uyuduğumu düşünür.

" *Seni seviyorum , küçük gülüm* ," diye fısıldadı ve saçlarıma bir öpücük kondurdu.

Kelimelerin anlamını bildiğimi düşünüyorum ve bana ne kadar güvende hissettirdiklerine odaklanıyorum.

Artık kimse sana zarar veremez.

Viktor'un kollarında güvendesin.

Bir tarlanın içinden yürürken, etrafım bulutlara kadar uzanan devasa binalarla çevrili.

Aniden bir kasırga uyarısı havayı doldurdu, ses içimde bir panik dalgası yarattı. Bulutlardan gölgeler oluşmaya başladı, sonra da Cosa Nostra'nın beş başının şeklini aldılar.

"Öl," diye tısladı Bay Messina.

"Öl," diye tekrarlıyor Bay Amato.

Kasırga uyarısı giderek daha yüksek sesle duyuluyor ve ben de panik içinde sığınacak bir yer arıyorum. Binalardan birinde bir kapı açılıyor ve ona doğru koşuyorum. İçeriye daldığımda ışıklar yanıp sönüyor ve büyük bir salon beliriyor. Sahnede dedem, babam ve amcam oturuyor.

Ricco Amca'nın gözleri beni baştan aşağı süzdü. "İyi bir fiyata satılır."

“Hayır!” diye haykırdım, kalbim milyon parçaya ayrılmıştı. “Bunu bana neden yaptınız?”

"On milyon ödeyeceğim," Bay Greco'nun sesi salonda yankılandı.

Çığlık atmak için ağzımı açıyorum ama hiçbir ses çıkmıyor.

"O daha çocuk, on yedi yaşında!" diye kükredi büyükbabam.

Hayır, diye hıçkırıyorum. "Bana yardım et."

"Borcumuzu ödemek zorunda," diye ısrar ediyor babam.

Bay Greco'nun yumruğu bana doğru savruldu, ardından Alessandro beni yakaladı. Bırakılmam için tüm gücümle mücadele etmeye, bağırmaya ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

Dik bir şekilde duruyorlar, kollarım beni sıkıca kavrıyor. Vücudum panik ve korkuyla dolup taşıyor ve kurtulmaya çalışırken sert bir göğse vuruyorum.

“Rosalie!” Viktor’un sesi beni o kadar hızlı bir şekilde gerçekliğe geri döndürdü ki, vücudum irkildi.

Kabusun kalıntıları içimde titreyerek yankılanırken, çaresizce nefes almaya çalışıyorum.

Bir nefes daha aldım, sonra da iskambil kağıtlarından yapılmış bir ev gibi yıkıldım.

“Tanrım,” diye sertçe çıkıştı Viktor. Kollarını bana daha sıkı sardı ve beni tamamen kucakladı. “Seni koruyorum. Güvendesin.”

Kırık dökük çığlıklar ağzımdan dökülüyor, gözyaşlarım yanağımla onun göğsü arasına akıyor.

Çok gerçekçiydi.

“Viktor,” diye fısıldadım, bu travmayı tek başıma taşıyamıyordum.

Ailem cinsel istismarcıydı. Onlar yüzünden cehennem gibi bir hayat yaşadım. Dayak yedim, tecavüze uğradım ve buna dayanamıyorum.

"Buradayım bebeğim. Benimle konuş."

Onun kollarının güvenliğinde, utancımı dudaklarımdan zorla döktüm: "B-bana dokunan gardiyan oydu."

Viktor'un ses tonu tehlikeliydi, "Sana dokundu derken ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Omuzlarımı büzüp onun sağlam göğsüne yaslandım, sonra fısıldadım: "Bacaklarımın arasına."

Viktor gerildikçe hava değişiyor, ardından odadaki her zerrenin ondan yayılan öfkeyle titreştiği hissi uyanıyor.

"Hangi nöbetçi?" diye dişlerini sıkarak sordu.

Başımı salladım. "Onu zaten öldürdün."

" *Blyad* ," diye lanet okudu.

Zorlukla yutkunuyorum ve duygularımı derinlere bastırmaya çalışıyorum ama başaramıyorum ve hıçkırıklar şeklinde dışarı fışkırıyorlar.

“Şşş…” Alnıma bir öpücük kondurdu. “Sana daha önce ulaşamadığım için çok özür dilerim.”

Sesim titreyerek ve kısık bir sesle fısıldadım: "Üzgünüm, bana dokunan tek erkek sen değilsin."

“Tanrım, Rosalie. Sakın özür dileme bebeğim.” Beni geriye itti ve yüzümü çerçeveledi. Eğilerek gözlerimin içine baktı. “Bunların hiçbiri senin suçun değildi. Anlıyor musun?”

Kollarının arasında başımı salladım, yanaklarımdan hala gözyaşları akıyordu. Sesim kısık bir şekilde sordum: "Benden iğrenmiyor musun?"

Kaşlarının çatılmasına bakılırsa fiziksel olarak acı çekiyor gibi görünüyor. "Neden böyle düşündün?"

“Ç-çünkü…” Başımı sallıyorum ve uzaklaşmaya çalışıyorum.

Viktor beni daha sıkı kavradı. "Neden?"

Gözlerimi göğsüne indirdim. "Kendimden iğreniyorum." Yoğun bir utanç beni alt etmeye çalışıyordu. "Ve ailemden de iğreniyorum."

Gözlerindeki öfke hâlâ yanıyor olsa da, yüz ifadesi yumuşadı. “ *Moya Malen'kaya Roza* , sen ailen değilsin. Onların yaptıkları seninle hiçbir ilgisi yok.” Bakışları gözlerime dikildi. “Ve o şerefsizin sana yaptıkları…” Sakinleşmek için derin bir nefes aldı, vücudunu bir titreme sardı, “Tanrım, keşke ona bu kadar çabuk bir ölüm vermeseydim. Bilseydim, kendi sikinde boğulurdu.”

Tanrı.

Viktor'un başparmakları yanaklarıma dokunuyor ve bana ne kadar uzun süre bakarsa, bakışları o kadar yumuşuyor, sonunda gözlerindeki sevgiyi görebiliyorum.

“Bana gelince, evet, çok kızgınım ama sana değil.” Başını salladı. “Senden asla tiksinmem, *moya Malen'kaya Roza* . Eğer bilseydin…” Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı, “Seni seviyorum, Rosalie.

Seninle ilgili her şeyi seviyorum. Ne kadar narin olduğunu. Ne kadar nazik ve saf bir doğaya sahip olduğunu. Her santiminin ne kadar enfes olduğunu.” Daha da yaklaştı, alnını benimkine dayadı. “Seni çok şiddetli bir şekilde seviyorum ve asla bırakmayacağım. Hayat boyu sen ve ben olacağız.”

Kaşlarım çatılıyor, yüzüm buruşuyor; ona olan sevgim o kadar büyüyor ki sanki içimden patlayacakmış gibi hissediyorum. Hıçkırıklar arasında, "Beni kaçırdığına çok sevindim," diyorum.

Viktor hafifçe kıkırdadı. "Bunu duyacağımı hiç düşünmemiştim."

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor ve o da başparmağıyla yakalıyor. Onu yaladığında, inanılmaz derecede çekici görünüyor ve artık kötücül bir yanı kalmıyor.

“Bunu neden yapıyorsunuz?”

Dudaklarının kenarı yukarı kıvrılıyor. "Çünkü senin her zerrene sahip olmak istiyorum, *moya Malen'kaya Roza* . Gözyaşlarına bile."

Aman Tanrım.

Dudaklarımda nefesini hissederken fısıldadım: "Gerçeği duymak ister misin?"

Başını salladı, gözleri benimkine kilitlenmişti. "Artık yalan yok."

Tüm kalbimle söylüyorum, "Seni seviyorum, Viktor."

OceanofPDF.com

Bölüm 31

Viktor

Rosalie'nin bu sözlerini duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum, ama o sözleri söylediği anda, son üç yıldır göğsümde biriken gerilim hafifledi.

Büyük bir hayranlıkla, beni parmağının ucunda oynatan kadına bakıyorum. "Ne kadar güçlü olduğunun farkında mısın?"

Rosalie başını salladı.

Aman Tanrım, bana bakış şekli...

Elini tutarak onu yataktan kaldırdım. Karşımda durduğunda, omuzlarımdaki yıldız dövmelerini işaret ettim. "Dizlerimin hemen üstünde de dövmelerim var. Bu, birliğin başı olarak kimsenin önünde diz çökmeyeceğim anlamına geliyor."

"Pekala," diye mırıldandı, biraz şaşkın görünüyordu.

Sonra onun önünde diz çöküyorum. Rosalie'nin ne demek istediğimi anlaması biraz zaman alıyor.

“Önünüzde diz çökeceğim, *moya Malen'kaya Roza* . Arkanızda Bratva'nın ve Ruhban sınıfının gücü var. Kendinizi zor durumda bulduğunuzda bunu kullanmaktan asla çekinmeyin.”

Başını sallarken çenesi titremeye başladı. Elini çeneme götürerek, "Beni kaçırdığın için ne kadar memnun olduğumu sana söylemiş miydim?" dedi.

Ayağa kalkarken hafifçe kıkırdadım. "Evet, ama asla eskimez."

Parmakları çeneme dokunuyor, boynumdan aşağı iniyor, sonra sağ omzumdaki yıldızın hatlarını çiziyor.

"Çok güçlüsün," diye mırıldandı.

“Sen de çok güçlüsün, *sevgili Malen'kaya Roza* . Çok şey atlattın ve hâlâ ayaktasın.”

“Senin sayende.” Gözleri gözlerime kenetlendi. “Benim için bir şey daha yapar mısın?”

Hiç tereddüt etmeden, "Neye ihtiyacınız varsa," diye yanıtlıyorum.

“Bana dokun.” Elimle yanağına dokunduğumda başını salladı. “Bacaklarımın arasına dokun. Orada bana dokunan son erkek sen olmalısın.”

İsa.

O şerefsizin benim kadınıma dokunmuş olması, Cosa Nostra'yı yerle bir etmek istememe neden oluyor.

Ama bu an benim öfkemle ilgili değil. Bu an Rosalie ve onun ihtiyaçlarıyla ilgili.

Elimi taytının ve dantelli külotunun kumaşının altına sokarak vajinasını avuçladım. Göğüslerimiz birbirine değene kadar bir adım daha yaklaştım, göz temasını hiç kesmeden, sonra orta parmağımı vajinasının içine soktum.

O herifin dokunuşunu silip yerine kendi dokunuşumu koyuyorum çünkü kadınımın sadece beni düşünmesini istiyorum.

"Sen benimsin, Rosalie," diyorum, bana hissettirdiği tüm sahiplenme duygusuyla. "Vücudun bana ait."

Sol kolunu boynuma dolarken gözlerinde rahatlama belirtileri beliriyor. Dudaklarıma çok yakın bir şekilde fısıldıyor: "Kalbim ve ruhum da öyle. Ben seninim."

Göz temasını hiç kesmeden parmağımı dışarı çekip tekrar içine soktum. Bir saniye önce kuru olan yerde, arzusu parmağımı kaplamaya başladı. Başparmağımı klitorisine bastırıp sinirlerin etrafında dairesel hareketlerle ovdum.

“Nasıl hissediyorsun, *moya Malen'kaya Roza* ?”

Çenesi titriyor ama gözlerinde arzu parlıyor. "Çok daha iyi."

Elimi taytından çekip parmağımı ağzıma götürdüm, dudaklarım parmağın etrafını sardı ve onun uyarılmasını emdim. "Çok tatlısın."

Rosalie'nin yüz ifadesi yalvarır bir hal alır. "Sana ihtiyacım var."

İçimdeki mağara adamı göğsümü yumruklayıp dünyaya bu kadının benim olduğunu haykırmak, sonra onu acımasızca becermek ve sikimle damgalamak istiyor. Ama Rosalie'nin şu anda kibirli bir sike ihtiyacı yok.

Çenesinden tutarak dudaklarına nazik bir öpücük kondurdum ve "Kontrolü ele al bebeğim. Biliyorum buna ihtiyacın var," dedim.

Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Bana emir vermeme izin mi vereceksin?"

Saate bakıyormuş gibi yapıyorum. "Sadece önümüzdeki bir saat için. O yüzden en iyisi..."

"Soyunun, Bay Vetrov," diye emretti, güzel yüzünde oyunbaz bir gülümseme vardı. Sonra kaşlarını çatmış gibi yaptı. "Öfkelenmeden önce."

Kaşımı kaldırarak ona baktım, eşofmanımı aşağı doğru kaydırıp çıkardım. "Patronluk tasladığında çok seksi oluyorsun," diye onu cesaretlendirdim, penisim zaten onun için taş gibi sertleşmişti.

Yatağı işaret ederek, "Yat aşağı," dedi.

"Evet, efendim," diye takıldım onun emrine uyarken.

Eğer adamlarımdan herhangi biri beni şimdi görseydi, gülmekten altlarına işerlerdi, ama umurumda bile değil. Onun iyileşmesine yardımcı olmak için neredeyse her şeyi yaparım.

Sırt üstü uzanmış haldeyim, penisimin başı sekip duruyor, meni öncesi sıvı çoktan damlamaya başlamış bile.

Rosalie yatağa tırmanıp bacaklarımın arasına oturdu, sonra bana gergin bir bakış attıktan sonra başını eğip penisime bir öpücük kondurdu.

“ Blyad ,” diye tısladım.

"Bunu beğendin mi?" diye soruyor, nefesi hassas başı okşarken.

"Bebeğim, ağzının penisime yakın olmasını çok isterim."

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor, ardından dili hızla dışarı fırlayarak meni öncesi sıvıyı yakalıyor.

Penisimin seğirmesi, daha fazla ilgiye duyduğu özlemle alevleniyor.

"Aynen öyle, bebeğim," diye onu övüyorum.

Kendini sol koluyla desteklemek zorunda, bu yüzden parmaklarını benim etrafıma saramıyor.

Aşağıya uzanıp penisimi tuttum ve bir kez pompaladım. Rosalie'nin gözleri irileşti, sonra da "Bu inanılmaz derecede seksi," diye itiraf etti.

Tekrar penisimi pompalıyorum ve dudakları aralanıp başımı kavradığında, baş parmağımla penisimin etrafını saran dudaklarının üzerinden hafifçe geçiyorum.

“İsa, *moya Malen'kaya Roza* . Ağzın cennettir,” diye övüyorum onu.

O sertçe emdiğinde, kalçam yataktan kalkıyor ve ağzına daha derinlere doğru itiliyor. Onu yerinde tutmak ve ağzını becermek için saçlarından tutmak istiyorum ama geçirdiği beyin sarsıntısını göz önünde bulundurarak, bunun yerine yorganı yumrukluyorum.

Rosalie daha sertçe emiyor ve ben de homurdanarak, "İşte bu, bebeğim. Çok iyi hissettiriyor." diyerek daha çok övgü alıyorum.

Tüm övgülerim ona ihtiyacı olan özgüveni veriyor, başı yukarı aşağı sallanmaya başlıyor ve sanki hayatı buna bağlıymış gibi beni emiyor.

"Tanrım," diye inledim. “ *Blyad'* , *moya Malen'kaya Roza* . Beni çok güzel emiyorsun."

Omurgamda bir zevk kıvılcımı yükselmeye başladı ve kalçam yataktan kalktı. Vücudum kasılmadan önce testislerim bir saniye kasıldı, ardından

yoğun bir coşku içimde patladı. Rosalie'ye bakarken nefeslerim hızlandı, onun boşalmamı yutmasını izledim.

"Rosalie," diye inledim, zevk beni gücümden mahrum ederken hâlâ ağzının içinde titriyordum. "Sen benimsin."

Ben geriye doğru yığılıp ağzından kaydığımda, vücuduma doğru sürünerek kolumun kıvrımına uzanıyor ve alçısını göğsüme yaslıyor.

"Bu iyi hissettirdi," diye itiraf ediyor. "Bir nevi güç gösterisi gibiydi."

"Eh, resmen Bratva'nın liderini testislerinden yakalamıştın," diye şaka yapıyorum bir yandan da nefesimi toplamaya çalışıyorum.

Hafifçe kıkırdadı. "Evet, yaptım."

Kolumu altına sokup, onu nazikçe sırt üstü çeviriyorum ve vücudumu onunla örtüyorum. Alçıyı tutarak, kolunu başının yanına dikkatlice yerleştiriyorum, böylece engel olmuyor.

"Artık kontrolü elinizde tutmaktan bıktınız mı?" diye sordum ona.

Başını salladı, gözleri sevgiyle yumuşadı. "Evet. Senin yönetimi ele almanı daha çok seviyorum."

"Teşekkürler, kahretsin," diye mırıldanıp kulağının altına bir öpücük kondurdum. "Nasıl hissediyorsun?"

Gözlerimi onun gözlerine diktim, bana yalan söyleyip söylemediğini anlamak için, ama kahverengi göz bebeklerini yumuşatan sadece sevgi vardı, "Daha iyi," dedi. Dudaklarında oyunbaz bir gülümseme belirdi. "Ama beni daha da iyi hissettirecek şeyin ne olduğunu biliyor musun?"

Başımı sallıyorum.

"İçimdesin, Bay Vetrov."

Parmaklarımla saçlarını yüzünden uzaklaştırdım ve bir an ona baktım. "Seni ilk gördüğüm an, benim olduğunu biliyordum. Bu yüzden seni aldım."

Burnunu sevimli bir şekilde kırıştırdı. "Ve düşünsenize, sizden çok korkuyordum. O zamanlar şimdi bildiklerimi bilseydim, sizinle birlikte o evden çıkardım."

Yüzünde ani bir acı ifadesi beliriyor, sonra soruyor: "Ailemden nefret edememem yanlış mı?"

Başımı salladım. "Sana iyi davrandılar Rosalie. Evet, yaptıkları berbat bir şeydi ama seni sevdiler."

Başını salladı, çenesi titremeye başladı. "Haklısın."

Başımı yana eğdim. "Yani... senin hikayende hâlâ kötü adam ben miyim?"

Bana hayranlıkla bakıyor. "Evet." Gözlerimi kısınca açıklıyor: "Senin yaptığını ancak bir kötü adam yapardı. Beni kurtarmak için öldürdün." Başını kaldırıp dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Ve bunun için seni seviyorum."

OceanofPDF.com

Bölüm 32

Rosalie

Viktor'un bedeni benimkini örtünce kendimi çok daha iyi hissediyorum.

Çünkü o benim için yuva.

Onunla üç yıl boyunca kavga ederek zamanımı boşa harcadığıma pişmanım.

Dün bu kadar kolaylıkla öldüren adam bana büyük bir şefkatle bakıyor. "Daha uzun süre kendi başına yaşayamadığın için üzgünüm."

Omuz silkiyorum. "Abartılmış bir şey. Anlaşılan kimse tecrübesi olmayan birini işe almak istemiyor."

Parmaklarını çenemin kıvrımı üzerinde gezdirdi. "Isabella Teyze ile konuşabilirim."

Kaşlarım çatılmaya başladı. "İşle ilgili mi?"

Viktor başını salladı. "Hazır olduğunda, elbette. Acele yok. Ve eğer çalışmak istemezsen, bu da benim için sorun değil."

Bunu söylediğine göre heyecanlanmaya başladım. "Sence seks kölelerini kurtarmasına yardım etmeme izin verir mi?"

Kaşı aniden yukarı kalktı. "Hayır, seni hiçbir şeye yaklaştırmayacağım. Cinsel tacizcilerle uzmanlar ilgilensin. Ama sen kızlara yeni yuvalar bulmasına ve yerleşmelerine yardımcı olabilirsin. Eskiden ona yardım eden biri vardı, ama Ana korumasıyla evlendi ve onunla Rusya'ya taşındı. O zamandan beri annem yardım etmeye çalışıyor, ama onun da kendi hayır işleri var."

"İkisine de yardım edebilirim," diyorum, gerçekten heyecanlanmaya başlamıştım. Bu, ailemin yaptığı tüm kötülüklerin kefaretini ödemenin bir yolu olacak.

Başını eğip morluklarımın üzerine hafif öpücükler kondurdu. "Ne yapmak istersen destekleyeceğim, *moya Malen'kaya Roza,* yeter ki seni tehlikeye atmasın."

"Teşekkür ederim."

Sol elimi çenesine götürüp parmaklarımı hafifçe sakallarının üzerinden geçirdim. "Sormadım ama doğum günün ne zaman?"

"4 Ocak," diye yanıtlıyor.

"Kaç yaşındasın?"

“Yirmi sekiz.”

Kaşlarım çatıldı. "Bratva'nın başına geçtiğinde kaç yaşındaydın?"

"Yirmi dört civarı." Gülümsüyor. "Ama yedi yaşıma geldiğimde antrenmanlara başladım."

"Tanrım," diye haykırdım. "Yani hiç normal bir çocuk olamadın mı?"

“ Hem sevgi dolu bir evde büyüdüm, hem de babam ve amcam bana bilmem gereken her şeyi öğrettiler, *moya Malen'kaya Roza* . İki dünyanın da en iyisine sahip oldum .”

"Yani mutsuz değildiniz, öyle mi?"

Viktor başını salladı. "Hayır. Hayatımdan şikayet edemem." Burnumun ucunu öptü. "Senin beni terk ettiğin zaman hariç. İşte *o zaman gerçekten* berbattı."

Başımı yana eğdim, gözlerim onun çekici yüzünü okşadı. "Evet." Parmaklarım boynunun yanından aşağı, omzunun üzerinden geçti. Midemde bir heyecan ve gerginlik hissi belirirken fısıldadım, "Benimle sevişir misin?"

Viktor gözlerimin içine derinlemesine bakıyor. "Birlikte geçirdiğimiz her gün, *moya Malen'kaya Roza* ." Vücudunu benden uzaklaştırıp beni soymaya başlıyor.

Beni çıplak bıraktığında, elleri yanlarımda geziniyor. Gözleri hayranlıkla vücudumu inceliyor.

"Bana kendimi çok değerli hissettiriyorsun," diye itiraf ediyorum.

Bacaklarımı aralayıp uyluklarımın arasındaki boşluğa bakarken, "Sen çok kıymetlisin," diye mırıldandı. "Ve inanılmaz derecede güzelsin."

Viktor kolunu sol bacağımın altına geçirip omzunun üzerine yerleştiriyor, sonra diliyle vajinamın kıvrımlarını yalıyor.

Elimi uzatıp saçlarını okşarken nefesim kesildi. Gözleri gözlerimle buluştu, sonra nefesim kesilene ve kendimi yüzüne sertçe sürtmekten alıkoyamayana kadar klitorisimi emdi.

Parmaklarım saçlarını sıkıca kavradı ve yüzünü olabildiğince sert bir şekilde kendime bastırdım; zevke ulaşamadığım için ağzımdan inlemeler ve çığlıklar dökülüyordu.

“Viktor,” diye nefes nefese kaldım. “Lütfen.”

Dişleri hassas tenime hafifçe değiyor, sonra beni o kadar sertçe emiyor ki, gözlerim kararıyor. Vücudum kasılmaya başlıyor ve sonunda boşaldığımda sadece hafif inlemeler çıkarabiliyorum.

Kendime gelmeye başladığımda, vücuduma doğru sürünerek yaklaştı ve beni öyle tutkuyla öpmeye başladı ki gözlerimden yaşlar aktı.

Hemen içime girmiyor ama sanki hayatımızın geri kalanında tek istediği şey buymuş gibi beni öpmeye devam ediyor.

Viktor'u sevmemin sebeplerinden biri de bu. Acımasız olabilse de, bana karşı çok hassas bir yanı var.

Onun neler yapabileceğini gördükten sonra, onu sürekli uzaklaştırmaya çalışmama rağmen bana karşı ne kadar sabırlı ve ilgili olduğunu anladım.

Hayır, beni kaçırmadı. Beni kurtardı ve kalbimi kazandı.

Öpüşmeyi kesiyorum ve nefes nefese, "Seni çok seviyorum," diyorum.

Viktor'un dudakları ateşli bir gülümsemeyle kıvrıldı. " *Slava, sana olan sevgimi Maya'ya anlatmaya yetmez, Küçük Gülüm* ."

"Bu ne anlama gelir?"

"Sana olan sevgimi kelimelerle ifade edemem, Küçük Gülüm."

Gözlerim yaşlarla doluyor, ama Viktor ayak parmaklarımı kıvıran bir öpücükle gözyaşlarımın dökülmesini engelliyor. Bacaklarımın arasında sert uzantısını hissediyorum ve kalçalarımı kaldırarak kendimi ona sürtmeye başlıyorum.

"İsa," diye mırıldandı ağzıma, elleri göğüslerime doğru hareket edip meme uçlarımı sertleşene kadar sıkıştırdı. Boğazıma açlık dolu öpücükler kondururken bir yandan da bana doğru sertçe hareket etti.

Onun sertliğinin bana sürtünmesinin verdiği hissi çok seviyorum. Kalçalarım gittikçe hızlanıyor, ama sonra aniden geri çekiliyor. Elini aramızdan aşağıya doğru iterek, kendini tutuyor ve penisini vajinama bastırıyor.

Sol koluna dayanarak kendini destekledi ve bana girdiği yere baktı, ancak daha bir santim bile girmeden geri çekildi ve tekrar klitorisimi okşadı.

“Viktor,” diye yakınıyorum, bu da sadece karanlık bir kıkırdamaya yol açıyor.

Bana sadece bir santimlik bir mesafe vererek işkence etmeye başlıyor, sonra da klitorisimi ovuyor. Bu beni çıldırtıyor, ta ki sol elimle ensesini tırmalayana kadar.

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "Lütfen."

Aniden Viktor bana çarptı. Canım acısa da, ilk seferki acıyla kıyaslanamaz bile.

Kendini tamamen kaptırıyor, gözleri zevkle kapanıyor. "Tanrım, *moya Malen'kaya Roza* . Amcığın beni çok iyi karşılıyor."

Vücudumda bir sıcaklık dalgası yükseliyor ve onun sert uzantısını sıkıca kavrıyorum.

Yavaşça geri çekiliyor, ardından sert bir hamleyle tekrar içime giriyor ve vücudumu yukarı doğru hareket ettirerek içimde bir zevk dalgası yaratıyor.

Sağ eliyle kalçamı kavrarken gözleri yüzüme dikildi. "Ne kadar sıkı olduğuna bayılıyorum. Tam üzerime eldiven gibi oturuyorsun."

O tekrar içime girdiğinde ancak yarım nefes alabiliyorum. Parmakları beni yerimde tutmak için tenime saplanıyor, sonra hızını artırıyor ve o kadar sert bir şekilde içime giriyor ki, sadece nefes nefese kalabiliyorum.

Kalçalarım kendiliğinden hareket etmeye başlıyor, sevişmemizin sesleri odayı doldururken onun çaresizce yaptığı itişlere karşılık vermeye çalışıyor.

Viktor sol elini kalçamın altına sokuyor ve kalçalarımı o kadar sıkı kavrıyor ki kalçalarımı hareket ettiremiyorum. Sağ eli boğazımı sarıyor ve beni o kadar sert beceriyor ki doğru düzgün düşünemiyorum.

Onun bedenimin her zerresine sahip olması karşısında sadece nefes nefese kalıp inleyebiliyorum.

Gözleri gözlerime dikilmiş, yüz hatları acımasız bir sahiplenmeyle gerilmişti.

Kalçasının klitorisime sürtünmesinin ve penisinin beni sertçe doldurmasının yarattığı tüm sürtünme beni uçurumdan aşağı yuvarladı. Ağzımdan bir çığlık koptu ve vücudum beni tüketen zevkten adeta nöbet geçirirken görüşüm karardı.

"İşte bu kadar bebeğim. Boşalırken beni çok sıkı kavrıyorsun," diye homurdanıyor aralanmış dudaklarımın yanında.

Viktor içime öyle sertçe giriyor ki, tenlerin birbirine çarpma sesi odada yankılanıyor ve coşku dalgaları beni vurmaya devam ediyor. İçimde derinlere gömülmüşken, vücudu titriyor ve en seksi iniltiyi çıkarıyor.

Tam kendime gelmeye başladığım sırada Viktor tekrar hamle yaptı ve bu, vücudumda art arda gelen kasılmalara yol açarak beni elektrik teli gibi titretmeye başladı.

Dudakları benimkine değerek beni övüyor, "Ne kadar iyi bir kız."

Bana son kez çarptığında, alnını benimkine dayadı. "Bunu hisset, *moya Malen'kaya Roza* . Biz biriz."

Dudaklarım yukarı kıvrılıyor. "Bunu çok seviyorum."

Zevk azalırken ve nefeslerimiz normale dönerken, Viktor benden ayrıldı. İkimiz de aynı anda donakaldık.

İçimden sıcak bir şeyin sızdığını hissettiğimde gözlerim irileşti.

Viktor'un başı aniden aşağı düştü, sonra küfretti: " *Blyad* , seni çıplak aldım."

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım, ben de başımı aşağıya eğerek. Viktor'un sertleşmiş penisinin, benim uyarılmam ve kan karışımıyla parıldaması bir an için dikkatimi dağıttı.

“Bir gün çocuk sahibi olmamızdan yanayım, ama şimdilik değil. Bugün sana ertesi gün hapı alacağım.”

Başımı salladım. "Lütfen."

Viktor geriye doğru çekilip dizlerinin üzerine çöküyor ve ancak o zaman dizlerinin üzerindeki dövme yıldızları gerçekten fark ediyorum.

Düşüncelerim onun önümde diz çöktüğü ana kaymadan önce, parmağını vajinamın içine soktu.

Kanla bulaşmış karışıma baktığında kaşlarım yukarı kalktı. Gözleri benimkine kaydı, sonra sordu: "Bekâretini ben mi aldım?"

"Evet."

“Neden yalan söyledin?”

"Kendime güvenim yoktu," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Başka hangi ilkleri yaşadım?"

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. "Öpüşmek hariç hemen hemen hepsini."

Memnuniyet gözlerini kararttı. "Güzel. Yani sadece ben senin amının tadının nasıl olduğunu ve boşalırken nasıl inlediğini bileceğim."

Sol elimi kullanarak kendimi yukarı doğru itip oturur pozisyona geçtim. "Sen de benim ilk aşkımsın."

Daha önce de birine karşı geçici ilgi duymuştum ama Viktor, geri dönülmez bir şekilde aşık olduğum ilk erkek.

"Ve ben senin sonuncun olacağım," diyor alçak sesle, beni asla bırakmayacağını açıkça belirtiyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 33

Viktor

Rosalie'ye ertesi gün hapını uzatıp, "Bunu almak zorunda değilsin. Seçim senin," dedim.

"Bunu kesinlikle alacağım," diye mırıldandı, bir yudum suyla hızla yutarak. "Bebek sahibi olmadan önce biraz hayatın tadını çıkarmak istiyorum."

Doğru. Mutlu olmaya vakti olmadı. Ben onun mutlu olmasını istiyorum.

Elini tuttum ve parmaklarımızı birbirine kenetleyerek, "Luna'yı almaya benimle gelmek ister misin?" diye sordum.

“Anne babanın evinde mi?” Kaşları endişeyle çatıldı. “Üç yıl boyunca onları görmezden geldikten sonra bana iyi davranacaklarını düşünüyor musun?”

“Elbette, iyi olacaklar,” diye onu temin ediyorum. “Anlıyorlar.”

Gerginlikten yüz hatları gerildi ve dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı. "Gerginim."

“Bunu görebiliyorum,” diye kıkırdadım. “Bana güveniyorsun, değil mi?”

Derin bir nefes aldı, sonra başını salladı. "Evet."

"Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Biliyorum."

"Öyleyse neden gerginsin?" diye soruyorum, böylece onun ne demek istediğini anlayabileyim.

“Sevgilimin ailesinin yanına gitmek üzereyim. Ya onaylamazlarsa? Ben Mariya gibi bir mafya prensesi değilim ki.”

Başımı yana eğdiğimde alnımda koyu bir kırışıklık belirdi. "Benim için yeterince iyi olmadığını mı düşünüyorsun?"

“Ah… yani… sen Bratva'nın başısın, ben de iki kez kaçırılan kızım.”

"Bu nereden çıktı?" diye sordum, gerçekten çok şaşırmıştım.

Omuzları çökmüş, savunmasız bir halde, "Cinsel istismarcı bir aileden geliyorum ve size sunabileceğim hiçbir şeyim yok. Ben sadece... benim." diye itiraf ediyor.

Elini bırakıp yaklaştım ve yüzüne baktım. “Sen sadece sen değilsin. Sen *moya Malen'kaya Roza'sın* . Sen sevdiğim kadınsın, uğruna öldürdüğüm kadınsın.” Dikkatini çektiğimden emin olmak için daha da yaklaştım. “Rosalie, ben sana layık değilim.”

“Evet, öylesin,” diye fısıldadı, gözleri parlamaya başlamıştı. “Hayatımı pek çok yönden değiştirdin. Eğer sen olmasaydın…” başını salladı, “ya ölmüş olurdum ya da Greco ile evlenmiş olurdum. Bana seçenek sunan tek kişi sensin. Kalbin kırılsa bile her zaman benim için en iyisini yaptın. Görmüyor musun Viktor? Sen benim için her şeysin.”

Alnımı onun alnına dayıyorum. "İşte bu yüzden anne babam seni kollarını açarak kabul edecekler, *moya Malen'kaya Roza* . Beni seviyorsun ve bu yeterli."

“Tamam,” diye fısıldadı. “Ama elimi bırakırsan kaçarım.”

Ona elimi uzatırken yüzümde bir gülümseme beliriyor. Avucunu benimkine yasladığında, "Sen ve ben, *moya Malen'kaya Roza* . Sonsuza dek." diyorum.

"Sonsuza dek," diye onaylıyor.

“Şimdi gidip anne babama müjdeyi verelim.” Onu evden dışarı çekip anne babamın evine giden yola koyuldum. Yan kapıdan girerken kapıyı

çalmaya gerek duymadım. “Neredesiniz?” diye seslendim.

“Mutfak,” diye cevap veriyor annem, sonra heyecanlı havlamalar duyuyoruz.

Giriş holünden geçerken Luna mutfaktan koşarak çıktı, patileri cilalı fayanslarda kaydı. Kuyruğunu salladı, poposunu kıpırdattı, sonra Rosalie'ye doğru gelirken mutlu mutlu mızmızlanma sesleri çıkardı; Rosalie de çömelmişti.

Rosalie, köpeğine sarılarak, "Ah, annen seni çok özledi," diye mırıldandı.

"Ve yine önemsiz biriyim," diye mırıldandım. Luna'nın başını okşayarak, onların mutlu kavuşmalarına gülümsedim.

Annem geniş bir gülümsemeyle mutfaktan çıktı, sonra Rosalie'yi fark edince duraksadı.

Rosalie hızla doğrulup elimi tuttu. Anneme garip bir şekilde el salladı. "Merhaba, Bayan Vetrov. Özür dilerim, ab–"

“Hayır,” diye susturdu annesi. “Özür dileyecek bir şey yok.” Yaklaştı, gözleri Rosalie'nin yüzündeki morluklara ve kolundaki alçıya takıldı. “Ne oldu?”

“Cosa Nostra,” diye mırıldanıyorum.

Babam merdivenlerden aşağı indi, Rosalie'ye bir baktı ve mırıldandı, "Aman Tanrım. Kötü bir şey olduğunu duydum. Neyse ki ikiniz de iyisiniz."

Anne babaya öfkeyle baktı. "Neden bana söylemedin?"

“Ah… çünkü bunu beş dakika önce duydum.”

“Ah,” diye içini çekti anne ve bu da babayı başının belaya girmesinden kurtardı. Dikkatini tekrar Rosalie'ye çevirdi, sonra öne atılıp onu kucakladı. “Ah, tatlım,” diye mırıldandı anne, sanki bir bebekle konuşuyormuş gibi. “Her şey yakında daha iyi olacak. Sana zarar verdikleri için çok üzgünüm.”

Rosalie'nin parmakları canımı çıkarırcasına sıkarken, "Bırak nefes alsın anne," diyorum.

Anne hemen elini bırakıp Rosalie'ye gülümsedi. "Özür dilerim, sarılmayı çok severim."

"Sorun yok," diye onu rahatlatmaya çalıştı Rosalie, bana doğru yaklaşırken.

Babamın yüzündeki memnun gülümsemeye baktım. "Dün çok iyi iş çıkardın. Seninle gurur duyuyorum."

“Teşekkürler baba.” Rosalie’nin bacağının yanında oturan Luna’yı işaret ediyorum. “Biz sadece bebeğimizi almaya geldik. Ona baktığın için teşekkürler.”

"Akşam yemeğine kalmıyor musun?" diye soruyor annem. "Kıymalı et yemeği yaptım."

Rosalie'ye bakarak, "Kalmak istiyor musun?" diye sordum.

Hâlâ biraz gergin olsa da başını salladı. "Elbette. Bu güzel olur."

Tam o sırada, Alexei Amca'nın kahkahası ve Isabella Teyze'nin "Şu gülümsemeni yüzünden sil. Yemin ederim, osuruğun o kadar kötü kokuyor ki, sanki ölmüş ve çürüyormuşsun gibi geliyor." diye çıkışması duyuluyor.

"Eau De Koslov," diye kıkırdadı.

"İğrenç kısmını doğru söyledin."

Köşeyi dönüp geldiklerinde, hepimizin onları izlediğini görüyorlar.

"Geri döndün," diyor Alexei Amca, gözlerini Rosalie'ye dikerek. "Ve şimdi neden dört adamı öldürdüğünü anlıyorum."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Isabella teyze öne doğru koşarken. "Sana ne yaptılar böyle?"

“Gerçekten de ince bir detay,” diye mırıldandım. Rosalie'nin elini bırakıp kolumu onun etrafına sardım. “Lütfen, yaşadığı travma dışında her şeyden bahsedebilir miyiz?”

Alexei amca bana sırıtarak baktı. "Greco'nun boynunu kırmak için sana öğrettiğim hareketi kullandığını duydum?"

Başımı sallayınca omzuma hafifçe vuruyor. "Çok havalısın." Rosalie'nin önünde duruyor. "Bizimle kalacak mısın?"

Rosalie yanıma iyice sokularak başını salladı.

Alexei Amca'nın bakışları aramızda gidip geldi, sonra da "Bunu önceden tahmin etmemiş miydim?" dedi.

"Hepimiz bunu tahmin etmiştik," diye mırıldandı babam.

"Evet, ama ilk ben söyledim."

Yemek odasına doğru yürürken tartıştıklarını izliyoruz. Eğilip fısıldıyorum: "Bizim birlikte olmamızdan bahsediyorlar."

"Tahmin etmiştim," diye fısıldıyor Rosalie. "Çok yoğunlar. Nereden geldiğini anlıyorum."

Yemek odasına doğru ilerlediğimizde Luna da bizi takip etti ve Rosalie'nin sandalyesinin yanına uzandı.

"Seni gözünün önünden ayırmayacak," diye kıkırdadım masanın başına, sağımda Rosalie ile birlikte otururken.

Rosalie eğilip Luna'nın başını okşadı. "Anneciğin çok iyi bir kız."

Doğrulduğunda, gözlerine bakıyorum ve sadece onun duyabileceği şekilde fısıldıyorum: "Babası uslu bir kız."

Rosalie'nin yanakları kızardı ve babasının ya da Alexei amcasının duyup duymadığını kontrol etmek için hızla etrafına bakındı, ancak ikisi de planladıkları tatil hakkında konuşmakla meşguldü.

"Bu yıl nereye gidiyorsunuz?" diye soruyorum.

"Bali," diye yanıtlıyor Alexei Amca. "Şimdi kadınların seçme sırası."

Rosalie, beni şaşırtacak şekilde, "Bali'nin fotoğrafları çok güzeldi," dedi.

Tam o sırada annem ve Isabella teyzem yemeği içeri taşıdılar.

Annem bize gülümsedi, "Siz de gelebilir misiniz?" Gözleri bana takıldı. "Bratva'nın başına geçtiğinden beri hiç tatile çıkmadın."

Rosalie'ye baktım. "Ne düşünüyorsun?"

"Ben mi?" diye nefes nefese sordu. "Neden ben?"

Başımı yana eğdim, dudaklarımın kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Çünkü tatile gideceğiz. Senin de söz hakkın var. "

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Bali'ye mi? Biz mi? Bu yıl mı?"

Herkes gülmeye başlayınca Rosalie daha da kızardı.

Elimi kaldırıp parmak boğumlarımla yanağına hafifçe dokundum. "Ailemle tatile gitmek ister misin?"

“Ah…” Rosalie masanın etrafına şöyle bir göz attıktan sonra tekrar bana baktı. “Sen karar verebilirsin.”

Dikkatimi anne ve babama çevirerek, "Bunu düşünmek için bize biraz zaman verin," dedim.

Herkes yerine oturduktan ve annemin tencere yemeğinden yedikten sonra, sohbet kolayca akmaya başladı ve Rosalie de rahatlamış görünüyordu.

Çift olarak ilk defa birlikte bir şey yapıyoruz.

Bayıldım.

OceanofPDF.com

Bölüm 34

Rosalie

Sırtım Viktor'un sağlam göğsüne yaslanmış ve kolları beni sarmış halde uyanmak hâlâ gerçeküstü geliyor.

Cosa Nostra ile yaşadığım o korkunç olaydan bu yana iki hafta geçti. Yüzümdeki morluklar iyileşti ama kalbimdeki yaralarla hâlâ mücadele ediyorum.

Değişen en önemli şeylerden biri, Joseph ve ekibinin beni koruması şartıyla dışarı çıkmama izin verilmesi. Çok fazla dışarı çıkmadım gerçi, ama bunu yapabileceğimi bilmek her şeyi değiştiriyor.

Luna ile oynamaya ve gün içinde kitap koleksiyonumu okumaya yeniden başladım, ama aynı zamanda ev işlerine de yardım etmeye başladım.

Yemek yapmayı bilmiyorum, o yüzden o hala Viktor'un işi ve geceleri televizyon karşısında sarılıyoruz. Hiçbir filmi bitiremiyoruz çünkü her zaman öpüşerek bitiriyoruz ve bu da ateşli anlara yol açıyor.

Viktor saçlarımın arasına homurdanarak, "Günaydın," dedi.

"Günaydın." Ona doğru dönüp uykulu bir gülümsemeyle karşılık verdim.

"Üçüncü gecedir üst üste kabus görmedim," diye mırıldandı yarı uykulu bir halde.

“Bir zafer daha.” Sol elimi kaldırıp, dağınık saçlarını okşadım. “Sabahın ilk ışıklarında bu kadar çekici görünmen haksızlık.”

“Kollarımın arasında uyuyan güzel diyor bunu.” Bana doğru eğilip dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu, sonra da şikayet etti: “Kalkmak istemiyorum. Luca'yı ara ve bana esir tuttuğunu, bütün gün benimle kötü niyetli bir şekilde birlikte olmayı planladığını söyle.”

"Bana inanacakmış gibi," diye kıkırdadım.

Viktor bana yalvaran bir ifadeyle baktı. "Lütfen."

Başımı sallayarak, eğlence olsun diye ona izin verdim. "Tamam. Telefonunu ver."

Yüzünde muzip bir sırıtışla telefonu bana uzatıyor. Ben de tuşa basıp telefonun çalmasını beklerken Viktor omzuma bir öpücük konduruyor.

"Hemen yoluna devam etsen iyi olur," diye tehditkar bir tonla cevap verir Luca.

Viktor üzerimdeki örtüleri hızla çekip şortumu aşağı indirdi.

“Ah… Rosalie.” Viktor'a kaşlarımı çatarak baktım ve başımı salladım. “Viktor'u bugünlük esir tutuyorum.”

Adam yüzünü bacaklarımın arasına sokup beni o kadar sertçe emmeye başladı ki neredeyse çığlık attım.

Aman Tanrım.

Luca eğlenmiş bir şekilde kıkırdar ve daha yumuşak bir ses tonuyla, "Ona söyle, güzel deneme ama asla. Gelip onu o evden sürükleyerek çıkaracağım." der.

“Hı hı,” diye mırıldandım, Viktor’un dili klitorisimde sihirli bir şekilde çalışırken vücudum hızla alev aldı.

Aman Tanrım.

“Hoşça kal.” O lanet kelimeyi neredeyse inleyerek söyledim, sonra telefonu yatağa düşürüp Viktor’un dağınık saçlarından tutarak aramayı sonlandırmak için çabaladım. “Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Viktor,”

diye nefes nefese inledim, kalçalarım çılgınca kıpırdayarak kendimi onun dişlerine ve kadifemsi diline sürttüm.

Gözlerimi sıkıca kapattım, ayak parmaklarım kıvrılmaya başladı ve bedenim rahatlama için çaresizce kasılırken, Viktor iki parmağını içime sokup sert ve hızlı bir şekilde ileri geri hareket ettirdi. Sırtım gerildi, vücudumdaki her kas kasıldı, sonra orgazm inanılmaz derecede şiddetli bir şekilde vurdu ve benden zevk çığlıkları kopardı.

Viktor'un dilinin verdiği zevkin doruk noktasına ulaşırken kalçalarım tekrar yukarı aşağı hareket etmeye başlıyor ve sonunda nefes nefese yere yığılıyorum.

Keyif azalırken ve yatağa iyice yaslanırken, Viktor kulaklarına kadar uzanan bir gülümsemeyle vücudumun üzerine tırmandı. "Kahvaltı için teşekkürler, *moya Malen'kaya Roza* ."

“Şey…” Kahkaha attım birden. “Sanırım asıl ben size teşekkür etmeliyim.”

"Ah, yapacaksın," diye homurdandı sesi, göğsümün üzerine otururken. Sertleşmiş penisini serbest bırakmak için eşofmanını aşağı çekerken elini yatağın başındaki duvara dayadı. "Bana açıl."

Dudaklarım aralandı ve o ağzıma doğru itilirken, meni öncesi sıvısının tuzlu tadı dilime çarptı. Onu o kadar sert emdim ki, yanaklarım içeri çöktü.

Viktor başını geriye atıp inledi, sonra daha derine doğru itmeye başladı. "Aman Tanrım. Aynen öyle, *moya Malen'kaya Roza* . Boğazını gevşet ve burnundan nefes al."

Dediğini yapıyorum ve büyük penisi boğazımdan aşağı doğru zorla girerken öğürüyorum ama yine de onu kabullenmeyi başarıyorum. Gözleri yüzümde öyle bir tutkuyla yanıyor ki, tüm gücün bende olduğunu hissediyorum.

“ *Blyad* ,” diye homurdanıyor. “Öğürme isteğini bastırma. Boğazın beni dışarı atmaya çalışırken hissettiğin şey inanılmaz derecede harika.”

Viktor hızını artırıyor ve boğulma hissi gözlerimden yaşların süzülmesine neden oluyor. Gözlerim bulanıklaşmasın diye hızlıca göz kırpıyorum çünkü yüzündeki o saf ecstasy ifadesini bir saniye bile kaçırmak istemiyorum.

Sol elimi yukarı doğru itiyorum ve avucum, her itişte kasılan karın kaslarının hissini doyasıya yaşıyor.

"Kahretsin, Rosalie," diye inliyor. "Beni almaya devam et bebeğim. Kahretsin." Boğazımın alabileceği kadar derine giriyor, sonra da sertçe boşalıyor.

Yutkunurken burnumdan nefes almaya odaklanmaya çalışıyorum ama zorlanmaya başlayınca Viktor hızla geri çekiliyor ve penisini avuçluyor, boşalması çeneme ve boynuma yayılıyor.

“ *Blyad* ,” diye tısladı, yüzündeki coşku onu vahşice çekici gösteriyordu. Gözleri çeneme kilitlendi, sonra dudaklarında yavaş bir sırıtış belirdi. “Yüzünde benim menimle çok ateşli görünüyorsun.”

Onu memnun etmek için, parmağımı yavaşça çenemin üzerinde gezdirip ağzıma sokuyorum ve boşalmasını emerek uzaklaştırıyorum.

"İşler bekleyebilir," diyor alçak ve derin bir sesle, bana yatakta zevk dolu bir gün vaat ederek.

Viktor ancak on bir geçtikten sonra ayrıldı ve onun varlığı hâlâ içimde hissedilirken, Luna ile birlikte çeşmeye doğru yürüdüm.

Topunu verandaya doğru fırlatırken, "Yakala," diyorum.

Topun peşinden koşuyor ve ısırdığında top ciyaklıyor. Hızla geri getiriyor, elime bırakıyor ve kuyruğunu gururla sallıyor.

"Ne kadar da iyi bir kız," diye onu överek ödül olarak bir ikram veriyorum.

On dakika boyunca top oynadıktan sonra Isabella'nın bana doğru yürüdüğünü gördüm.

"Günaydın," diye sesleniyor.

"Sabah."

“Luna çok enerjik.” Köpeğime gülümsüyor, onu okşamak için duruyor, sonra yanıma geliyor. “Yüzün çok daha iyi görünüyor.”

"Evet, ben de kendimi daha iyi hissediyorum."

"Bu iyi."

Topu tekrar atmamı izliyor, sonra da "Viktor senin benimle çalışmakla ilgilendiğini söyledi" diyor.

“Öyleyim.” Kendimi garip hissederek ekledim, “Eğer sizin için sakıncası yoksa. Sınırı aşmak istemiyorum.”

Isabella verandayı işaret ediyor ve oturduktan sonra, "Bununla başa çıkıp çıkamayacağınızdan endişeliyim. Hiç de hoş bir yer değil," diyor.

“Biliyorum.” Sadece tadına baktım ve hâlâ aklımdan çıkmıyor. “Ama denemek isterim.”

Bir an düşündükten sonra, "Size idari işlerden bazılarını gösterebilirim. Acele etmeden ilerleyebiliriz," dedi.

Göğsümde bir heyecan kabarıyor. "Tamam. Bu harika olurdu." Ona özür dileyen bir gülümseme veriyorum. "Sadece... hiç tecrübem yok."

"Öyleyse ben sana öğreteyim."

Bunu duyduğuma o kadar çok sevindim ki, ona sarılma isteğimi zor tutuyorum.

Isabella bahçeye göz gezdirdi. "Senin için savaşmadığımı düşünmeni istemiyorum."

Konunun aniden değiştirilmesi beni şaşırttı.

Ben sessiz kalınca, dikkatini tekrar bana çevirdi. "Seni kurtarmadım çünkü Viktor'dan kurtarılmaya ihtiyacın yoktu. Onunla güvende olacağını biliyordum."

Biraz garip hissederek başımı salladım. "Viktor bana her zaman iyi davrandı."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve bir an ona bakakalıyorum çünkü gerçekten çok güzel bir kadın.

“Annem bir seks ticareti yapan biriydi,” diye itiraf ediyor. “Alexei’nin onu öldürmesini izledim.”

Aman Tanrım.

Bana anlayışlı bir bakış attı. "Yani, olanlar hakkında konuşmaya ihtiyacın olursa, ben buradayım. Yardımcı olabileceğimi düşünüyorum."

Tüm dikkatimi ona vererek, "Bununla nasıl başa çıktın?" diye sordum.

“Annemin köleliğe sattığı her insanı kurtarmaya çalıştım. Bu benim isyan etme ve dünyaya biraz iyilik katma yolumdu.” Hafifçe kıkırdadı ama hemen kayboldu. “Annemle aramda, senin ve ailen arasındaki gibi bir sevgi hiç olmadı. Ariana bu konuda sana yardımcı olabilir. Kardeşi ona ihanet etti, bu yüzden sanırım bu konuda seninle bağlantı kurabilir.”

Vay canına. Isabella ve Ariana'nın da kendi acı dolu geçmişleri olduğunu duymak gerçekten alçakgönüllülük gerektiriyor. O kadar güçlü kadınlar ki, bunu asla tahmin edemezdim. Bu bana, yaşadığım her şeyden iyileşebileceğime ve onlar gibi dünyada bir fark yaratabileceğime dair umut veriyor.

“Teşekkür ederim.” Bu sefer gülümsemem daha kolay geldi. “Sanırım ikinizden de çok şey öğrenebilirim.”

"Benden habersiz mi dedikodu yapıyorsunuz?" diye sordu Ariana aniden, beni şaşırtarak.

Isabella, "Eğer doğruysa dedikodu sayılmaz," diye takılıyor ona.

Ariana oturduğunda, "Kahve ister misin?" diye sordum.

"Lütfen," diye yanıtlıyor ikisi birden.

İçecekleri hazırlamak için hızla eve koştum. Arkamda verandadaki iki kadına şöyle bir göz attım ve yüzümde mutlu bir gülümseme belirdi.

Bu güzel.

Beni evimdeymiş gibi hissettirmek için gerçekten çok çabalıyorlar ve bunu çok takdir ediyorum.

Kahve hazır olunca fincanları masaya götürüp bırakıyorum. Yerime oturuyorum, dudaklarımda hâlâ o gülümseme var.

"Beni burada sıcak karşıladığınız için teşekkür ederim," diyorum cesaretimi kaybetmeden önce. "Gerçekten minnettarım."

"Rica ederim tatlım." Ariana elimi sıktı. "Sonuçta, artık ailenin bir parçasısın."

Kalbim sıcaklıkla dolup taşıyor. "Yeniden bir aileye sahip olmak çok güzel."

Özellikle de benim iyiliğimi düşünen biri.

“Ah, kalbim,” diye mırıldanıyor Viktor’un annesi, sonra da beni kucaklıyor. “Onu her gördüğünde ona sarılıp sevgi göstermek istemiyor musun?” diye soruyor Isabella'ya.

"Bu senin işin. Ben onun vücuduna biraz kas sokmak ve bir erkeğe nasıl diz çökeceğini öğretmek istiyorum ki adam bir hafta boyunca sürünsün."

Kahkahalarımı patlattım, tüm bu ilgiden çok hoşlandım ve kuru bir sünger gibi her şeyi içime çektim.

Kahvelerimizi yudumlarken, çoğunlukla kadınların tatil planları hakkında konuşmalarını dinliyorum.

Isabella, "Sen ve Viktor bize katılmaya karar verdiniz mi?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Aslında bu konuyu hiç konuşmadık."

Ariana elini havada salladı. "Hiç baskı yok. Endişelenme."

Doğrusu, birbirimize o kadar dalmıştık ki, unuttum.

Viktor eve geldiğinde ona sormayı aklıma not ediyorum, sonra da görmek istedikleri tüm manzaralar hakkındaki konuşmaya odaklanıyorum. Viktor beni kaçırmadan önce kendi seyahatim için yaptığım tüm araştırmalar sayesinde onlarla konuşabiliyorum.

Yüzümden hiç eksilmeyen bir gülümsemeyle öğleden sonrayı Ariana ve Isabella ile geçirdim. Her şeyin bu kadar iyi gitmesine çok minnettarım. Sonunda mutlu olmama izin verildiğini hissediyorum.

Her şey Viktor yüzünden.

Bu adam benim her şeyim oldu ve onsuz ne yapacağımı bilmiyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 35

Viktor

Luca ve Parisi'nin, din adamları sınıfı ile Cosa Nostra arasında bir görüşme yapılması konusunda anlaşmaları iki ay sürdü.

İşler oldukça çalkantılıydı. Özellikle benim açımdan, çünkü o şerefsizlerin Rosalie'ye yaptıkları yüzünden hâlâ çok öfkeliyim.

Alçısı iki hafta önce çıkarıldı.

Bana kalsa, kanlı bir katliam için oy verirdim ve hepsini katlederdim.

Otel odasına doğru koridorda yürürken Luca, "Sanki hepsini öldürecekmiş gibi bakmayı bırak," diye mırıldandı.

Nebraska'da buluşuyoruz çünkü şehir iki partiden hiçbirine ait değil ve Los Angeles ile New York'un tam ortasında yer alıyor.

"Bu herifleri gördüğüme sevinmiş gibi davranmak zor," diye homurdanıyorum, vücudum harekete geçmek için gergin.

Nikolas omzuma hafifçe vurdu. "Eğer ortalığı kurşun yağmuruna tutacaksan bizi önceden uyar."

Liam gülerek, "Sakın ona böyle fikirler verme," dedi.

Gabriel her zaman sessiz bir çocuk olmuştur, bu yüzden homurdanması beni şaşırtmıyor.

Kapıya vardığında Luca bize şöyle bir baktı. "Hazır mısınız?"

Hepimiz başımızı salladık.

Bana uyarıcı bir bakış attı. "Bu toplantı için çok çalıştım. Lütfen, her şeyi mahvetme."

İşaret parmağımı kullanarak başımın üzerinde bir hale çiziyorum.

Luca gözlerini devirdi, sonra da anahtar kartını kilide okuttu.

Hepimiz, ellerinde içkilerle Cosa Nostra'nın beş üyesinin beklediği süite giriyoruz.

Ben babasını öldürdükten sonra Greco'nun oğlu yönetimi devraldı, bu yüzden eğlenceli olacak.

Genç Greco'nun gözleri bana kilitlendi, ama bakışlarında intikamdan çok merak vardı.

İlginç. Eminim burada anlatılacak bir hikaye vardır. Ne yazık ki, ne olduğunu öğrenmek için yeterince merakım yok.

Luca başıyla selam vererek, "Beyler," dedi.

El sıkışmaya zahmet etmiyorum ve omzumu yaslayabileceğim bir duvar bulup kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

Parisi bana baktı ve gözlerimiz buluştuğunda odadaki gerilim hızla arttı.

"Görünüşe göre Bay Vetrov bir barış anlaşması imzalamak istemiyor," diyor ve içeceğinden bir yudum alıyor.

"Özür istiyorum," diyorum.

"Salvatore'u öldürmenize izin verdik."

“O benim içindi. Rosalie'den özür dilemelisin.”

Bunu sadece onları küçük düşürmek için yapıyorum. Ayrıca, beş adamın ondan af dilemesi Rosalie'nin özgüvenini geri kazanmasına da yardımcı olacağını düşünüyorum.

Ama o bunu vermeyecek.

Cosa Nostra'dan herhangi biri bir şey söyleyemeden devam ediyorum: "Beyin sarsıntısı geçirdi, bileği kırıldı ve sizin lanet olası muhafızlarınızdan biri ona cinsel saldırıda bulundu. Ona yaşattığınız tüm bu pislikler için sözlü bir özür istiyorum. Ancak o zaman barış antlaşmasına razı olacağım."

"Ya özür dilemezsek?" diye soruyor genç Greco.

Omuz silktim. "New York sokaklarını Sicilya kanıyla sulayacağım. Kadınımın senin ellerin yüzünden döktüğü her gözyaşı için bir ölüm."

Messina mırıldanarak, "Tanrım," dedi. "Şu kadını telefona bağlayın da şu işi bitirelim."

"Bizim kendi şartlarımız var," diyor Parisi, telefonumu cebimden çıkarırken. "Hiçbiriniz New York'a ayak basmayacaksınız ve biz de sizin bölgelerinizden uzak duracağız."

Nikolas, "Bana uyar," diye onaylıyor.

"Ben de," diye onaylıyor Liam.

Gabriel'in sıkılmış bir iç çekişini ruhumda hissediyorum.

Rosalie'ye söylediklerimi duymasınlar diye gruptan uzaklaşıp numarasını tuşluyorum.

"Merhaba," diye yanıtlıyor ikinci zil çalmasının ardından. "Toplantı iyi geçti mi?"

"Hâlâ meşgulüz," diyorum. "Cosa Nostra sizden özür dileyecek. Ama onlara hiçbir şey söylemenize gerek yok."

Bir an duraksadı, sonra mırıldandı: "Özürlerini istemiyorum. Güneşin batmadığı yere sokabilirler."

“Biliyorum. Ama bu, onları aşağılamak ve size güç kazandırmakla ilgili. Düşmanı her zaman diz çöktürmelisiniz.”

“Ah. Bunu hiç böyle düşünmemiştim.” İçini çekti. “Pekala. Yalvarışlarını dinleyeceğim.”

Diğer adamların yanına geri döndüm ve "Dinliyor," dedim.

Parisi, bu durumdan hiç hoşlanmadığını belli ederek boğazını temizledi ve "Rosalie," dedi, "Olayların bu şekilde sonuçlanmasından dolayı özür dileriz." Başımı salladım ve bu da onun şu sözlerle devam etmesine neden oldu: "Ve bizim elimizden çektiğin istismardan dolayı da özür dileriz."

“Aman Tanrım!” diye çığlık attı Rosalie. “Hayır, Luna, kakayı bırak!”

Nikolas kahkaha atmaya başladı ve şaşırtıcı bir şekilde Greco junior da ona katıldı.

"Gitmem gerek," diye Rosalie'nin sesi telefondan duyuldu. "Seni seviyorum Viktor. Ha, köpek maması getirmeyi unutma."

Telefon hattı kesildi ve dikkatimi tekrar adamlara çevirdim. "Köpek maması almaya gitmek için nereye imza atacağım?"

Hepimiz bir masanın etrafında toplanıyoruz; orada barış antlaşması, hepimizden bir damla kan bekliyor.

Parisi ile göz göze geldim, sonra başımı sallayarak önce onun başlamasını işaret ettim. Başparmağını iğneyle hafifçe batırdı, sonra da belgeye bastırdı.

Luca sırada, ardından Greco junior geliyor. Öne doğru bir adım atıyorum ve Luca'nın yanına bir damla kan damlatıyorum, sonra uzaklaşırken başparmağımdaki küçük yarayı yalıyorum.

Diğerleri kan yemini ederken, Greco Jr. yanıma gelip kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ne olursa olsun, o piçi ortadan kaldırdığın için teşekkür ederim."

Kaşım yukarı kalktı. "Hiç sevgi kalmamış mı?"

"Hiçbiri," diye mırıldandı.

"Öyleyse, rica ederim."

Arkasını dönüp elini bana uzattı. "Barış antlaşması için."

Adama dik dik bakıyorum ve gözlerini benden ayırmadığında elini tutup tokalaşıyorum. "Babandan daha iyisini yap."

"New York'ta birçok şeyi değiştirmeyi planlıyorum."

Bıraktık ve Luca belgeyi eline alır almaz, "Bunu yakın zamanda tekrar yapmayalım," dedim.

"Anlaştık," diye mırıldandı Parisi.

Otel odasından ilk çıkan ben oldum, arkadaşlarım da hemen arkamdan geldi.

Boğazlarını parçalamak istediğim anda sakin kaldığınız için New York bana kocaman bir teşekkür borçlu.

Greco Junior hariç. O potansiyel sahibi ve umarım Cosa Nostra'yı yeni bir çağa taşıyacak.

Asansöre binerken Luca, "Greco sana ne dedi?" diye sordu.

"Babasına duyduğumuz ortak nefret sayesinde birbirimize bağlandık."

Nikolas bana, "Bak sen ne kadar medeni davranıyorsun, arkadaş ediniyorsun," diye takıldı.

"Köpekler neden kendi dışkılarını yerler?" diye soruyor Gabriel birden. "Bizimki de öyle yapıyor, sonra da gelip tam yüzüme doğru nefes alıyor."

Gülerek kendi kendime, "Nereden bileyim ki?" diye mırıldandım.

Cosa Nostra ve rahiplik arasındaki alevler söndürüldüğüne göre, artık gelen silah sevkiyatına odaklanabilirim ve ardından sevgilimle tatile çıkacağım.

Ailemle Bali'ye gideceğimizi bilmiyor. Ne zaman bundan bahsetmeye çalışsa, sürpriz olması için dikkatini dağıtıyorum.

Hâlâ onun hazırladığı seyahat listesini saklıyorum. Son üç buçuk yıldır çekmecemde güvenle duruyor ve onu yazdığı her ülkeye götürmeyi planlıyorum.

Bundan sonra kadınımın sadece mutlulukla tanışmasını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Tanrım, yaşadığı onca cehennemden sonra bunu herkesten çok hak ediyor.

Diğer rahiplerle birlikte otelden çıkarken içimden bir ah çektim. İstediğim sonuç olmayabilir, ama iki güçlü grubun çatışmaması herkes için en iyisi.

Çok fazla kan dökülecek, bu yüzden barışı korumak daha iyi.

New York'taki mülklerimi satmam lazım. O parayı Rosalie'nin en sevdiği yerlerde yeni mülklere yatırım yapmak için kullanabilirim.

Bu harika bir fikir. Hepsini onun adına geçireceğim ve evlendiğimizde mükemmel bir hediye olacak, ayrıca onun da mal varlığı olacak.

Zihnim hızla çalışmaya başlıyor, banka hesabına hatırı sayılır bir miktar para yatırmak ve onu mirasçım olarak belirleyecek yeni bir vasiyetname hazırlamak için planlar yapıyorum. Ben öldükten sonra bile her zaman onun benim tarafımdan bakılacağından emin olmak istiyorum.

Yani, yakın zamanda ölmeyi planlamıyorum. Kesinlikle hayır. Rosalie uzun bir süre benimle baş başa kalacak.

SUV'lere bindiğimizde, telefonumu çıkarıp onu arıyorum.

“Hey,” diye güzel sesi telefondan duyuldu. “İşin bitti mi?”

"Evet. Havaalanına gidiyoruz."

“Güzel. Unutmadan söyleyeyim, Luna için aldığım ödüller neredeyse bitti. Kemik iliği olanlardan biraz al. Onları çok seviyor.”

"Biliyorsun, sen de markete gidebilirsin, değil mi?" diye hatırlattım ona.

"Evet, ama bu da sütyen takmam gerektiği anlamına geliyor," diye mırıldanıyor.

Rosalie'nin tişörtünün altından belirgin bir şekilde görünen meme uçlarının görüntüsü zihnimde canlanıyor ve penisim seğiriyor. "Üç saat içinde evde olacağım ve dükkana uğrayacağım, *moya Malen'kaya Roza* ."

“Teşekkür ederim.” Sesindeki mutluluğu duymak göğsüme bir memnuniyet duygusu doldurdu, sonra da “Seni seviyorum Viktor. İyi yolculuklar.” dediğinde kalbimi fethetti.

“Ben de seni seviyorum *moya Malen'kaya Roza* .”

Telefonu kapattığımda Nikolas, "Düğün ne zaman?" diye sordu.

Ona sırıttım. "Yakında öğreneceksin."

OceanofPDF.com

Bölüm 36

Rosalie

Dar şort ve askılı bir tişört giymiş halde, antrenman için spor salonuna dönüştürülmüş eski yatak odamda duruyorum.

Son iki haftadır kas geliştirmek için ağırlık ve kardiyo egzersizleri yapıyorum. Ama Viktor'la karşı karşıya gelince, bir böcekten bile daha güçsüz hissediyorum. Ne kadar antrenman yaparsam yapayım, onun gibi bir adamı alt edemem.

Viktor, "Daha denemeden pes etmiş gibi görünmenizin sebebi ne?" diye soruyor.

Burnumu buruşturuyorum. "Çünkü sen benden çok daha güçlüsün. Seni asla alt edemem."

Kibirli bir gülümseme dudaklarını yakıcı bir sırıtışa dönüştürdü. "Bu zaten belli, *moya Malen'kaya Roza* . Amaç seni eğitmek, böylece diğer heriflerle savaşabileceksin."

"Evet, ben de öyle olacağını sanmıyorum. Çok kısa ve zayıfım."

Viktor tam önümde durdu ve bir an için çıplak göğsünü ve kaslı karın kaslarını görünce ağzım sulandı. Eşofmanının içine doğru kaybolan 'V' şekli de hemen dikkatimi çekti.

Elimi kaldırıp parmağımı kemerinin üzerinde gezdiriyorum ve kalçasından aşağı doğru uzanan belirgin çizgiyi takip ederek parmağımı kumaşın altına sokuyorum.

Viktor'a şöyle bir bakıp, antrenmandan kurtulabilmek için baştan çıkarıcı olmaya çalışıyorum. Sesimi alçaltarak itiraf ediyorum: "Bu V,

beynimdeki tüm aktiviteyi siliyor."

Elimi eşofmanının altına kaydırdım ve ne kadar sert olduğunu hissettiğimde ağzım sulanmaya başladı. Parmaklarımı etrafına sararak, yavaşça penisini kökünden ucuna doğru masaj yapmaya başladım. "Yapacak daha iyi şeyler düşünebilirim."

"Yapabilir misin?" diye mırıldandı, sesi karanlık ve alçaktı, bu da içimde ona duyduğum özlemle kasılmalara neden oldu.

Parmak uçlarımda yükselip diğer kolumu da boynuna doladım. Dudaklarımı çenesine hafifçe değdirerek, "Evet," diye fısıldadım.

Elimi sertliğinin üzerinde daha hızlı hareket ettirdiğimde, Viktor beni durdurmak için elini benimkinin üzerine koydu. "Henüz değil, bebeğim."

Surat asarak elimi bıraktım ve geri adım attım, sonra Viktor'un kolu boynuma dolandı ve ayaklarım yerden kesildi. Minderin üzerine düşerken tiz bir çığlık attım ve tam üzerime çıktığı anda parmakları boğazımı kavradı.

"Seni yatak odanda ilk kez benzer bir pozisyonda bıraktığım o günü hatırlıyor musun?"

"Evet. Ama başıma silah dayanmasından hiç hoşlanmadım," diye mırıldandım, ellerimle onun bileğini kavradım.

Viktor yaklaştı, sonra dili alt dudağımın üzerinden geçti. "Seni becermek istedim. O daracık şortlarınla çok seksi görünüyordun. Tıpkı şimdi olduğun gibi."

Eli çıplak karnımın üzerinde geziniyor, sonunda bacaklarımın arasını kavrıyor.

Gözlerim onun gözlerine kenetlendi ve itiraf ettim: "Hayatımda gördüğüm en yakışıklı adam sensin diye düşündüm."

“Evet,” diye mırıldandı baştan çıkarıcı bir tonla. Kalçalarım arzuyla kıpırdayana kadar şortumun üzerinden masaj yapmaya başladı. “Şimdi ne

olacak?”

Elini bileğinden çekip, kaslı göğsünde ellerimi gezdirdim. "Biliyorum, en çekici olan sensin."

Dişleriyle alt dudağımı çekiştirdi, sonra da "Benimle dövüş, *moya Malen'kaya Roza* " diye emretti.

Yapmak istediğim son şey bu. Onu sırt üstü yatırıp penisinin üzerine oturmayı çok daha fazla tercih ederim.

Bu düşünce kaşlarımı kaldırmama neden oldu, sonra kalçalarımı yukarı doğru iterek vücudumu kullanarak onu devirmeye çalıştım ama çok ağırdı.

Elini bacaklarımın arasındaki ihtiyaç duyulan vadiden çektiğinde, hayal kırıklığıyla inledim.

Ayağa kalkıp beni kolayca yukarı çekti. "Hadi bakalım, bebeğim. Benimle dövüş."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye mırıldandım ona kaşlarımı çatarak.

“Bir erkeğin birkaç zayıf noktası vardır. Testisleri, boğazı, gözleri ve kulakları.” Tekrar parmaklarını boynuma doladı. “Birisi seni böyle yakaladığında, başparmağını tut ve çıtırtı duyana kadar geriye doğru bük, ama muhtemelen o daha çıtırtı duymadan bırakacaktır.”

"Tamam aşkım."

Viktor diğer elini sanki bana vuracakmış gibi kaldırdı. "Yumruğa hazırlan. O şerefsiz, ona zarar verdiğin için sana bir ders vermek isteyecek."

"Bunun olmasını nasıl engelleyebilirim?" diye soruyorum eğitime başlarken.

Viktor beni bırakıp geri çekildi. "Bana yumruk at."

Kahkaha attım. "Ciddi ol."

“Öyleyim.” Kollarını iki yana açtı. “Beni yumrukla, Rosalie.”

Yumrukladığım tek şey yastığım. Hadi bakalım. İleri atılıp bir yumruk attım, ama Viktor yumruğumu ön koluyla engelledi ve savuşturdu. "İşte böyle blok yapılır. Şimdi sen yap."

“Pekala.” Sinek bile incitmeyecek bir yumruk attığında, onu kolayca engelliyorum. “Bana karşı nazik olmana yardımcı olmuyor bu,” diye yakınıyorum.

"Sana zarar vereceğimi bildiğim için gerçekten yumruk atmayacağım," diye yanıtlıyor. "Sadece yumruk atma eylemini engellemeye alışmalısın."

Başımı sallıyorum ve o hareketi tekrarladığında kolumu kaldırıyorum. Pratik yapmaya devam ediyoruz ve hareketler yavaş yavaş hızlanıyor, sonunda ter içinde kalıp nefes nefese kalıyorum.

Viktor , "Biraz su iç, *moya Malen'kaya Roza* ," diye talimat veriyor.

Ben o soğuk sıvıyı içerken, "Daha küçük olduğun için daha hızlı olmalısın. Silahın bu olacak, bu yüzden hızına odaklan," dedi.

"Tamam aşkım."

Suyu yere bırakmıştım ki Viktor üzerime atıldı. Göğsü sırtıma çarptı ve kolu belime dolanarak beni yerden kaldırdı.

"Dirseğinle vur," diye talimat verdi. Tereddüt etmeden dirseğimi yan tarafına sertçe vurdum. "Aferin kızım."

İsa.

Beni bırakmıyor, aksine duvara sıkıştırana kadar ileri doğru itiyor.

"Ayağıma bastığın zamanı hatırlıyor musun?" diye soruyor.

"Evet," diye fısıldıyorum alçıya karşı.

"İyi bir hamleydi. Beni hazırlıksız yakaladın," diye beni övüyor, bu sözler içimde bir sıcaklık dalgası yaratıyor ve şortumu ıslatıyor.

Ellerimi duvara dayadım ve kalçamı onun sertliğine sürttüm. "Viktor," diye inledim.

Nefesleri kulağıma değiyor. "Benim için ıslanıyor musun, *moya Malen'kaya Roza* ?"

Başımı hızla salladım. "Sırılsıklam oldum."

Viktor beni bıraktıktan sonra, "Soyun bebeğim," diye emretti.

Başımın üzerinden atletimi geçirirken arkamı döndüm. Şortumu aşağı indirdiğimde Viktor eşofmanını yana doğru tekmeledi.

Beni tutup sevişmek yerine, muzip bir sırıtışla tekrar antrenman minderine geri döndü.

“Eğitim henüz bitmedi.”

Yaklaşırken kendi kendime, "Siz çıplak ve ereksiyon halindeyken hiçbir şey öğrenemeyeceğim," diye mırıldandım.

"Beni neyin tahrik ettiğini biliyor musun?" diye soruyor. Başımı sallayınca, "Bana karşı direndiğin zaman," diyor.

Yaşadıklarımdan sonra, böyle bir fantezinin hoşuma gideceğini hiç düşünmemiştim, ama Viktor'la güvende olduğumu biliyorum. Bana asla zarar verecek bir şey yapmaz.

Ve bu, arınma hissi yaratabilir çünkü biliyorum ki sonuç beni zevkten kemiksiz bırakacak, kırılmış ve yenilmiş hissettirmeyecek.

Viktor, söylediklerini anlamaya çalışırken beni izliyor, sonra da "Bunu kabul edecek misin?" diye soruyor.

Gözlerim onun etkileyici uzunluğuna indi. "Evet, yeter ki sonunda beni becermen gerek."

Gözleri karanlık bir ateşle doluyor ve yavaşça etrafımda daireler çizerek dolaşıyor.

Onun hamle yapmasını beklerken, gözlerim her adımını takip ediyor.

"Bana bir güvenlik kelimesi söyle."

"İçin?"

"Sınırınıza ulaştığınızda ve durmanız gerektiğinde," diye açıklıyor.

“Ah…” Yanlışlıkla kullanmayacağım bir kelime düşünmeye çalışıyorum. “Merhamet?”

"Bana uyar," diye mırıldandı, sesi alçak ve derindi, etrafımda dolaşmaya devam ederken.

Gözlerim vücudunu taradı, sertleşmiş penisini ve derisinin altında kıvrılan damarları hayranlıkla izledim.

Bunu ciddiye almamın imkanı yok. Tek istediğim onun üzerine atlayıp zevkten çığlık atana kadar onu sürmek.

Aniden Viktor üzerime atıldı. Kolunu boynuma doladı ve ayaklarım yerden kesildi. Beni mindere düşürdü, sonra vücudu sertçe benimkine bastırdı.

Viktor'u tahrik edeceğini bildiğim için, onun tutuşuna karşı direniyorum. Faydasız, ama penisinin kalçama sürtündüğünü hissediyorum, bu da hoşuna gittiği anlamına geliyor. Bu beni daha çok direnmeye teşvik ediyor ve hatta onun altından sıyrılmayı başarıyorum.

Tam ellerimin ve dizlerimin üzerinde doğrulmaya çalışırken, kalçalarımdan yakaladı ve beni vücuduna doğru geriye çekti. Tenlerimiz sert bir şekilde birbirine çarptı, nefeslerimiz dudaklarımızdan hızla döküldü.

"Tanrım, bu çok sıcak," diye inledim, çaresiz bir kadın rolünden çıkamıyordum.

Sonra Viktor'un eli kalçama değdi. "Odaklan."

Aman Tanrım.

Yoğun bir sıcaklık beni sarıp sarmalıyor, uyluklarımın iç kısımlarını kaplıyor. Karnım o kadar kasılıyor ki, bir inilti ağzımdan kaçıyor.

Viktor elini bacaklarımın arasına soktu, sonra inleyerek, "Tanrım, *benim Malen'kaya Roza'm* poposuna vurulmaktan çok hoşlanıyor." dedi.

"Daha önce bilseydim, beni dövmekle tehdit ettiğin her seferinde sana karşı gelirdim," diye itiraf ediyorum.

Avuç içi tenime değiyor, içimden bir başka sıcaklık dalgası geçiyor. Kalçamı öne doğru itiyorum, sırtım kavisleniyor. "Viktor," diye inliyorum, çaresizce rahatlamaya çalışıyorum. "Beni becer."

Tekrar popoma vuruldu, sonra parmakları ıslak vajinamın içinden kayarak içime girdi. "Tanrım, benim için sırılsıklam olmuşsun bebeğim."

"Sana ihtiyacım var," diye inledim, o parmaklarını içime sokmaya başlarken. "Çok, çok ihtiyacım var."

"Dizlerinizi açın," diye emrediyor; rol yapma artık geçmişte kalmışken, birbirimize duyduğumuz yakıcı arzu havayı adeta kavuruyor.

İtaat ediyorum, klitorisime değen hava sürtünmesi beni daha da çılgına çeviriyor.

Viktor kalçalarımdan tuttu ve beni yerimde tutarak acımasız bir hamleyle içime girdi. Eğer elleri beni tutmasaydı, bu kuvvetten yüzüstü yere düşerdim.

Viktor, iri cüssesine alışmam için bana hiç zaman vermeden, sanki beni ikiye ayırmaya çalışıyormuş gibi sertçe içime girdi.

Nefes nefese kalma ve inleme sesleri, tenlerimizin birbirine çarpma sesine karışıyor.

Tırnaklarım mindere saplanıyor ve her seferinde beni doldurduğunda, avucu kalçamın yan tarafına değiyor.

"Kahretsin, Viktor," diye nefes nefese kaldım. "Evet. Lütfen." Nefesimi tutmam imkansız hale gelecek kadar sert bir şekilde beni becerirken dudaklarımdan rastgele kelimeler döküldü.

Kalçama bir tokat daha yediğimde, orgazm o kadar şiddetli geldi ki, kollarım titredi ve yanağım halıya çarptı. Kalçam havada ve Viktor bana sertçe girerken, yoğun bir zevk bedenimi sardı. Durmaksızın dalgalar halinde beni vurmaya devam etti, bir orgazm diğerine, sonra bir diğerine karıştı ve bayılacakmışım gibi hissettim.

Viktor son bir sert hamleyle vücudumu sarsarken görüşüm bulanıklaşıyor, ardından kendini derine gömüyor ve kendi orgazmından boğuk bir inilti çıkarıyor.

Üç kısa hamleyle içime boşalıyor, pelvisini kalçalarıma sürtüyor, sonra kalçalarımı bırakıyor.

Yanıma yığıldım, çaresizce nefes almaya çalışıyordum, vücudum o kadar uyuşmuştu ki bir süre hareket edebileceğimi sanmıyorum.

Viktor yanıma sırt üstü uzandı ve derin derin nefesler aldı. "Aman Tanrım, Rosalie."

"Beni felç ettin," diye mırıldandım.

Yan tarafına döndü ve kalçamı okşadı. "Kahretsin, kalçana el izi bıraktım. İyi misin?"

Dokunuşu bende geçici bir haz dalgası yaratıyor. "Çok güzel," diye mırıldanıyorum. "Durma."

Parmakları ısınmış tenimi yoğurmaya devam ediyor ve ben farkına varmadan uykuya dalıyorum.

Viktor beni kucağına aldığında uykumdan uyandım. Beni yatağımıza taşıdı ve nazikçe yatırdı. Su sesi duydum, sonra bacaklarımın arasında sıcak bir bez hissettim, beni temizliyordu. Dudakları bacaklarımın arasındaki kıvırcık tüylerin üzerinden geçerken, uyku zihnimin kenarlarında cilveleşiyordu.

Viktor kalçama, sonra da karnıma bir öpücük konduruyor. Meme ucumu ağzına alıp, dişleriyle sert bir tomurcuk haline getiriyor.

Boynuma doğru yalayarak ve öperek ilerlerken, dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Uykulusun," diye inliyorum.

"Uyurken seninle sevişmemde bir sorun var mı?" diye soruyor, bana duyduğu tutkudan sesi kısılmış.

"Hiç de değil," diye mırıldandım uykulu bir şekilde. "Buyurun, başlayın."

"Öyleyse uyu, *sevgili Malen'kaya Roza* , ben de senin daracık amcığınla istediğim gibi eğleneyim."

Aman Tanrım. Uyku molası da böylece suya düştü.

Altına uzanıp bacaklarımı iyice açtım. "Keyfini çıkar." Viktor'un elleri göğüslerimi yoğururken, dişleri de meme uçlarımı kemirirken uyuyormuş gibi yaptım.

Tanrım, bu gerçekten de inanılmaz derecede tahrik edici.

Vücudumu gevşek tutuyorum ve nefes alışverişimi olabildiğince düzenli yapıyorum.

“Kahretsin,” diye homurdandı Viktor. “Bu rol yapmayı, mücadele eden halinden çok daha fazla seviyorum. Bilincini kaybetmiş ve tamamen benim insafıma kalmış olman inanılmaz derecede seksi, *moya Malen'kaya Roza* .”

Sessiz kalıyorum, karnım ihtiyaçtan kıvranırken elleri vücudumda dolaşıyor, dokunuşu umutsuzlukla gittikçe sertleşiyor.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyor, bacaklarımın arasındaki giriş tahrikten sırılsıklam ıslanıyor.

Viktor tenimin her yerine dokunuyor. Ağzı göğüslerimin kıvrımlarına yapışıyor ve tenimi sertçe emerken memnuniyetle inliyor.

Aşağı doğru, karnıma doğru ilerliyor ve kıvırcık saçlarımın üzerindeki deri bölgesine ulaştığında, inlemeler eşliğinde etimi ısırıyor.

Elleri uyluklarımda yukarı aşağı doğru masaj yaparken, çaresizlikten kalçalarımı neredeyse yukarı kaldırıyordum ama kendimi son anda tuttum.

Yoğun ilgi ve içimde biriken dayanılmaz ihtiyaç yüzünden bedenim titriyor.

"Sakın kıpırdama," diye emrediyor. "Uyuyormuş gibi yapmaya devam et."

Tanrım, çok zor ama itaat ediyorum.

Viktor bacaklarımı olabildiğince açıyor. Nefesini klitorisimde hissediyorum ve dilinin değmesini bekliyorum, ama bunun yerine uyluklarımın iç kısmını ısırıyor.

Öleceğim.

Sanki tüm vücudum bir sinek kuşunun kanatları gibi çırpınıyor.

Sonunda parmaklarını içime sokuyor, sonra da geri çekiyor. Bir an sonra dudaklarımı uyarılmış sıvımla kaplıyor ve ağzımı yalamaya ve emmeye başladığında, ona karşılık vermemek özellikle zor oluyor. Dilini içeri zorla sokuyor ve sert hareketlerle dilimi okşarken inlememi yutmak için tüm gücümü kullanıyorum.

Ağzımı serbest bırakıyor, sonra nefesleri kulağıma değiyor. "Seni becereceğim ve eğer ses çıkarırsan veya kıpırdarsan, tamamen bayılana kadar seni becermeye devam edeceğim."

Evet. Lütfen.

OceanofPDF.com

Bölüm 37

Viktor

Rosalie'nin bedeni altımda uzanmış haldeyken, penisim o kadar çok acıyor ki, ıslak vajinasına ulaşmak için kopacakmış gibi hissediyorum.

Titremesine rağmen, tek bir kasını bile kıpırdatmıyor ve nefes alışverişini düzenli tutmayı başarıyor.

Ve kahretsin, bu fantezinin ne kadar erotik olduğunu düşününce, adeta testislerim kasılıyor – onun bilinçsiz hali, benim istediğim her şeyi yapmama olanak sağlıyor.

Aman Tanrım, bu tam anlamıyla sapıkça, benim yozlaşmış yanımı besliyor ve daha fazlasını istememe neden oluyor.

Diz çökmüş bacaklarının arasında, kaslı karnının üzerinde parmak boğumlarımı gezdiriyorum. Gözlerim, göğüslerinin düzenli inip kalkmasına, ona verdiğim ve tenini pembeye boyayan morluklara hayran kalıyor. Meme uçları sertleşmiş, uyarılması kalçalarından aşağı süzülürken vajinası parıldıyor ve çarşafları ıslatıyor.

Çok güzel.

Biraz rahatlamak için sol elimi ağrıyan penisimin etrafına sıkıca bastırırken diğer elimin parmaklarını karnının üzerinde gezdiriyorum. Başparmağımla klitorisinin üzerinden geçip ıslaklığında daireler çiziyorum.

Penisimin ucunda oluşan meni damlacıklarını yakalayıp, vajina girişine sürüyorum.

Rosalie'nin uylukları bir anlığına kasılıyor, sonra kendini tekrar gevşetmeye zorluyor.

İyi kız, moya Malen'kaya Roza .

Parmaklarımı içeri sokunca, iç duvarları çaresizce beni kavradı. Penisimi pompaladıktan sonra kendimi açıklığına yerleştirdim.

Ne kadar süre daha bu oyunu sürdüreceğini görmek istediğim için, sadece başını içeri sokup çıkarıyorum ve penisimi klitorisinin üzerinde gezdiriyorum. Bu hareketi tekrar tekrar yapıyorum, gözlerim onun tepkisiz vücudunda açgözlülükle dolaşıyor.

Aman Tanrım. Bu o kadar erotik ki aklımı kaybedeceğim.

Ellerimi belinin iki yanına koyarak dizlerimi iyice açtım ve bacaklarının daha da açılmasını sağlayarak kalçalarının arasının testislerime değmesini sağladım.

Onun ıslak ve tahrik olmuş halini mükemmel bir şekilde görerek, yavaşça içine giriyorum ve kalın penisimle girişini her santiminden zevk alarak genişletiyorum.

Onun açgözlü vajinasının beni her santimine kadar yavaşça ve zahmetli bir şekilde emmesini izlemek, vücudumdaki her kası o kadar geriyor ki, sanki kopacakmışım gibi hissediyorum.

Aynı yavaşça geri çekiliyorum, sertleşmiş penisim ona girmek için yoğun bir çaresizlikle titriyor. Tekrar içine girdiğimde, pelvisimi onun hassas sinir demetine, son derece sıkı testislerimi de kalçasına sürtüyorum.

“ *Blyad* ,” diye tısladım, kendimi tutmak için harcadığım çaba yüzünden vücudum titriyordu.

Ben kendime işkence etmeye odaklanmışken Rosalie'nin nefes alışverişi hızlandı. Vücudu o kadar şiddetli titriyordu ki, parmak boğumları bembeyaz olana kadar çarşafları sıkıca kavradı.

"Kıpırdama," diye hatırlattım ona.

İşkence gibi yavaş bir şekilde, tekrar içine girdim ve ona sürtünerek kendimi içeride tuttum.

Bu sefer ağzından bir inilti çıktı, iç kasları penisimi adeta boğuyordu.

Gözlerim bulanıklaşıyor, nefesim kesiliyor ve sonra kalçalarım acıyan penisimi onun içine sertçe vurmaya başlayınca her şey kayboluyor.

Rosalie'nin elleri yorganı daha da sıkıca kavradı, sırtı gerildi ve dudakları sessiz bir çığlıkla aralandı.

Ona öylesine sertçe giriyorum ki, tempom amansız, ta ki sonunda direnmeyi bırakana kadar. Orgazmı onu paramparça ediyor, inlemeler eşliğinde kasılmalar geçiriyor.

Rosalie'nin yaşadığı zevk o kadar yoğundur ki bayılır ve vücudu yatağa yığılır.

Tanrım. Kahretsin. Bok.

Vücudunun gevşekliğini korumak için kalçalarından tutarak içine sertçe giriyorum. Artık rol yapma değil, gerçek bir ilişkiydi ve en yoğun orgazm nefesimi kesiyordu. Yine, vücudumdaki kaslar gerilirken görüşüm bulanıklaşıyordu. Testislerim acı verici bir şekilde kasıldı, sonra kısa ve sert itişlerle içine boşaldım, boşalmam içimden patlayarak onu doldurdu.

Rosalie bilincini geri kazanırken ben de sertçe itmeye devam ediyorum, zevkim o kadar yoğun ki, ağzımdan kükreme kopuyor.

Orgazm o kadar uzun sürüyor ki, tüm bu zevki kaldıramıyorum. Rosalie'nin üzerine yığılıyorum ve vücuduna sürtünerek, kendimden geçmenin verdiği hazla nefes almakta zorlanıyorum.

Kollarını ve bacaklarını etrafıma sararak bedenimi kendi bedenine kilitliyor.

Kollarımı altına sokmayı başardım ve kalan son gücümle onu olabildiğince sıkıca tuttum.

Yaklaşık otuz dakika boyunca hareketsiz yattıktan sonra başımı kaldırıp ona baktım. Yüzümde bir gülümseme belirdi ve uykuya daldığını görünce içimi bir memnuniyet kapladı.

Ben hâlâ onun derinliklerinde gömülüydüm.

Temizlik umrumda bile olmadan, onun üzerine uzanıp gözlerimi kapatıyorum. Çıplak bedenlerimiz birleşmiş halde, uykuya dalıyorum.

Yoğun geçen öğleden sonranın ardından Rosalie ile benim hiçbir şey yapacak gücümüz kalmadı.

Luna'yı besliyorum ve bize tost yapıyorum. Koltukta oturup CSI'ın tekrar bölümlerini izliyoruz.

Yemek bittiğinde tabakları sehpanın üzerine koyuyorum ve kanepeye uzanıp Rosalie'yi de üzerime yatırıyorum.

"Muhtemelen yine uyuyakalacağım," diye mırıldandı göğsüme yaslanarak. "Ağzım sulanabilir."

"Hadi bakalım, *moya Malen'kaya Roza* ." Bir aptalın cinayeti örtbas etmeye çalışmasını izlerken parmaklarımı sırtında yukarı aşağı gezdiriyorum.

"Viktor," diye fısıldadı Rosalie.

"Evet?"

"Bugün için teşekkür ederim."

Başımı yana eğerek ona şöyle bir baktım. "Ben de çok keyif aldım."

Çok fazla. Bunu kesinlikle tekrar yapacağız.

Başını çevirip çenesini göğsüme yasladı. "Yaşadıklarımdan sonra bunu sevmem garip mi?"

“Hayır.” Elimle yanağına dokunup yumuşak tenini okşadım. “Kesinlikle hayır. Sana, bilincin yerinde olmasa bile benimle güvende olduğunu gösterdim. Sanırım bu bir şekilde yardımcı oldu. Değil mi?”

Başını salladı, sonra vücudunu gererek çeneme bir öpücük kondurdu. "İyileştiriciydi."

“Güzel.” Çenesinden tutarak dudaklarını kendiminkine yaklaştırdım ve onu nazikçe öptüm. Bıraktığımda ekledim: “Ne gibi fantezilerin var?”

“Kahretsin,” diye mırıldanıyor düşünürken. “Sen benim için yaşayan, nefes alan bir fantezisin.”

"Benimkilerin yamuk olmasında bir sakınca görmüyorsunuz, değil mi?"

Başını salladı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Bayıldım." Gözlerinde merak belirdi. "Başka nelerden hoşlanıyorsun?"

"Bağlama." Parmaklarımı sırtında yukarı aşağı gezdirmeye devam ediyorum. "Seni bağlayıp sana istediğim her şeyi yapmak istiyorum."

“Pekala.” Gözlerinde en ufak bir korku belirtisi yok. “Başka ne?”

"Rol yapma oyunları bana çok iyi geliyor. Bütün gücün bende olduğu, sizin benim insafıma kaldığınız veya tam tersinin geçerli olduğu sapkın bir fanteziyi yaşamak. Siz de benden faydalanıyormuş gibi yapabilirsiniz."

"Yani, ben seninle istediğim gibi sevişirken sen uyuyormuş gibi yaparsak hoşuna gider mi?"

“Kesinlikle,” diye yanıtlıyorum. “Sen baygınken seninle sevişmek en sevdiğim şeylerden biri. Fırsat ortaya çıkana kadar bunu hiç düşünmemiştim.”

Hafifçe kıkırdadı. "Kımıldamadan durmanın ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsin."

“İyi iş çıkardın, *moya Malen'kaya Roza* ,” diye övüyorum onu. Gözlerimi onun gözlerine dikerek soruyorum, “Senin için hangi fanteziler kabul edilemez?”

"Aklıma hiçbir şey gelmiyor."

"Kaçırma mı?"

Burnunu buruşturdu, sonra kıkırdadı. "Önemli olan kaçırma eylemini gerçekleştiren kişinin sen olman."

Sonraki önerimde daha da ısrarcı oluyorum: "Esir alan kişi tarafından cinsel tacize uğradınız mı?"

"Tekrar ediyorum, beni rahatsız eden sen olduğun sürece sorun yok."

Yüzümde ciddi bir ifadeyle, "Tecavüz mü?" diye sordum.

Kaşlarını çattı, kalbim göğsümde duracak gibi oldu, sonra da "Ama seninle olursa tecavüz sayılmaz" dedi.

"Rol yapalım bebeğim," diye hatırlattım ona. "Senin beni tanımadığın ve benim de istediğini alan sapık bir herif olduğum fantezisini canlandıralım. Bu senaryo hakkında ne düşünürdün?"

Rosalie kendini doğrultup oturur pozisyona geçti ve sorumu iyice düşündü.

Ben de doğruldum ve elini tutarak, "Elbette, sana zarar vermeyeceğim. Bunu aklında tut," dedim.

"Öyleyse birbirimizi tanımıyormuş gibi mi yapacağız?" diye soruyor.

"Seni en beklemediğin anda gafil avlayacağım," diye ekliyorum, böylece ne olacağını anlasın. "Hava karanlık olacak ve seni etkisiz hale getireceğim."

Gözlerinde ateş parlıyor. "Şimdilik hoşuma gidiyor."

Elini bırakıp parmaklarımı boğazına doladım. "İlk karşılaşmamızı yeniden canlandırmak istiyorum, ama bu sefer üç yıl beklemek yerine istediğimi alacağım." Daha da yaklaşarak dudaklarım aralık dudaklarına değdi. "Hayır diye bağırmanı istiyorum. Durmam için yalvarmanı istiyorum."

İhtiyaçtan titreyen sesiyle fısıldadı: "Bunu yapabilirim. Bana yapmayı planladığın şeyle beni tehdit edersen, işler kızışacak."

Aman Tanrım, gerçekten çok hevesli.

Dudaklarını yaladım. "Sana söylüyorum, eğer susmazsan, seni sikimle boğarım."

"Evet," diye fısıldadı, aramızda büyüyen arzuyla gözleri parlıyordu.

"Elbiselerini parçalayacağım."

Rosalie'nin dili hızla dışarı fırladı ve çenemin üzerinden geçti.

Tanrım, bugün birbirimizi ölümüne becereceğiz.

"Göğüslerini çimdikleyeceğim ve kendimi dar, ıslak sıcaklığına zorla sokacağım."

Kucağıma tırmanıp nefes nefese, "Peki sonra ne olacak?" diye mırıldanarak üzerime sürtünüyor.

"Altımda çırpınacaksın, durmam için bağıracaksın."

Kalçaları sertleşmiş penisime sürtünürken dönmeye başlıyor.

"Külotumu yırt," diye emretti bana, sesi son derece buyurgan bir tonda.

Dantelleri sıkıca kavrayarak, onları vücudundan koparıyorum.

"İşleri devralıyor musun, bebeğim?" diye soruyorum, bu fikre bayılarak.

“Evet.” Rosalie eşofmanımı kenara itti ve baştan çıkarıcı bakışlarını benimkine kilitleyerek, “Seni becereceğim Bay Vetrov ve sen de bana iğrenç şeyler anlatmaya devam edeceksin,” dedi.

O benim penisimin üzerine çöktüğünde, ikimiz de inliyoruz.

"Seni yüzüstü yatıracağım," diye hırlıyorum. Yavaşça üzerime binmeye başlıyor. "Ve sıkı götünü sikeceğim."

Rosalie öne eğilip kollarını boynuma doladı. "Seni her derinden aldığımda popoma vur."

Aman Tanrım. Bu, ıslak rüyalarımdan fırlamış gibi bir gün oluyor resmen.

Ona onu nasıl zorla alacağımı ayrıntılı bir şekilde anlatırken, kucağımda gittikçe daha hızlı zıplıyor, avucum seksi kalçasını kıpkırmızı yapıyor ve sonunda nefes nefese kalmış, kemiksiz bir yığın halinde kalıyoruz.

OceanofPDF.com

Bölüm 38

Rosalie

Şaşkınlıkla, Viktor beni yataktan çekip omzuna attığında uykumdan aniden uyandırdım.

O yatak odasından hızla çıkarken zihnimin toparlanması biraz zaman alıyor.

"Henüz çok erken," diye yakınıyorum, vücudum gevşiyor. Bir bez bebek gibi sarkıyorum, direnmeye bile tenezzül etmiyorum.

"Gel Luna. Anneni kaçırıyoruz," diyor Viktor, Luna'nın peşinden gelmesi için bacağına vurarak.

Luna arkamızdan gelirken yüzümü yalamaya çalıştı, bu da beni kahkaha attırdı. "Dur. Nefesin çok kötü kokuyor."

Evden dışarı taşınıp SUV'nin yolcu koltuğuna atıldım. Luna heyecandan dili dışarı sarkmış bir şekilde arka koltuğa atladı.

Viktor direksiyonun başına geçtiğinde ona kaşlarımı çattım. "Kahve bile içmedim."

"Özel jette biraz alabilirsiniz." Gözlerinde muzip bir parıltıyla bana göz kırptı.

Bir yere uçacağımızı duyunca doğrulup emniyet kemerimi taktım. "Nereye gidiyoruz?"

"Göreceksin."

“Luna da bizimle mi gelecek?”

"Evet. İki hafta boyunca uzakta olacağız."

Heyecandan çığlık attım, neredeyse koltukta zıplıyordum. "Bali'ye gidiyoruz!"

Viktor, SUV'yi kapılardan geçirirken yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor; Joseph ve ekibi de arkasından geliyor.

Göğsüm o kadar heyecanla doluyor ki, yerimde duramıyorum, yüzümdeki gülümseme o kadar geniş ki, yemin ederim kulaklarım olmasaydı başımı tamamen sarardı.

“Bunu benden sakladığına inanamıyorum,” diye haykırdım. “Bali konusunu her açtığımda konuyu değiştirdin. Gitmek istemediğini sanıyordum.”

"Sana sürpriz yapabilmek için gitmek istemediğime inanmanı sağladım," diye kıkırdıyor.

“İşe yaradı.”

Aman Tanrım. Hayallerimdeki yerlerden birine gidiyorum.

Köpeğim ve sevdiğim adamla birlikte.

Hayat bundan daha güzel olamaz. O kadar mutluyum ki, bu yoğun duyguyla ne yapacağımı bilemiyorum.

Birden gözlerimden yaşlar fışkırdı ve yüzümü elimle kapattım.

“Ne oluyor lan, bebeğim?” Viktor hızla arabayı yol kenarına çekti. “Neden ağlıyorsun?”

Beni kollarına çekiyor ve saçlarımı öpücük yağmuruna tutuyor.

"Ç-çünkü çok ç-mutluyum," diye hıçkırarak ağlıyorum.

“Ah,” diye içini çekti rahatlamış bir şekilde. Beni geriye iterek başını yana eğdi ve gözlerime baktı. “O zaman istediğin kadar ağlayabilirsin.”

Kahkaha attım ama Viktor yanağımdan bir gözyaşını yalayınca kahkaham hemen kesildi.

Gözlerim onun gözlerine kilitlendi. "Her şeyin ne kadar değiştiğine inanamıyorum."

“Umarım daha iyiye doğru.” Öpücük çalmak için yaklaştı, sonra tekrar bana baktı.

“Çok daha iyi. Daha önce hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Sanki patlayacak gibiyim.”

Karanlık bir kahkahayla tekrar koltuğuna yerleşti ve SUV'yi tekrar yola sürdü. "Dilime doyduğun sürece her şey yolunda."

Şakayla karışık omzuna vurdum. "Ne kadar da müstehcen konuşuyor."

"Bayılacaksın, değil mi?" diye takılıyor bana, kibirini gizlemeye çalışmadan.

"Evet, öyle düşünüyorum."

Bali'ye uçuş o kadar uzun sürüyor ki, sekizinci saatte yoruluyorum. Luna Viktor'un getirdiği oyuncağı parçalarken biz de film izleyip tıka basa yemek yiyerek zaman geçiriyoruz.

Sadece iki saat kaldığında yataktan kalkıp duş alıyorum ve Viktor'un çok sevdiği açık mavi elbiseyi giyiyorum.

Yatak odasına geri dönerken Viktor'un gözleri üzerimde gezindi. "O elbiseyle seni çok beğendim."

"Biliyorum."

Sırtını yatak başlığına yaslayana kadar yanaştı. "Hesabınıza para transfer ettim. Önümüzdeki iki hafta boyunca her şeyin parasını siz ödeyeceksiniz."

"Neden?"

"Böylece sana verdiğim parayı harcamaya alışacaksın."

Başımı sallayarak hafifçe kıkırdadım. "Neden?"

Bana yaklaştı ve kollarını bana doladı. "Çünkü seni şımartmak istiyorum, *sevgili Malen'kaya Roza* . Annem ve Bella Teyzem için yaptığın

işlerle kendi paranı kazandığını biliyorum, ama yine de sana bakmak istiyorum."

"Ne kadar para transfer ettiniz?" diye soruyorum, inanılmaz bir miktar beklemeye kendimi hazırlayarak.

"Sadece iki yüz elli."

"Ah, bu elli milyondan çok daha iyi," diyorum.

"İki yüz elli milyon," diye düzeltiyor beni.

Ağzım açık kaldı. "Neden bu kadar çok şey transfer ettiniz?!"

“Çünkü otel ücretlerini, yemeği ve diğer her şeyi ödemeniz gerekiyor. Birinci sınıf bir tatilin maliyeti oldukça hızlı bir şekilde artıyor.”

İsa.

Viktor'a bakıp gözlerimi kırpıştırdım, o kadar büyük bir parayı anlamaya çalışıyordum. Evet, varlıklı bir ailede büyüdüm ama hiçbir zaman bu kadar büyük bir miktara erişimim olmamıştı.

“Hesabımda dolandırıcılık olursa ve biri paramı çalarsa ne olacak?”

Viktor bana "Şaka mı yapıyorsun?" der gibi baktı. "Öyleyse o kişiyi bulup öldürürüm."

Sağ.

Onun kim olduğunu sürekli unutuyorum çünkü benim için o sadece sevdiğim adam.

Yatağından kalkıp beni ayağa kaldırdı. "Ben duş alırken hostese kahvaltı için hazır olduğumuzu söyle."

“Tamam.” Luna'nın beni takip etmesi için bacağımı okşadım ve önce onu besleyip su kabını doldurdum. Uçakta panikleyeceğinden endişelenmiştim ama çok uslu davrandı.

Kabine girip yerime oturdum ve hostesi çağırmak için düğmeye bastım. Hostes mutfak bölümünden güler yüzlü bir şekilde çıktığında, "Günaydın. Lütfen kahvaltı ve bolca kahve hazırlayabilir misiniz?" dedim.

"Elbette, Bayan Manno."

Yanımda oturan koltuğa vurarak Luna'nın kalkmasını işaret ettim ve başını okşayarak küçük pencereden dışarı baktım. Dışarısı hala karanlık, bu yüzden hiçbir şey göremiyorum.

Viktor karşımda bir koltuğa oturuyor, sonra telefonunu çıkarıyor.

O bir şeyler yazarken ona bakıyorum, çekici yüz hatlarını inceliyorum.

Bu adam sınırlarımı zorladı ve bana çok şey öğretti. Aldığım eğitim sayesinde, benden iki kat daha büyük birini yere serebiliyorum. Viktor, onu ilk kez mindere fırlattığımda çok gurur duydu.

Gözleri benimkilerde gezindi, sonra sordu: "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Beni ne kadar daha güçlü hale getirdiğini düşünüyorum sadece."

Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Şimdi de sana nasıl ateş edeceğini öğreteceğim."

Kaşlarım kalktı. "Gerçekten mi? Bu harika olacak."

Viktor öne eğilip sırtının arkasından silahlarından birini çıkardı. Şarjörü çıkarıp namluyu kontrol etti, sonra da bana uzattı. "Sadece tut ve silahın hissiyatına alış."

Vay canına, göründüğünden daha ağır.

Kabin görevlisi tepsiyle geldiğinde, silahı kalçamın altına saklıyorum, bu da Viktor'u güldürüyor.

Her şeyi yere bırakıp mutfağa geri dönmesini bekliyorum, sonra silahı saklandığı yerden çıkarıp kucağıma koyuyorum. "Onu korkutmak istemiyorum."

Kahvesini alırken, "Kim olduğumu biliyor," diye mırıldandı.

"Hala."

Kahvaltımızı yaparken, Viktor'un defalarca ateş ettiğini bildiğim için sürekli silaha göz atıyorum.

Onunla öldürdü.

Parmaklarım koyu renkli metalin üzerinde geziniyor ve ne kadar derine inersem ineyim, korkuya rastlamıyorum.

Pilot iniş yapacağımızı anons ettiğinde, heyecan yeniden doruk noktasına ulaşıyor.

Viktor'un gözleri yüzüme kilitlenmiş, dudaklarında sevgi dolu bir gülümseme var. "Bu kadar heyecanlanmana bayılıyorum."

"Yıllardır Bali'ye gitmeyi çok istiyordum," diye itiraf ediyorum.

“Biliyorum. Hazırladığınız liste bende.”

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı, gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Gerçekten mi?"

"Sacha'ya yatak odanı boşaltmasını söylemiştim, hatırlıyor musun?"

“Sacha'yı bir daha görmedim.”

Viktor, "Çoğunlukla Rusya'da, oradaki işleri yürütmeme yardım ediyor," diye açıklıyor. "Ama listeye gelince, bundan sonra nereye gitmek istersiniz?"

"Bali'den sonra mı?" diye soruyorum.

Uçak alçalmaya başlarken başıyla onayladı.

“Hayır, şu an bunu düşünemem. Önce Bali'yi deneyimlemek istiyorum. Şelalelere bakmaya gidebilir miyiz?”

"Evet, beşini de görmeniz için şimdiden gezi planlarım hazır."

Şaşırmış bir şekilde, "Benim hakkımda bilmediğiniz bir şey var mı?" diye sordum.

Yavaşça başını salladı.

Onu test etmek için, "İlk erkek arkadaşım kimdi?" diye soruyorum.

"Matt diye bir herif."

Gülme yeteneğim kalmadı. "Tamam, sana inanıyorum."

Uçak piste indiği anda midemde kelebekler uçuşmaya başladı.

Kalktığımızda ve otelimize götürmek üzere bizi bekleyen Mercedes ve şoförün bulunduğu yere doğru merdivenlerden inerken kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyordu.

Havanın kokusu farklı ve nemli. Yolculuk boyunca, muhteşem manzaraya bakıyorum, hayallerimden birini yaşadığım için göğsümde duygular birbirine karışıyor.

Oturduğum yerde dönerek kollarımı Viktor'un boynuna doladım ve onu olabildiğince sıkıca kucakladım. "Çok teşekkür ederim."

“Bir şey değil, *moya Malen'kaya Roza .*”

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum tüm kalbimle.

" *Ya lyublyu tebya* ," diye mırıldandı, ardından ayak parmaklarımı kıvırarak öptü.

Otele vardığımızda Viktor beni lüks binanın içinden geçirerek beyaz kumlu bir plaja çıkardı.

Ailesinin beyaz saten perdelerle örtülü çardakların altında oturduğunu görünce heyecanla el salladım.

“Burası çok güzel.” Gözlerim, mükemmel mavi tonundaki uçsuz bucaksız okyanusta geziniyor.

Ailesinin yanına vardığımızda, herkesle selamlaşmak için biraz zaman ayırıyoruz.

Ariana ve Bella'ya şakacı bir şekilde kaşlarımı çattım. "Geleceğimizi biliyordunuz ama bana söylemediniz."

Annesi, "Viktor bizden bunu sır olarak saklamamızı istedi," diye açıklıyor.

Bizi yanlarına oturmaya davet etmiyorlar ve Viktor elimi tutup beni sahilde daha da aşağıya doğru çektiğinde şaşırdım; Luna dışında kimse

görünmüyordu, o da sürekli suya girip çıkıyordu.

Viktor elimi bırakıp geriye doğru çekiliyor, arkamda bıraktığım her ayak izine basıyor. Kıkırdayarak omzuma bakıyorum. "Ne yapıyorsun?"

Duraksadığında gözleri benimkine kilitlendi. "Her zaman arkanda olacağım, *moya Malen'kaya Roza* . Seni her ne pahasına olursa olsun koruyacağım."

Kalbim.

Ona doğru döndüğümde, önümde diz çökerken dudaklarım aralandı. Cebinden küçük, siyah kadife bir kutu çıkardığında gözlerimden anında yaşlar süzüldü. Kutuyu açtığında, muhteşem bir elmas yüzük ortaya çıktı.

"Rosalie, seni gördüğüm andan itibaren kalbimi avucunun içinde tuttun. Önünde diz çökeceğim tek kişi sensin ve şu anda dizlerim üzerinde sana yalvarıyorum, lütfen benimle evlen."

Yumuşak kuma diz çökerken, deli gibi başımı salladım. "Milyon kere evet."

Duygusal bir ifade, ağlayacakmış gibi görünene kadar yüz hatlarını sertleştiriyor. *“ Ya lyublyu tebya, moya Malen'kaya Roza .”*

Elmas yüzüğü yüzük parmağıma taktığında çenem titremeye başladı. "Ben de seni seviyorum."

"Yüzüğü asla çıkarma," diye emretti, sesi kısık bir şekilde.

"Söz veriyorum, yapmayacağım."

Viktor, Bali'deki beyaz bir kumsalda ikimiz de diz çökmüşken, yüzümü çerçeveleyip bana dünyanın tüm sevgisiyle bakarak, "Her zaman sen ve ben olacağız, *moya Malen'kaya Roza* . Sonsuza dek." dedi.

Dudaklarını ele geçirmeden hemen önce, "Sonsuza dek," diye fısıldıyorum.

OceanofPDF.com

Epilog

Viktor

On bir yıl sonra…

Oğlumuzun vaftiz töreni için küçük bir kutlama düzenliyoruz.

Tamam, belki de düşündüğüm kadar küçük değilmiş. Bütün ailem ve din adamları evde olunca, ev tıklım tıklım dolu.

Kadınlar Roman'ın tombul yanaklarına ve kan kırmızısı dudaklarına doyamıyorlar.

Çimenlerin üzerinde biftek pişirirken Nikolas gülerek, "Oğlunuza sıkıca sarılsanız iyi olur," dedi. "İçlerinden biri onu çalmaya çalışabilir."

Luca, "Çocuklar nerede?" diye soruyor.

Evimi işaret ederek, "Oturma odasındalar. Sırayla oyun oynuyorlar." dedim.

Liam'ın kızı Lily verandaya çıkar ve doğruca Roman'ın yanına gider. "Onunla oynayabilir miyim, Rosalie Teyze?"

"Kahretsin," diye mırıldandı Liam.

“Daha on iki yaşında,” diye kıkırdıyor Nikolas. “Hormonları keşfettiğinde neler olacağını göreceksin. Theresa eve bir erkek çocuk getirdi. Zavallı herifi neredeyse öldürüyordum.”

Herkes kahkahalara boğuldu.

Rahip sınıfından sadece Gabriel, Liam ve Nikolas'ın kız çocuğu var. Ama bu durum gelecekte değişebilir. Annesinin tıpatıp aynısı bir kızım olmasını çok isterdim.

Lily'nin Roman'ın elini tutarak onu yavaşça çeşmenin etrafında gezdirdiğini izliyoruz. Roman ilginç bir şey gördüğü her seferinde durup sabırla bekliyor.

"Onunla arası iyi," diye belirtiyorum.

Liam, kızına duyduğu sevgiyle dolu bir sesle, "Annesine benziyor," diye mırıldandı.

Gabriel'in kızı Alya onlara doğru yaklaşıp Lily'nin diğer elini tuttu ve utangaç bir şekilde büyük kıza gülümsedi.

Liam soruyor: "Çocuklarınız harika bir şey yaptığında sizin de kalbiniz boğuluyormuş gibi garip bir şekilde sıkışıyor mu?"

Gabriel, kızının Lily'ye ısınmasını izlerken göğsünü ovuşturarak, "Sürekli aynı şey," diye mırıldandı.

Rosalie sandalyelerden birine otururken, "Nelerden bahsediyorsunuz?" diye sordu. Diğer kadınlar da kısa süre sonra ona katıldı.

Nikolas, kolunu Tessa'nın omzuna dolarken, "Çocuklar," diye yanıtladı.

"Bir kız çocuğu istiyorum," diye ilan ediyorum bir yandan bifteği çevirirken.

Rosalie bana takılarak, "Herkes gidene kadar beklemen ve Roman'ın uyuması için dua etmen gerekecek," dedi.

"Evet, lütfen biz gidene kadar bekleyin," diye kıkırdadı Luca, bu da grubun geri kalanını güldürdü.

Biftekler hazır olunca ve annesi elinde büyük bir kase patates salatasıyla evden çıkınca, Rosalie ayağa fırladı. "Beni çağırsaydın anne. Kaseyi ben alayım. Otur ve biraz dinlen."

“Beni şımartıyorsun,” diye gülümsedi anne gelinine. “Şarap kadehimi getirir misin? Mutfak tezgahının üzerinde.”

“Tamam.” Rosalie kaseyi masaya bırakıyor ve eve girdiğinde, ızgara işini Luca'ya devrediyorum ve karımın peşinden gidiyorum.

O arkasını dönerken onu yakaladım ve kollarımı ona doladım. "Peki, ne düşünüyorsun?"

"Ne hakkında?" diye sordu, yüzünde şaşkınlık ifadesiyle.

“Bir kızımız olacak.”

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Deneyebiliriz, ama size küçük bir kız çocuğu garanti edemem. Rahimimin size ne verirse onu kabul etmek zorundasınız, Bay Vetrov."

"Öyleyse bir tane bulana kadar denemeye devam etmeliyiz."

Kahkahalarla güldü. "Ya bir kızımız olmadan önce on tane erkek çocuk sahibi olursak?"

"Benim için sorun yok."

Bana başını salladı. "Sana istediğin kadar çocuk vereceğimi söylemiştim, ama on bir benim için sınırı zorluyor."

Dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Tamam, beşte duracağız."

"Bununla başa çıkabilirim."

Karımı bir kez daha öptüm, sonra birden Roman'ın çığlığı duyuldu. Rosalie'yi bıraktım ve dışarı koştum. Lily dizindeki kumu siliyordu ve "Düştüğün için üzgünüm" diyordu.

Oğlumun yanına çömeldim ve tüm elimle sırtını kavradım. "İyi misin küçük adam?"

Burnunu çekiyor ve başını omzuma yaslıyor. "Ona baktığın için teşekkürler Lily," diyorum onu kucağıma alırken. Oğlumu göğsüme bastırıp başına bir öpücük konduruyorum. "Baban seni koruyacak."

“Ah,” diye hıçkırdı, sonra annesini gördü ve bedenini ona doğru attı. “Anne!”

Rosalie onu benden alıp, sıyrılmış dizine bir öpücük kondurdu. "İyileştin mi?" diye sordu.

Başını sallayarak kadının tekrar dizini öpmesini sağlar.

"Evet, o benim oğlum. Senden alabileceği kadar çok sevgi alıyor."

"İki erkeğime karşı sonsuz sevgim var," diyor gözleri yumuşak bir ifadeyle.

"Ve adamların seni sonsuzca seviyor," diye mırıldanıyorum.

Etrafıma bakındım, ailemin ne kadar mutlu olduğunu, sürekli kahkahaların havayı doldurduğunu gördüm.

Eğer birisi bana mafyanın neyle ilgili olduğunu sorsaydı, cevabım şu an olurdu: Aile ve arkadaşlar. İyi günde de kötü günde de arkanızda duran, yıllar içinde kurduğumuz imparatorlukları korumak için sizinle birlikte kan dökecek insanlar.

Bakışlarım tekrar Rosalie'ye ve Roman'a, hayatımın aşklarına, birlikte yaşlanacağım kadına ve bir gün bratvanın başına geçecek olan oğluma dönüyor.

Son.

OceanofPDF.com

Yayınlanmış Kitaplar

Günahkarlar Serisi

Mafya / Organize Suç / Gerilim Romantizmi
(Bu metinler bu sırayla veya bağımsız olarak okunabilir)

Bir Günahkar Tarafından Ele Geçirildi
Nikolas Stathoulis

Bir Günahkârın Sahibi
Liam Byrne

Bir Günahkar Tarafından Çalındı
Gabriel Demir

Bir Günahkar Tarafından Seçilmiş
Luca Cotroni

Bir Günahkar Tarafından Yakalandı
Viktor Vetrov

Kurtuluş Gözyaşları'nın yan ürünü.

Yasak Azizler
Nikhil ve Ana
KASIM AYINDA GELİYOR

Azizler Serisi

Mafya / Organize Suç / Gerilim Romantizmi
(Bu metinler bu sırayla veya bağımsız olarak okunabilir)

Acımasız Azizler
Damien Vetrov

Zalim Azizler
Lucian Cotroni

Acımasız Azizler
Carson Koslov

İhanetin Gözyaşları
Demitri Vetrov

Kurtuluş Gözyaşları
Alexei Koslov

Güzelce Kırılmış Serisi

Organize Suç / Gerilim Romantizmi
(Bu metinler bu sırayla veya bağımsız olarak okunabilir)

Güzelce Kırılmış
Alex ve Nina

Güzelce Yaralı
Eli ve Quinn

Güzelce Yıkılmış
Ethan ve Finlay

Düşmanlardan Aşıklara

Üniversite Aşkı / Yeni Yetişkin / Milyarder Aşkı

Kalpsiz
Pervasız
Dikkatsiz
Acımasız
Utanmaz

Trinity Akademisi

Üniversite Aşkı / Yeni Yetişkin / Milyarder Aşkı

Şahin
Mason
Göl
Julian
Epilog

Mirasçılar

Üniversite Aşkı / Yeni Yetişkin / Milyarder Aşkı

Acımasız Varis
Kibirli Varis
Asi Varis
Sadık Varis
Duygusuz Varis
Günahkar Varis
Baştan Çıkarılmış Varis
Yasak Varis

Bağımsız Yan Ürün
Benim Kahramanım Değil
Genç Yetişkin / Lise Romantizmi

Güney Kahramanları Serisi

Gerilim Romantizmi / Çağdaş Romantizm /
Polis Memurları ve Dedektifler

Aramızdaki Okyanus
Dolaptaki Kız
Kendimize Söylediğimiz Yalanlar

Boşa Harcanan Tüm Zaman
Kaybolmuştuk

OceanofPDF.com

Benimle bağlantı kurun

Bülten

FaceBook

Amazon

GoodReads

BookBub

Instagram

OceanofPDF.com

Teşekkürler

"The Saints" serisine gösterilen sevgi, "The Sinners" serisine ilham kaynağı oldu. Mafya romantizmi türünde bir eser yazacağımı hiç düşünmemiştim, ama okuyucularımın istediği her şeyi yazacağım. Tüm desteğiniz için çok teşekkür ederim.

Sevgili okuyucularım Leeann, Sheena, Brittney, Sherrie ve Kelly, bu kitabımın manevi anne ve babası olduğunuz için teşekkür ederim.

Candi Kane PR - Bana ve son teslim tarihlerini kaçırma gibi kötü alışkanlığıma karşı sabırlı olduğunuz için teşekkür ederim.

Yoly, Cormar Covers – Kağıt bebeklerime mükemmel görünümü kazandırdığınız için teşekkür ederim.

Sokak ekibim, kitaplarımı tanıttığınız için teşekkür ederim. Bu benim için çok şey ifade ediyor!

Kapak tanıtımına ve yayın gününe katılarak zaman ayıran tüm blog yazarlarına ve okuyuculara özel teşekkürler.

Hepinizi çok seviyorum ;)

OceanofPDF.com